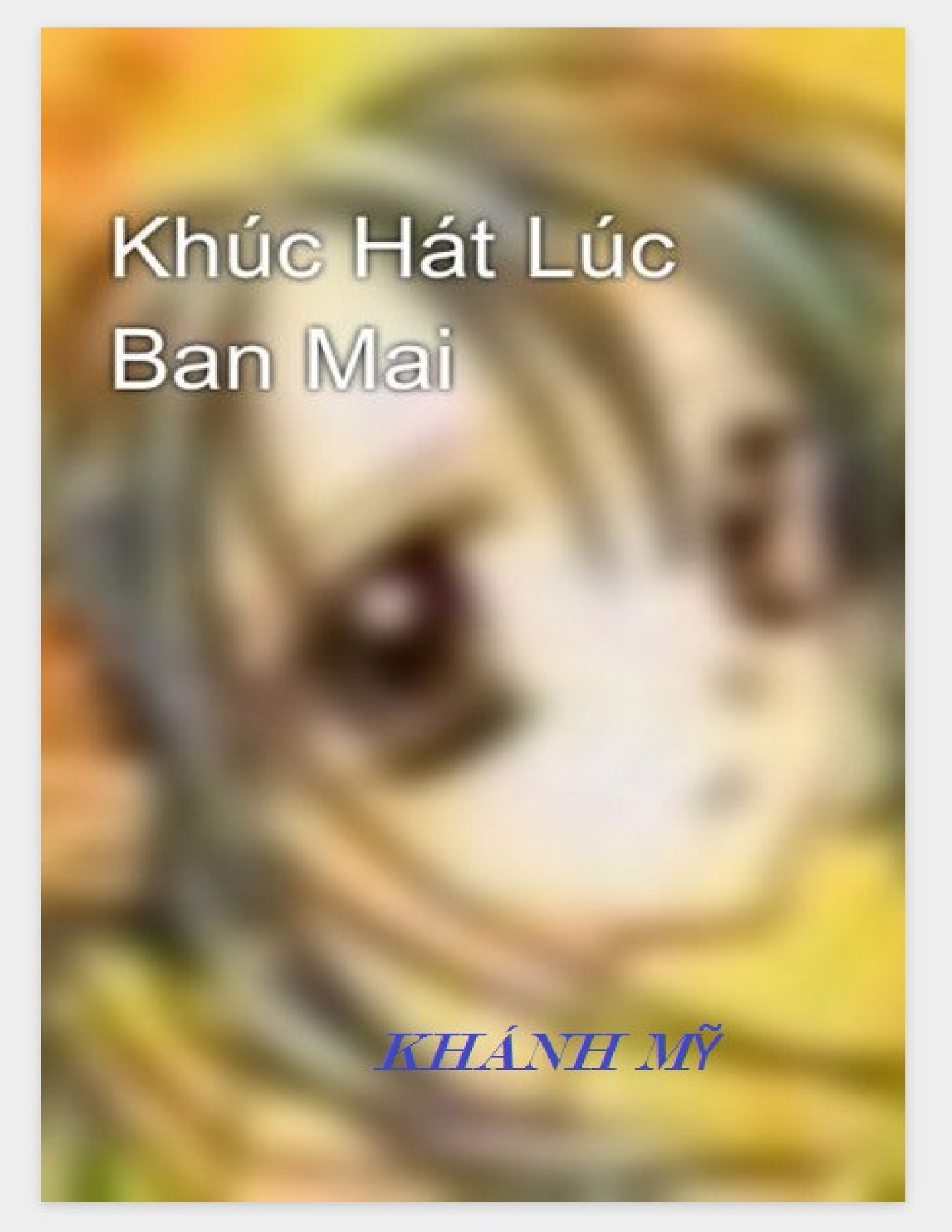

Khúc Hát Lúc Ban Mai

KHÁNH MỸ

Table of Contents

[Khúc Hát Lúc Ban Mai - Khánh Mỹ](#)

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

Khúc Hát Lúc Ban Mai

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>
Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :
Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>
Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Khánh Mỹ

Chương 1

Khách thuê phòng của tôi xưa nay phần đông là đàn ông lắm , cô đừng lo , tôi bắt đầu mở cửa nhà gần phòng cho mượn đã hơn 10 năm nay rồi , nhưng không bao giờ tôi để cho dân thủ du thực vào ở trong nhà tôi đâu , cô ở đây thì cứ yên tâm mà học hành.

Bà chủ nhà vừa vung vẩy xâu chìa khóa trên tay vừa quảng cáo về công cuộc kinh doanh phòng cho thuê uy tín của mình.

Song Lan xách linh kinh mớ hành lý đi theo sau . Cô chỉ để một nửa tâm trí lắng nghe lời nói dông dài của bà , những nấc thang dẫn lên tầng ba đang làm cô muốn thở khỏi ra đang vui.

Nhìn thấy cô mồ hôi mồ kê nhễ nhãi như thế , bà chủ nhà tỏ vẻ ái ngại :

- Hai cậu học trò dưới tầng một kia lên đây trọ Ôn thi Đại Học . Đợi họ thi xong về quê thì tôi đổi cho phòng đó vậy nhé . Phòng ở tít trên cao như thế này thấy cô về không quen cung tội nghiệp.

Song Lan mừng rỡ , cô gật đầu ngay :

- Nếu được vậy thì tốt quá , con cảm ơn dì trước.

Bà chủ nhà cười :

- Ơn nghĩa gì , tại tôi cùng gốc người ở quê lên đây lập nghiệp . Hồi xưa lần đầu leo cầu thang , tôi cũng ngại lắm.

Song Lan mỉm cười . Thật ra đây chẳng phải là lần đầu cô leo cầu thang . Trường trung học ở dưới quê cô cũng hai tầng . Mọi ngày đi học , cô vẫn phải leo đó thôi . Nhưng cô cũng không nói gì với bà chủ . Viên cảnh được đổi cái phòng ở tầng dưới đó không phải mỗi chân lấm cô thấy nhẹ nhõm bớt.

Lên hết bậc thang cuối , là một hành lang nhỏ xíu và tối thui . Bà chủ nhà cầu nhàu :

- Cái đèn lại đứt bóng nữa rồi . Máy ông ở trên này chả ai bảo cho tôi biết cả . Tối tăm như vậy mà chịu được thì thật là . . .

Song Lan chột dạ khi nghe lóang thoáng lời bà , cô vội hỏi :

- Dì ơi , bộ Ở trên này khách trọ là . . . đàn ông không à ?

- Ừ , có hai người thôi.

Rồi như nhìn ra điều cô e ngại , bà chủ nhà nhe răng cười :

- Nhưng mà cô đừng sợ . Họ là đàn ông còn độc thân thật , nhưng . . . chắc không phải là người xấu đâu.

Mở cửa cái phòng nhỏ phía sau thang lầu , bà bắt đèn bên trong để ánh sáng chiếu ra hành lang . Song Lan nhìn ra đó là cái phòng tắm kiêm nhà vệ sinh tương đối sạch sẽ và trông trái với hàng gạch men màu trắng cao đến vai cô.

Ba Bính nói với vẻ hãnh diện :

- Mỗi tầng tôi đều cho xây một phòng tắm , tôi có người làm mỗi ngày chùi rửa nên luôn giữ được sạch sẽ.

Rồi chỉ vào căn phòng đầu tiên nằm gần thang lầu và nhà tam nhất , bà nói :

- Phòng này là của một ông già làm nghề chụp hình , ông này ở trọ đây cũng hơn một năm rồi , ông đi suốt đêm á , nên phòng cũng thường bỏ trống.

Đi qua một cửa phòng nữa , bà nói :

- Còn phòng này của một người khác , cũng đi hoài à.

Đến trước một cánh cửa gỗ nhỏ thứ ba , cánh cửa cuối cùng trong hành lang . Bà lui cui

một lúc với chùm chìa khóa và cái ổ khóa , cuối cùng cũng mở được cái cửa ra :

- Còn đây là phòng của cô.

Trong khi Song Lan bước vào và nhìn quanh một lượt như thăm định cái chỗ sẽ là nơi cư ngụ của mình . Bà chủ nhà bắt đèn và mở cửa sổ . Nắng chiều được gió lùa vào sáng ngập cả căn phòng , làm không khí trong phòng như thoáng đang hân lên.

Song La trầm trồ :

- Chà , trên đây gió lộng quá !

Bà chủ nhà đưa tay chỉ :

- Phía ngoài kia là một khoảng sân thượng nhỏ , cô có thể phơi quần áo hoặc hóng gió về đêm . Chỗ đó giờ còn mát hơn nữa.

Song Lan gật gù không nói . Bà chủ nhà quay lại nhìn cô :

- Cô có thích phòng này không ?

Song Lan đến bên cửa sổ nhìn ra ngoài . Khoảng trời rộng đang chờ đón cô . Căn phòng này thật là tự do và thoáng khí , có lẽ sẽ hợp với cuộc sống tự lập còn quá mới mẻ của cô.

Bà Bính lập lại câu hỏi với vẻ hơi lo ngại :

- Tôi chỉ còn căn phòng này trống thôi . Cô có thể ở đó , tháng sau chắc là có người ở tầng dưới trả phòng , tôi sẽ đổi cho cô.

Cô mỉm cười quay lại :

- Căn phòng này thật ra cũng tốt lắm ạ !

Bà Bính mừng rỡ :

- Vậy , cô định ở đây bao lâu ?

Song Lan nhìn bà :

- Khi nãy dì nói là . . .

- Bốn trăm ngàn một phòng bao luôn điện nước nếu cô không có xài đồ dùng bằng điện . - Bà chủ nói một mạch.

Song Lan thắc mắc :

- Ủa , vậy nếu con xài đồ điện thì . . .

- Thì tôi phải tính thêm tiền điện . Cô có đồ dùng gì phải xài bằng điện không ?

Song Lan ngó về cái valy của mình :

- Con . . . chỉ có một cái máy headphone thôi , nhưng con thường xài pin.

Bà chủ cười :

- Vậy không sao . Bốn trăm ngàn là tôi bao điện nước tính cho đến đóm . Cô có thức đêm mở đèn học bài tôi cũng không phiền gì đâu.

Song Lan mỉm cười . Chắc bà tưởng cô lên đây luyện thi hoặc học đại học . Cô hỏi bà :

- Vậy con phải ứng trước bao nhiêu hả dì ?

Bà chủ nhà nói tron tru :

- Cô đóng trước cho tôi một tháng đầu và một tháng cuối . Sau đó mỗi tháng cô mới đóng . Khi nào dời đi thì báo trước cho tôi , tôi trừ lại tiền tháng cuối.

Chẳng biết cái chuyện tiền tháng cuối ấy để làm gì , Song Lan cũng gật đầu.

Cô mò valy và lấy tiền đưa cho bà chủ nhà . Đem mấy tờ giấy bạc , bà giao hẹn :

- Hôm nay cô vào là ngày 14 , ta cư cho là 15 cho dễ nhớ . Vậy mỗi tháng 15 cô ghé qua

tôi đóng tiền nhà nhé.

Song Lan gật :

- Dạ , 15 mỗi tháng , con nhớ rồi.

Bà chủ nhà cười thật tươi :

- Vậy chúc cô vui vẻ nhé . Học hành tiến tới.

Song Lan phì cười :

- Dạ cảm ơn dì !

Bà chủ nhà khóat tay :

- Ở đây người ta gọi tôi là bà Bính.

- Dạ , dì Bính.

Song Lan lập lại và chuẩn bị tiền bà chủ nhà thì đột nhiên có một tiếng gì đó đánh rầm thật lớn khiến cả bà Bính và cô giật mình . Tiếp theo sau là một tiếng khua cái gì đó lét xết trên sàn nhà nghe rợn cả người.

Song Lan hốt hoảng nhìn bà Bính . Bà cũng đang trợn mắt tức giận . Bước mấy bước về phía bức tường ngăn cái phòng của Song Lan và cái phòng kế cạnh , bà gỏ nhẹ vào đó , la lớn :

- Nè , lại làm đổ bể cái gì đó ? Đàng hoàng một chút đi , có người mượn ở phòng cạnh bên đây , cậu mà còn quây quơ kiểu đó nữa tôi không cho mượn nữa đâu . Nghe rõ chưa ?

Chẳng biết người ở phòng bên kia có hiểu rõ lời bà không , âm thanh trở lại vắng lặng . Bà Bính quay lại cô phân trần :

- Cái gả ở bên đó chắc lại thua bài hết tiền nữa rồi.

Song Lan vẫn còn đang nhìn bà trân trân . Bà cười trấn an cô :

- Đừng sợ . Hắn cũng không có gì ngoài cái tật bài bạc và cá độ . Thỉnh thoảng mới thế thôi , không sao đâu . Đừng để ý.

Và rồi như sợ cô đổi ý mà đổi tiền lại không muốn căn phòng nữa , bà nhanh miệng chào cô và rút lui ra khỏi cửa.

Song Lan còn lại một mình trong phòng giữa mô hành lý còn ngổn ngang và nỗi kinh sợ chưa tan biến.

Căn phòng bên cạnh im lặng như không người . Đợi thêm một lát không thấy gì đáng sợ lắm , cô mới thở tự nhiên lại.

Đóng cửa phòng lại , cô bắt đầu nhìn quanh cái tổ ấm của mình . Sàn nhà sạch bóng cho thấy bà Bính là một bà chủ nhà cẩn thận và sạch sẽ . Để hành lý vào trong một góc , cô tháo giày , ngồi bệt lên sàn nhà mát lạnh.

Đồng hồ chỉ gần năm giờ , Song Lan nhắm tính trong đầu . Thôi thì tối nay cô tạm ngủ trên sàn , ngày mai cô sẽ đi mua sắm thêm một số vật dụng cần thiết cho cuộc sống tự lập mới mẻ này.

Tự lập . Hai tiếng này thật hấp dẫn với cô . Mười mấy năm nay quán quít bên ngoài , đây là lần đầu tiên cô sống một mình.

Ngồi bó gối nhìn vết nắng chiều đổi màu sẫm trong phòng . Song Lan chột lẳng xuống niêm hân hoan trong lòng mà nhớ về ngoại.

Ở dưới quê , có lẽ bà ngoại cũng đang nghĩ đến cô . Lời ngoại nói khi tiễn cô đi sáng nay còn vang bên tai . Ngoại dặn dò cô đừng lo cho ngoại , cứ yئن tâm học hành , dồn tinh thần cho việc mà ngoại nói là phát huy tài năng của mình để tạo dựng một sự nghiệp.

Tài năng mà ngoại vẫn hãnh diện và khuyến khích Song Lan đó là năng khiếu ca cải lương

của cô , và sự nghiệp theo ý ngoại đó là học trường Sân Khấu Điện Ảnh , và rả trường được diễn vai đào chánh của một đoàn cải lương nào đó.

Sự nghiệp này thật ra Song Lan cũng ao ước từ lâu , nhưng cô tự thấy mình chưa đủ gan để làm được , vả lại ba mẹ mất sớm , cô sống cận kề bên ngoại . Bước chân lên Sài Gòn học về nghệ thuật tức là xa ngoại , cô không an tâm.

Cho nên tốt nghiệp trung học xong , cô vẫn cứ lẩn quẩn trong nhà mãi mà chưa quyết định được . Thế rồi có một chuyện xảy ra thúc đẩy cô lên đường.

Đó là chuyện cách đây hơn tháng , khi bà dì của cô đòi ngoại gả cô cho người cháu chồng của dì . Ý kiến này được một lô các bà dì và ông dượng đồng ý và làm áp lực với ngoại với lý do cô đã lớn.

Ngoại dù ủng hộ cho sự phản đối của Song Lan , nhưng cũng khó mà giữ cô lại được lâu trước tình hình đó , nên ngoại gọi lại hòa hảo từ nhỏ của cô và cho phép cô ra đi.

Cô đã nộp đơn thi vào trường Sân Khấu Điện Ảnh , tuần sau là bắt đầu đợt thi tuyển , nên ngoài sự lo lắng và phấn khích của một cuộc sống tự do tự lập trước mắt , cô còn hồi hộp nữa . Không biết những cuộc thi tuyển vào một trường nghệ thuật như thế có khó lắm không ? Cô sẽ vào lọt hay phải thất bại chua cay ?

Hít một hơi dài để lấy dũng khí . Song Lan thầm nhủ . Mình phải cố gắng hết sức mới được , mình sẽ thực hiện cho bằng được mơ ước của mình , chứ không thể thất bại , vì thất bại có nghĩa là sẽ bị các dì dượng có cơ mà lôi cô về , gả cô cho cái tên Ngàn mũi lân đó.

Phải rồi , cô cần phải cố gắng nhiều . Cố gắng gấp đôi cho cuộc sống tự lập này nữa chứ.

Song Lan gật gù . Rồi sẽ có một ngày tên của cô sẽ được vẽ thật to quảng cáo trước cửa rạp hát . Và mọi tivi buổi tối , ngoại sẽ thường xuyên thấy cô trong một vở tuồng cải lương nào đó bên cạnh một anh kép ăn khách nhất . Ai cha , lúc đó thì cô quá nổi tiếng rồi , dì dượng cô sẽ lé mắt với thành công này của cô , và cái anh chàng Ngàn chán chết kia sẽ thôi cái ý muốn lấy cô làm vợ.

Song Lan vừa nghĩ vừa cười khoái chí một mình . Giữa lúc cô đang tưởng tượng và thích thú với những chuyện tưởng tượng đó thì lại một tiếng động thật lớn như tiếng bần ghế đổ ầm lên sàng nhà khiến cô phải giật bắn cả người . Cô hét hồn vía nhòe ngay dậy.

Trời đất ơi , chẳng lẽ âm thanh ấy lại từ phòng kế bên nữa ? Chuyện này sẽ kéo dài ư ?

Tiếng lầu bầu cầu kính của đàn ông vọng qua làm cô sửng sốt . Đứng im nghe ngóng một lúc , cô bước từng bước lại gần cái bức tường sơn màu xanh nhạt đó và đưa tay sờ nhẹ lên.

Chỉ một vài phút sẫm soi , cô đã kịp nhận ra rằng cái đang ngăn phòng cô với phòng của một gã đàn ông bài bạc nào đó là cái vách bằng ván dán giấy dán tường màu xanh thật khéo chứ chẳng phải là một bức tường gạch vững chắc và an toàn . Thảo nào mà cô lại nghe được tiếng nói.

Phát hiện này khiến cô kinh sợ.

Chao ơi ! Cô đã quyết định gì thế này ? Bỏ ra 800 ngàn để có một cái phòng ở tuốt trên tầng cao nhất , cho vợ giữa cạnh trời với người láng giềng là một gã cò bạc bê tha nào đó . Và điều kinh khiếp nhất là phòng của cô , cái phòng mà cô đang cho là cái tổ ấm lại chỉ cách cái gang sơn của cái gã điên khùng kia có một vách ván mỏng đến tầng hắt còn nghe tiếng . Chuyện gì sẽ xảy ra cho cô nếu gã đó lại là một tên du đảng gớm ghiếc ?

Song Lan rùng mình . Cô lập cập đi ra khóa kỹ cửa lại.

Suốt buổi tối hôm đó không có thêm tiếng động khủng bố nào , nhưng Song Lan vẫn e dè đến độ quên mất bữa ăn tối của mình.

Cô cứ phân vân . Dự định ở trọ lâu dài chỗ này đang lung lay trong đầu cô . Nhưng rồi cuối cùng vì tiếc tiền , cô đành nhủ lòng rằng dù gì cũng ở xong hai tháng hăng hay.

Hai tháng là một con số chẵn , mong là không có chuyện gì ghê gớm xảy ra cho cô từ người láng giềng bất lịch sự này.

Chương 2

Nắng sớm đã âm thầm len qua cửa sổ mà vào phòng Song Lan , Nắng làm ấm áp cả gian phòng trống trải.

Song Lan dụi mắt , cô vẫn còn vẻ ngái ngủ . Hôm qua la cho , la no , mãi đến khuya cô mới chợ mắt được.

Với tay lấy chiếc đồng hồ đeo tay bên cạnh , cô nheo mắt nhìn giờ . Kim trên đồng hồ cho cô biết đã gần 8 giờ sáng rồi.

Búi lại mái tóc dài , cô mỉm cười . Có thể nói đây là lần đầu tiên cô ngủ dậy muộn như thế.

Khi còn ở nhà , dù ngoại rất thương yêu cô và chỉ sai bảo cô những việc vặt vạnh , nhưng cô vẫn quen thức dậy sớm để pha trà cho ngoại . Bây giờ , với không khí xa lạ này , cô phải tập làm quen , phải tập thích ứng thôi , mong rằng bước đầu "chương trình" sống tự lập của cô không đến nỗi khó khăn vướng mắc lắm.

Mở hành lý lấy khăn mặt và bàn chải răng , cô đưa tay bóp nhẹ Ót cho đỡ mỏi , lòng thầm nhủ chuyện cần làm trong ngày hôm nay là phải đi chợ mua cái gói , chứ nằm trên nền gạch như thế ề ề cả cổ và vai quá xà.

Ngang qua căn phòng kế , cô khẽ e dè bước chân . Căn phòng vẫn đóng im ỉm như không có người . Kể làm cô bất an đến cả đêm hôm qua có lẽ đã đi vắng rồi . Song Lan cảm thấy nhẹ nhõm hơn.

Vệ sinh xong , cô thay đồ xuống nhà . Ở cái bàn trong khá rộng giữa nhà , bà Bính đang ngồi trước tủ hủ tiếu bốc khói , chào cô :

- Ăn sáng đi cô , quán hủ tiếu cách mình vài căn bán ăn cũng được lắm . Cô ăn thử không , tôi bảo con Hà kêu cho cô một tô.

Liếc thấy cạnh bà , một phụ nữ tuổi khoảng gần 40 , có dáng người khỏe mạnh đang bỏ đĩa bánh bèo chuẩn bị đứng dậy , Song Lan vội xua tay :

- Ấy thôi thôi , cảm ơn dì , dì cứ ăn đi.

Bà Bính ân cần :

- Nếu không thích hủ tiếu thì cô ăn món khác nhé , mì xào , bánh bèo , bánh cuốn , bún riêu . . . đủ cả , cô thích ăn món nào ?

Song Lan cười :

- Dạ thôi dì ạ , cảm ơn dì , thật ra con cũng hơi đói , nhưng cái bụng của con chỉ quen với cơm thôi.

Bà Bính vỗ lể cười xòa :

- Thì ra là vậy , đối diện với nhà mình cũng có tiệm bán cơm . Buổi sáng bán cơm tấm , buổi chiều bán cơm thường , cô ăn thử nhé.

Dứt lời , bà quay lại sai người phụ nữ kia ngay :

- Hà , gọi dùm cô này đĩa cơm sườn đi !

Song Lan lên tiếng trong ngại ngùng :

- Ý , dì Hà cứ ăn hết đĩa bánh đi , để con đi gọi được rồi.

Bà Bính khoát tay :

- Cứ để nó kêu cho , không sao đâu.

Người phụ nữ tên Hà vừa xỏ dép bước ra cửa , bà Bính cầm đĩa vừa ăn vừa nói với cô :

- Cô có chuyện gì vất vả , có thể nhờ con Hà nếu thấy nó rảnh tay . Cô cứ gọi nó là chị Hà

được rồi . Nó có họ xa với tôi.

Bà giải thích cho cô nghe :

- Tiền thuê nhà tôi tính cũng hơi cao , tôi biết , vì một phần là để tôi trả lương cho nó đó . Nó cũng giỏi giang chịu khổ lắm . Cái đèn hành lang ở chỗ cô bị hư , tôi sẽ sai nó sửa lại trong ngày hôm nay , cô đừng lo.

Song Lan dạ nhỏ . Bà Bính lại hỏi cô :

- Cô dậy sớm chắc tính đi ra ngoài ?

Song Lan đáp :

- Dạ , con định đi chợ mua vài món lặt vặt.

Bà Bính gật gù :

- Thấy đồ đạc của cô cũng không nhiều lắm , chắc là cô ra ngoài mua thêm nệm drap mền mừng gì chứ gì ?

Song Lan mỉm cười thầm phục bà chủ nhà có tài suy đoán dò hỏi . . . toc mạnh một tý . Cô chưa kịp trả lời thì người phụ nữ tên Hà đã quay lại . Trên tay là đĩa cơm tấm sườn thật ngon mắt.

Bà Bính mời cô , Song Lan đang đói bụng , cô không còn khách sáo chi nữa , cô cầm muỗng nĩa bắt đầu "làm việc" liền . Miếng cơm đầu tiên vừa nuốt trôi . Bà chủ nhà nhìn cô cười hỏi :

- Sao cô ? Ăn được không ?

Song Lan gật đầu tấm tắc khen :

- Dạ ngon lắm dì ạ . Cơm tấm mà nấu dẻo hạt , thơm ghê.

Người phụ nữ có tên Hà cướp lời :

- Bà ấy pha chút tấm nếp đó cô . Mỗi người một phần ăn sáng , những câu nói vắn tắt giữa họ như làm không khí trong phòng vui vẻ hẳn lên.

Đặt đôi đũa xuống cạnh tô hủ tiếu chỉ còn nước lèo lóng bóng , bà Bính hỏi người phụ nữ tên Hà lấy cho bà ly nước lộc . Uống ngụm nước , bà bảo Song Lan :

- À , từ hôm đến giờ cứ mãi quên không nhớ hỏi cô tên là gì để tiện gọi ?

Song Lan đáp :

- Con tên là Song Lan ạ . Dì và chị Hà cứ gọi con là Lan cũng được.

Chị Hà tò mò hỏi :

- Co Lan lên đây học nghề hay ôn thi đại học ?

Song Lan cười :

- Dạ , em cũng muốn ở đây để trọ học , nhưng không phải thi đại học , mà em muốn thi vào trường Sân Khấu Điện Ảnh.

Bà Bính ngạc nhiên :

- Đó là trường gì vậy cô ?

Chị Hà trả lời thay cô :

- Cái trường đó dạy ra làm diễn viên đó dì Năm.

- Diễn viên ? - Bà Bính tròn mắt nhìn Song Lan.

Cô cười ngượng nghịu :

- Con chỉ đi thi thử thôi , mong rằng mình đậu để được học.

Có vẻ cũng rảnh re đôi chút , chị Hà hỏi cô thêm :

- Cô Lan tính học khoa nào vậy ?

Song Lan ngập ngừng :

- Dạ . . . Ngoại em nói em có chút giọng hát cải lương , nên . . .

Bà Bính sáng mắt :

- Cải lương ? Cô biết hát cải lương à ? Hay quá vậy ?

Chị Hà cười giải thích với cô :

- Dì Năm mê cải lương lắm , mỗi tuần đều dành ít nhất một hai tối đi coi cải lương đó cô.

Nhìn thật kỹ Song Lan , bà Bính trầm trồ :

- Cô Lan đã đẹp rồi , mà dáng vóc cũng thanh mảnh , chưa nói đến giọng ca thì cô cũng đã có dáng trên sân khấu rồi . Tôi tin là cô sẽ đậu mà . Chẳng những vậy , tôi cũng tin cô sẽ nổi tiếng sau này.

Đôi má Song Lan ửng hồng vì lời khen , cô nhoẻn cười :

- Cảm ơn dì , con cũng ước được như vậy.

- Quê cô ở đâu vậy cô Lan ? - Bà Bính hỏi han.

- Dạ con quê ở Vĩnh Long.

Bà Bính cười :

- Tôi dân Châu Đốc . Nghe nói miệt Vĩnh Long Cần Thơ xưa đến giờ cũng là cái nơi của cải lương đó mà , phải không cô ?

Như nhớ ra , bà lại cười :

- Hèn gì cái tên cô đặt là đã gần với cải lương rồi , chắc ba má cô cũng mê cải lương dữ lắm đấy.

Chị Hà thắc mắc :

- Cái tên cô Lan quan hệ gì với cải lương hả dì ?

Phẩy tay về phía chị , bà Bính nói :

- Mà không chuông cải lương nên không biết đó thôi , chứ trong ban nhạc đồn cổ cải lương , có cái song lan dùng để gõ đánh nhịp đó mà . Mỗi lần gõ lên nghe cái cóc rất rõ ràng . Nói cái tên không cũng đủ cho biết ba má của cô Lan cũng chuông cải lương lắm , không vậy sao cho con gái lên thành phố học ? Tôi nói có phải không cô Lan ?

Một tia buồn thoáng qua ánh mắt Song Lan , cô cười gượng :

- Dạ , ba mẹ con mất từ khi con còn nhỏ . Cho con lên thành phố học là ý của ngoại , ngoại xưa nay thương con lắm.

Bà Bính tròn mắt ái ngại :

- Chà , tội quá , vậy mà tôi lại không biết , cứ nói lung tung.

Ngẫm nghĩ một chút , bà Bính hắng giọng :

- Cô Lan nè , cô cứ cố gắng thi đi nghen , tôi ủng hộ cô . Thân phận một mình cô lên đây học cũng nhiều khó khăn . Cổ cần tôi giúp đỡ cái gì thì cứ nói với tôi hoặc nhắn con Hà . Tôi thật tình mong cho cô thi đậu vào cái trường đó.

Song Lan thấy vẻ cởi mở của bà , cô hơi ngần ngại :

- Cám ơn dì ! Thật ra . . . con cũng có một chút bản khoăn , nếu dì giúp được cho con thì con cám ơn dì rất nhiều.

Bà Bính gật đầu khuyến khích :

- Cô Lan cứ nói đi , xem tôi có giúp được không ?

Song Lan ngập ngừng :

- Con lên đây quyết chỉ học hành và lập thân . Ngoài con có cho con một số tiền để lo đến chuyện học hành bước đầu , nhưng con cũng muốn kiếm việc làm thêm ngoài giờ học để có thêm chút đỉnh tiền.

Bà Bính cười dễ dãi :

- Tưởng gì , chứ chuyện đó để tôi để ý hỏi giúp cô . Việc lớn lao tiền nhiều thì hơi khó , chứ việc có thêm tiền thu nhập tạm tạm thì thiếu gì . Chừng nào hỏi được tôi báo cho cô.

Song Lan mừng rỡ :

- Vâng , cho con cảm ơn dì trước.

Bà Bính khoát tay nói vui :

- Ờn nghĩa gì , nếu có nhớ đến tôi thì may mắn có nổi tiếng , thỉnh thoảng cô tặng hình mới cô ký tên , hoặc tặng vé xem cải lương có cô diễn cho tôi là được rồi.

Rồi bà cười lớn , giọng cười sảng khoái của bà lây từ chị Hà sang Song Lan.

Cô cười tươi , nhẹ nhõm vì biết mình may mắn trọ trong nhà một bà chủ tốt bụng tuy bề ngoài có hơi khó tính , nhưng ân cần và dễ thông cảm biết bao . Nỗi ngại ngùng và lo lắng từ khi đặt chân một mình lên thành phố này không còn nữa.

Giờ đây trong cô chỉ còn một điều cần phải cố vượt qua , đó là thi đậu vào trường Sân Khấu Điện Ảnh , như mơ ước của cô của ngoại , và như sự ủng hộ nhiệt tình của bà chủ nhà nữa.

Song Lan vừa từ ngoài về , đi ngang phòng khách , thấy bà Bính đang có khách , cô định gật đầu chào bà rồi lên phòng thì bà đã cất tiếng vui vẻ gọi cô lại , bảo cô ngồi cạnh.

Chỉ cho cô người đàn ông đứng tuổi đối diện , bà nói :

- Cô Lan vào đây trọ đã gần một tuần rồi , nhưng chưa biết người hàng xóm của mình phải không ? Thôi , nhân đây tôi giới thiệu để cô biết luôn . Đây là chú Ánh , ở chung tầng với cô đó.

Quay sang nhìn người đàn ông có vẻ mặt khắc khổ , Song Lan thầm nhủ đây có lẽ là người hàng xóm sát vách của cô , người mà hôm dọn vào , cô suýt mất hồn vì những âm thanh ồn ào của ông ta . Cũng hơi lạ , vì trong vẻ ngoài , ông ta cũng không kỳ quái hắc ám lắm.

Cô cười với cái gật nhẹ :

- Chào chú !

Bà Bính nói với người kia :

- Cô Lan đây ở trọ để học cải lương đó , ở chung tầng với anh.

Ông Ánh chào lại cô :

- Vâng à , vậy ta là hàng xóm của nhau rồi . Mai một nếu có chuyện nhờ vả nhau , mong cháu đừng quên.

Song Lan mỉm cười bình tĩnh nói :

- Dạ không có gì . Nhân gặp chú ở đây , cháu cũng xin phép chú trước , vì mai một nếu có học trường Sân Khấu , cháu thỉnh thoảng sẽ phải học hát , có lẽ chú sẽ thấy ỡn.

Ông Ánh cười :

- Ngoài giờ ngủ buổi tối ra , tôi không phiền gì đâu.

Song Lan cam đoan :

- Cháu không tập hát vào giờ nghỉ trưa hay buổi tối đâu ạ.

Ông Ánh gật đầu :

- Vậy thì càng không sao với tôi . Vì tôi ít về nhà trọ lắm , công việc của tôi phần lớn là ở ngoài đường , nên cô đừng ngại gì chuyện phiền nhiễu gì cho tôi.

Rồi ông cười :

- Có ngại , chỉ nên ngại người còn lại thôi.

Người còn lại ? Giữa lúc Song Lan còn ngạc nhiên thì ông Ánh đã quay qua bà Bính :

- Sao rồi chị ? Tôi đi vắng một hai tuần , dạo này nó ra sao rồi ?

Bà Bính lắc đầu , vẻ ngán ngẩm :

- Ai mà biết anh ơi , đi về thất thường , mặt mũi lúc nào cũng như muốn gây sự với người ta . Anh cũng biết rồi đó , không có anh bảo đảm và nói vào , sức mảy mà tôi cho cái hạng người vô dụng ngông cuồng đó ở trọ lâu nhà tôi . Thấy là phát ghét rồi.

Ông Ánh cười xòa :

- Trẻ người non dạ mà chị , hơi đâu mình để bụng . Miễn là nó không quậy quọ , không cà chớn là được rồi.

Bà Bính trợn mắt :

- Không à ? Mới hôm trước lúc cô Lan dọn vào ở , nó muốn giở quẻ , tôi phải lên tiếng cảnh báo mới thôi đó . Chắc cũng phải dặn trước với cô Lan , nếu thấy thẳng ôn dịch đó có gì quá đáng , cứ nói với tôi , tôi đuổi ra khỏi đây không cho ở trọ nữa là yên chuyện.

Song Lan kinh ngạc :

- Đì với chú nói đến ai vậy ạ ?

Bà Bính lẫn ông Ánh quay nhìn cô có vẻ lạ lùng . Bà nói :

- Thì tôi đang nói đến cái thẳng ôn thần ở cạnh phòng cô đó.

Song Lan giật mình :

- Ủa , chứ không phải chú Ánh đây . . .

Hiểu ra , bà Bính giải thích :

- Chú Ánh ở cái phòng đầu tiên từ cầu thang lên đó , cô nhớ không ? Phòng cô ở ngoài , còn cái thẳng ôn dịch kia thì ở giữa . Nó chính là cái thẳng hôm trước lúc cô dọn vào cứ kéo bàn kéo ghế rầm rầm đó.

Ông Ánh ngạc nhiên hỏi cô :

- Vậy từ trước đến nay cháu chưa gặp nó sao ?

Song Lan ngơ ngác lắc đầu :

- Cháu chưa gặp . Khi nãy dì Bính giới thiệu , cháu cứ tưởng . . .

- Tưởng tôi là người ồn ào ở cạnh cháu à ? - Ông Ánh cười.

Bà Bính bĩu môi :

- Không gặp càng tốt cô ơi . Máy thứ đàn ông con trai như cái thẳng đó không quen biết qua lại càng đỡ phiền phức.

Ông Ánh mỉm cười :

- Gì mà có ác cảm với nó quá vậy chị . Chị cũng biết gia đình nó cũng đang hoàng , đâu đến nỗi.

Bà Bính hứ một cái :

- Đang hoàng mà không khéo dạy con thì cũng thừa . Tôi không có con thật , nhưng có một đứa con hư như nó thì chắc cũng đã đăng báo từ lâu rồi.

Ông Ánh lắc đầu cười không cãi nữa . Ông quay qua biện giải với Song Lan :

- Nó tên là Huy , Trình Huy . Cũng không hẳn là đứa xấu xa lêu lổng gì , chỉ có hơi cộc lốc một tí thôi , cháu đừng có lo ngại . Nó cũng là thằng biết lý lẽ , nếu mai mốt có cần giúp đỡ mà làm biếng xuống nhà , cháu cứ sang nhờ chú hoặc nó là được rồi.

Bà Bính trề môi :

- Nhờ được nó thì có mà chết khô . Nói cho anh biết , trong khi anh đi công tác xa , cái đèn hành lang đứt bóng từ lúc nào mà nó cũng không thắp sửa , thậm chí cũng không nói với tôi một tiếng để tôi kêu con Hà sửa , cứ để mù tịt như vậy mà đi đi về về mấy ngày trời được , đàn ông đàn ông mà như vậy coi có bẽ biếng quá không ?

Ông Ánh nín bặt như chịu thua . Ông lẩn trốn sự tranh cãi bằng cách nâng ly trà lên uống cạn.

Quay sang Song Lan , bà Bính lại nói :

- À , còn chuyện này báo cho cô Lan biết sớm để mừng . Tôi tìm được cho cô một việc làm tạm rồi , cô thu xếp để đi làm thử xem có hợp không . Hôm nào đi cũng được.

Song Lan kêu lên vui mừng :

- Thật hả dì ? Con cảm ơn dì quá . Là việc gì vậy dì ?

- Chuyện là người em họ của chồng tôi có một tiệm cà phê , dạo này nghe nói bán cũng đông khách lắm , nó muốn kiếm thêm người phụ giúp , tiền lương thì 700 , làm buổi chiều tối . Việc thường thôi , cô cứ làm thử , khi nào có việc khác hơn , cô đổi cũng không muộn.

Bà Bính cười nói thêm :

- Tôi có nói với nó cô là khách trọ của tôi , ở quê lên trọ học , tôi nài nó cho cô làm một tuần sáu buổi thôi , còn một buổi để thỉnh thoảng tôi rủ cô đi xem cải lương nữa chứ.

Song Lan cười long lanh ánh mắt :

- Dạ , cảm ơn dì quá , con thật cảm ơn dì ! Con sẽ đi nhận việc hôm nay luôn.

Bà Bính gật đầu :

- Vậy cô chuẩn bị đi , chút xuống đây tôi đưa cô đi gặp nó . Cách mấy con đường thôi , không xa lắm đâu.

Song Lan dạ thật rõ . Chào ông Ánh , cô nhanh chân bước lên thang lầu.

Bóng cô khuất dạng , ông Ánh quay lại cười nói với bà Bính :

- Cha , chuyện lạ đây . Xưa nay chưa từng thấy chị tốt đặc biệt với ai đến như vậy . Tìm việc giùm , đã vậy còn đích thân mình dẫn đi giới thiệu nữa chứ . Bộ cô ấy là người quen biết với chị sao ?

Bà Bính lắc đầu :

- Cô này với tôi chẳng có quan hệ quen biết trước gì đâu . Anh cho tôi là một bà già lắm cảm cũng được . Tôi xưa nay khó chịu nhưng không hiểu vì sao vừa thấy cô Lan này tôi đã hơi mến mến rồi , giờ nghe cô học cải lương , tôi lại càng thích hơn . Cũng không biết tại sao lại thích giúp đỡ cô như vậy.

Ông Ánh gật gù cười . Cái cười của ông làm bà Bính hơi ngượng , bà phân bua :

- Thì cũng như anh bệnh ai không bệnh , cứ suốt ngày bệnh cho cái thằng ôn dịch kia đó.

Ông Ánh nhướn mắt :

- Dù gì tôi và ba thằng Huy cũng là bạn bè cũ mà , nó sống bên ngoài , tôi không bệnh nó thì bệnh ai.

Bà Bính bắt bẻ :

- Nhưng mà ông lựa để bênh sai người . Cô Lan dù không có dây mơ rễ má gì với tôi thật , nhưng ông cũng thấy rồi đó , tính tình cổ dễ thương , hiền lành . Người ta mò côi cha mẹ mà còn cố chí lên thành phố vừa học vừa làm thêm kiếm tiền , cảnh tình đó ai mà không thương . Còn cái thằng quỷ kia . ..

Ông Ánh xoa tay cười :

- Ôi thôi thôi , tôi không dám cãi với chị nữa đâu . Ủ ờ thì cái cô Lan đó giỏi hơn , đáng mến hơn cái thằng Huy , tôi cũng đành đồng ý với chị cho rồi.

Thấy chị Hà đi chợ đã về , ông Ánh kiếm có rút lui khỏi căn phòng khách , lấy lý do là lên phòng viết bài.

Còn lại một mình , bà Bính nhấp ngụm trà đã nguội mà ngẫm nghĩ rồi mỉm cười một mình.

Thật sự chính bà cũng không hiểu tại sao càng ngày bà càng thấy quý Song Lan như vậy . Vì bà cô độc không con mà cô là một đứa con gái dễ thương , hay là vì lòng ái mộ đặc biệt của bà với cái lương , cái nghe mà cô sẽ học ?

Bà lắc đầu cười một mình . Chính bà cũng không biết nữa.

Chương 3

Thế là dù chưa đến ngày thi vào trường Sân Khấu , Song Lan cũng đã có được một việc làm tạm thời.

Bà Bính thật quá tốt đối với cô . Dích thân bà đã đưa cô đến gặp người em họ và gửi gắm công khai.

Nghe bà Bính nói đến quán cà phê , Song Lan cứ đinh ninh đó là một căn nhà nhỏ như những quán cóc bán cà phê dọc đường phố , không ngờ nơi bà đưa cô đến lại là khuôn viên một biệt thự xưa cũ rất rộng rãi , được bố trí rải rác cây cảnh thanh nhã và dịu mát , làm những bàn ghế quanh đó như có một khoảng không gian thơ mộng riêng.

Tám bằng gỗ nâu đỏ được treo trước quán một cách xốc xếch như cố ý , trên đó là màng rêu già được dán khéo một chữ đọc nhất "Buồn" . Song Lan cười thầm . Với cảnh vật vừa rộng , vừa thoáng , vừa vui tươi , vừa lãng mạn , vậy mà không hiểu sao quán lại có một cái tên cộc lốc và trái nghịch như thế.

Bà chủ quán Buồn xoi loi nhận cô vào làm ngay , nhưng bà cũng thẳng thắn nói với cô và bà Bính :

- Hôm trước nghe chị nói , tôi nhận liền , phục vụ thì cô Lan cũng đủ tiêu chuẩn ngoại hình để làm , nhưng thú thật là tôi đang kẹt một chút ở khâu rửa ly , cô nhân viên xin về quê mấy buổi , cho nên nếu cô Lan không ngại , xin làm ở đó ba bốn hôm ở khâu đó giúp tôi có được không ?

- Rửa ly à ? - Bà Bính câu mày - Sao kỳ vậy ? Hôm trước cô nói chắc với tôi là nhận cô Lan vào làm phục vụ mà ?

Song Lan vội lên tiếng đỡ lời :

- Dạ cũng được ạ , không sao đâu dì.

Bà Bính nhăn mặt :

- Nhưng ý tôi là muốn xin cho cô việc phục vụ kia . Tiền phòng của cô mỗi tháng đã phải tốn 400 rồi , cho nên tôi muốn cô làm phục vụ , lương 700 thật , nhưng có thể cộng thêm một ít tiền boa của khách , sẽ đỡ cho cô hơn . Sao bây giờ lại thành việc rửa ly , dọn dẹp ?

Song Lan mỉm cười cảm động trước sự nhiệt tình và tốt bụng của bà Bính :

- Cảm ơn dì đã lo lắng cho con , nhưng công việc nào con cũng làm được mà.

Bà Bính nhăn mặt :

- Nhưng rửa ly chén thì . . .

Bà chủ quán cười gion ngọt lời chị họ :

- Chưa từng thấy chị lo cho ai như vậy , tôi nói là chỉ nhờ cô Lan đây vài ngày thôi mà nhưng nếu chị không thích thì . . .

Song Lan nói :

- Dạ không sao đâu dì , để con làm đó được mà , coi như là tập sự vậy . Huống chi dì cũng nói làm đó mấy ngày thôi.

Bà chủ có vẻ mừng vội chop ngay lấy câu nói của cô :

- Nếu cô Lan chịu giúp tôi thì tốt quá , chỉ làm đó hai ngày thôi , tôi hứa với cô . Vậy nhé !

Bà Bính lắc đầu lặng im như thầm trách tính thật thà kho kho của Song Lan . Bà chủ quán đưa cho cô một tấm danh thiếp sau khi hy hóay viết vài chữ trên đó , bà dặn :

- Đây là một tiệm may quen của chúng tôi , cô Lan đến đó đưa tám card này , người ta sẽ đo và may cho cô hai bộ đồng phục , chi phí đều do quán trả , cô đừng ngại , cứ may đi ,

chiều trở lại bắt đầu làm việc cũng được . Vài hôm sau có đồng phục , cô làm phục vụ cũng kịp lúc.

Đưa bà Bính về , trên đường thấy bà cứ êm lặng , Song Lan có vẻ áy náy :

- Dì . . . giận con à ? Con . . .con xin lỗi dì !

Bà Bính chép miệng :

- Thôi , không có gì đâu , tôi thấy cô khổ quá thôi , người ta bảo cô rửa chén , rửa ly , cô cũng nhận . Cô dễ bị ăn hiếp quá , làm sao mà sống nổi ở cái đất Sài Gòn này.

- Dạ , tại con biết ở đây khó xin việc làm lắm , dì đã xin được giúp con là quá may mắn rồi , làm công việc khác vài ngày cũng có sao.

Bà Bính lắc đầu :

- Bởi vậy mới nói cô khổ . Ở đây không giống ở dưới quê đâu cô ơi . Ở cái đất này tất cả phải ráng tranh thủ để có cho tốt hơn , thứ đẹp hơn , nếu mình ngu ngơ chậm tay thì người ta cướp phần hết.

Chẳng biết lời nói của bà có đúng không , Song Lan cũng ngoan ngoãn lắng nghe . Quán cách nhà bà Bính hai con đường nhỏ , chỉ vài phút cô đã cùng bà Bính về đến nơi.

Bước xuống xích lô , bà Bính còn nắm tay cô dẫn dõ :

- Tôi dẫn cô nhé , nếu sau hai ngày mà còn em họ tôi vẫn còn bảo cô làm công việc rửa ly thì cô cứ bảo cho tôi biết nhé , cứ nói thật , tôi sẽ giới thiệu cho cô việc khác tốt hơn.

Song Lan ngạc nhiên nhìn bà chưa kịp nói thì bà Bính lại tiếp bằng giọng hậm hực :

- Mà nói thật , trước sau gì tôi cũng tìm cho cô việc khác thôi . Cái con em họ tôi thật chẳng nề mặt tôi chút nào . Lúc tôi nói chuyện với nó , nó xun xoe hứa chắc một chỗ phục vụ , bây giờ lại . . .

Bà kết luận :

- Cần việc thì cô có thể làm đó , nhưng về lâu dài thì mình sẽ tính sau , tôi có nhiều bạn bè làm đấy , tôi sẽ để ý công việc khác còn ngon lành hơn nữa cho cô.

Từ khi bước chân lên Sài Gòn với một quyết tâm tìm cách sinh sống và học hành , chưa có ai đối xử ân cần và tận tình với cô như thế . Cô thấy ấm áp với tình cảm đôn hậu của bà . Cảm giác lạc lõng và ngại ngùng trước môi trường mới đã tạm bị đẩy lui.

Tiền bà Bính về nhà xong , Song Lan liền đến tiệm may theo địa chỉ trên danh thiếp . Dù chưa biết công việc ở quán cà phê Buồn có lâu bền hay không , nhưng cô cũng muốn làm nghiêm chỉnh.

Cơ hội đầu tiên này cô phải nắm bắt và làm cho tốt , vì cô nghĩ một cách đơn giản đây là thử thách đầu của cô với cuộc sống tự lập trước mặt , nên cô nhất định phải cố vượt qua.

Vì thế khi quay lại quán , Song Lan bắt tay vào việc với tâm trạng cả quyết và yêu đời hơn.

Cô ở trong bếp mới biết rõ lượng khách ra vào quán là bao nhiêu . Buổi chiều thì còn lại vài việc , nhưng buổi tối thì thật kinh khủng với những đồng ly muống và núi khăn dơ . Cô chẳng hiểu người Sài Gòn sao lại thích vào quán cà phê đến như vậy . Khách đông đến độ những tiếng gọi bảo thức uống và bao bàn của tổng nhân viên phục vụ cứ nhăng xị ầm lên trong quầy pha chế kể bên.

Sau hai ngày với công việc ở sà nướ c , cuối cùng Song Lan cũng nhận việc theo lời hứa của bà chủ quán . Bộ đồng phục được giao trong ngày hôm đó cũng vừa vận đổi với cô.

Ngày mặc đồng phục tập sự làm nhân viên phục vụ đầu tiên , khách trong quán chỉ lác đác vài bàn . Trong lúc Song Lan đang nhắm để thuộc lòng bản được quy ước theo sổ thứ tự , bà chủ quầy lại gọi cô :

- Lan à , có khách vào đó , bàn 12 . Em ra hỏi họ uống gì đi , tập cho quen nhé.

Song Lan nghe lời bà . Bàn 12 là một bàn chéch ở góc trái , duoi gian hai đang tim ngat . Khách là hai thanh niên . Song Lan đến bên hỏi câu mà cô đã nhắm sẵn trong đầu :

- Hai anh uống gì ạ ?

Người mang kính cận ăn mặc lịch sự trả lời ngay :

- Cà phê đá !

Rồi anh ta quay qua hỏi bạn :

- Uống gì mày ?

Người con trai không ngẩng lên bằng giọng cọc lóc :

- Đen.

Ra đầu bàn cô đợi , người kính cận tặc lưỡi :

- Làm gì mà rầu rĩ dữ vậy cột nhà cháy ? Bỏ cái vẻ thất chí đó đi cho tao nhờ , xưa nay chuyện gì mày cũng lạc quan và yêu đời lắm mà , sao bây giờ xuối xì vậy ?

Anh chàng có biệt danh kỳ cục kia nhún vai không đáp . Anh chàng cận lắc đầu cười :

- Trời nắng như vầy mà uống cà phê đen thì chỉ có tên điên như mày thôi . Đứng đen nữa , giống tao đi nhé ? Đã khát hơn.

Lòng tốt của anh kính cận được phân đôi bằng một cái nhăn nhó cọc cằn :

- Tao noi đen rồi mà.

Anh kính cận đành phải gật đầu nhìn Song Lan :

- Ờ , vậy một đá , một đen nhé.

Song Lan dạ nhỏ rồi trở vào quầy.

Nàng vẫn còn gat , trời nóng và chẳng có tí giờ nào . Hai người khách ngồi dưới bóng mát của gian hai đang cũng không thấy mát hơn . Người thanh niên có nước da ngăm đen nhăn nhó mở một lúc hai nút áo so mi cho đỡ nóng.

Anh chàng kính cận nhìn cái dáng lè phè nửa nằm nửa ngồi trên ghế của bạn mà lắc đầu :

- Trong tướng của mày kia.

- Sao ?

- Còn sao nữa Mỹ Hà mà có ở đây chắc cũng hết nhận ra mày luôn . Bê bói quá xá.

Người thanh niên đen đúa nhếch môi cười :

- Nhắc Mỹ Hà ở đây làm gì ?

Anh chàng kính cận trợn mắt :

- Mày còn nói . Bạn bè thân thiết thì Mỹ Hà vẫn quan tâm đến mày nhất thôi . Mọi hôm trước sinh nhật , con bé còn nhắc mày đó , nó cứ hỏi tao về mày hoài . Nói thật nhé , nếu mà thấy mày như hiện giờ , chắc chắn nó thất vọng ghê lắm.

Người kia chỉ nhún vai không nói gì . Anh chàng kính cận liếc mắt nhìn bạn rồi chắc lưỡi :

- Tao cũng không hiểu nổi mày , sao lại dễ chán nản và suy sụp tinh thần đến thế . Cả năm nay mày không thèm gặp bạn bè , không thèm liên lạc gì với bạn bè , sự nghiệp , tương lai gì cũng như phế bỏ là sao ?

Người kia lặng thinh nhìn ra sân nắng , kính cận vẫn lải nhải :

- Nhớ những ngày còn học hành , mày là thằng luôn được thầy cô khen là co bản lãnh . Trong đám sinh viên , có đứa nào vừa học vừa làm thêm dễ dàng ngon lành như mày đâu . Vậy mà bây giờ ra trường , thất bại mới có một chút đã nản chí bỏ mặc tất cả , chúi rúc vào cái xó này.

Thấy thái độ của bạn vẫn dừng đứng , giọng kính cận trở nên bức :

- Ê , có bao giờ mày nhìn lại mình không ? Mày có biết là mày khác xa mấy ngày xưa không ? Mới hơn một năm thôi , tại sao mày lại trở thành như vậy ? Trước đây mày có biết tao ghét mày nhất là cái gì không ? Đó là cái tật cao ngạo , phách lối , nhìn đời một cách tự mãn của mày . Nhưng lắm khi nghĩ lại , tao thấy mày tự cao cũng đúng . Mày học giỏi nhất khoa , nhà cũng giàu có , tiếng tăm , đám con gái đua nhau thích mày . Ngon lành như vậy thì kênh kiệu cũng phải.

Anh ta nhìn lại bạn từ đầu đến chân :

- Còn bây giờ , oai phong của mày đâu mất rồi ? Xin lỗi phải nói thẳng nhé , mày như một đồng giả rách vậy , bây giờ mà ngó thấy mày bệ rạc như vậy , ngay cả nặng tình cỡ Mỹ Hà cũng chạy xa thôi , mày có biết không ?

Giọng điệu gay gắt của anh kính cận vẫn không cạy miệng được người thanh niên ăn mặc lôi thôi kia . Từ nói khích đến chê trách phũ phàng , chỉ thấy mỗi miệng chứ không mấy may ảnh hưởng gì đến cái dáng lù lù thản nhiên của bạn mình , anh ta đành thở dài :

- Tao biết mày buồn , mày thất vọng vì công trình đầu tay sau khi ra trường của mày thất bại , mất hết niềm tin , nhưng sao mày không nghĩ đến chuyện đứng dậy làm từ đầu ? Cố gắng lấy lại ý chí và niềm tin của mình ? Nếu kiên nhẫn , mày sẽ vực lại được mà , có phải không ? Còn hơn chui rúc ở đây . ..

Câu nói đang thao thao của anh kính cận chợt ngưng lại giữa chừng , vì người thanh niên lăm lè kia bỗng nhiên bật cười . Giọng cười sáng khoái như gặp điều thú vị khác thường vậy.

Và điều khác thường thú vị đó dường như không phải là những tràng thuyết phục dài dòng này giờ , bởi vì anh ta đâu có nhìn ngó gì đến thẳng bạn mình mà là nhìn ra sâu lắng . Anh kính cận ngạc nhiên nhìn theo hướng mắt ấy.

Cảnh tượng ngoài sân quả thật khó mà nhìn cười . Cô gái phục vụ đang bưng một cái khay , trên đó đang lung lay mấy ly nước . Một ly cao đựng đá , hai phin cà phê nằm trên tách nhỏ , mấy thứ đó đang khua lóc cóc . Tất cả như đang hợp cùng tiếng lao xao của đá sỏi dưới bước chân rón rén dè chừng của cô thành một bản hòa âm kỳ dị.

Lưng chừng nhấp từng bước , cuối cùng Song Lan cũng đến được bàn . Người thanh niên có làn da đen giòn vẫn không ngưng tiếng cười , nụ cười và ánh mắt trêu chọc của anh ta càng làm cô luống cuống tay chân . Ly đá cao chao nghiêng cái xoạch rồi đổ tuốt mớ đá lạnh ra khay.

Song Lan hoảng hốt nhìn vào khay không biết phải làm gì . Người thanh niên đeo kính cận vẫn lịch sự hơn cả , anh ta vội vàng đỡ lấy cả khay ly trên tay cô đặt xuống bàn và nói như thông cảm :

- Không khỏe à ?

Quệt mồ hôi trên trán , Song Lan nói , giọng run run :

- Dạ xin lỗi , tôi , tôi . . . mới vào làm nên . . .

Anh chàng cận gật gù :

- À , tại mới vào nên chưa quen đó thôi . Không sao đâu.

Song Lan lấy lại bình tĩnh :

- Xin lỗi mấy anh , tôi sẽ lấy ngay ly đá khác.

Cô hấp tấp đi vào trong quầy , xin thêm một ly đá nữa đem ra . Hai người khách trẻ lần này nhìn theo cô . Lí nhí lần nữa câu xin lỗi , cô vừa quay đi thì người thanh niên này giờ cười ngạo cô bỗng lên tiếng :

- Này em bé , chắc phải phiền em thêm lần nữa quá.

Lời của anh ta làm người bạn đi cạnh trở mắt ngạc nhiên , còn Song Lan cũng phải quay lại.

Nheo mắt nhìn cô , anh ta cười nói :

- Cảm phiền em bán cho bọn anh 500 đồng đường.

Ánh mắt Song Lan vụt lia xuống bàn . Ôi trời ơi , quả thật cô quên mang đường ra kèm với hai phin cà phê . Song Lan đỏ bừng mặt :

- Ồ xin . . . xin lỗi , tôi sẽ đem ra ngay !

Đi nhanh vào trong , Song Lan chụp đại một trong những thố nhỏ đựng đường dọc trên kệ đi ra lần nữa . Thố đường vừa được đặt xuống bàn , anh chàng kính cận mỉm cười :

- Cám ơn !

Chưa kịp quay lui , cô đã bị cái giọng bốn cọt kia ngăn lại :

- Khoan đã em bé !

Cô lập tức liếc mắt xuống bàn . Hai phin cà phê , một ly đá , thố đường , muỗng dài muỗng ngắn gì cũng có đủ rồi mà . Cô ngạc nhiên nhìn anh ta.

Nhe hàm răng trắng nổi bật với làn da đen , anh ta cười ruồi :

- Nãy giờ đợi thố đường của em , ly cà phê của anh nguội hết rồi , thôi em làm ơn cho anh một ly đá để anh uống giống thằng bạn anh đi.

Song Lan hơi nhú mày nhưng lập tức giãn ra . Cô gật đầu rồi vào trong . Có tiếng người đeo kính phàn nàn sau lưng cô :

- Ô không hết trò chơi hay sao mà nghĩ cách hành người ta như vậy , người ta là người mới làm chưa quen việc , quên trước quên sau là phải rồi . Mày đừng . . .

Khi ly đá được Song Lan cẩn thận đem ra kèm với ấm trà . Cô chắc mềm phen này được yên , thì anh chàng đen lại lên tiếng :

- Nè , em bé , hồi nãy cô nói là mới vào làm phải không ?

- Dạ - Song Lan đứng lại dạ nhỏ và nhìn anh ta với vẻ đề phòng.

- Ngày đầu à ?

Song Lan gật đầu.

Anh ta cười cười :

- Giờ này mới hơn ba giờ , khỏi hỏi cũng biết bọn anh là những người khách đầu tiên em tập tành phục vụ , phải không ?

"Làm như thông minh lắm vậy !" , Song Lan miễn cưỡng gật đầu lần nữa , thầm mong gã thanh niên nham nhở này chấm dứt câu chuyện và tha dùm cho cô nhờ , kéo bà chủ và mấy người kia thắc mắc không hiểu cô đứng hoài ngoài này làm gì thì phiền lắm.

Thế nhưng không theo niềm mong mỏi của cô , những câu hỏi nửa đùa cợt nửa nghiêm túc lại cứ tiếp tục :

- Em bé không phải dân Sài Gòn phải không ?

Song Lan nén tiếng thở dài , cô gật nhẹ đầu.

- Ở đâu đến vậy ? - Gã hỏi tiếp.

Cô còn đang phân vân không biết nên trả lời gã ta hay cười nhạt xin lỗi rồi bỏ vào trong thì anh thanh niên đeo kính lên tiếng cứu nguy :

- Thôi nào , đừng có hành người ta như vậy chứ.

Gã kia cười :

- Mày biết gì , tao đang có lòng tốt muốn mách nước cho cô em này một cách để mang nước uống ra bàn mà không sợ đổ đó mà.

Anh kính cận tắc lười :

- Cần gì mày mách , người ta mới làm chưa quen , vài bữa quen thì có mang bao nhiêu ly cũng không sợ đổ đâu.

Gã kia nhướn mày :

- Vậy từ bây giờ đến lúc quen đó là mấy ngày ? Phải chịu đổ mấy ly nước mới quen được ?

Anh kính cận tắc ty . Song Lan cầm khay đứng bên cũng không biết nên bỏ đi hay vẫn đứng lại nghe trước những câu đối thoại kia.

Gã con trai có cái cười chường mắt ấy quay lại cô :

- Có muốn nghe anh mách nước không em bé ? Bảo đảm em làm theo lời anh thì bận sau không đổ ly nữa đâu , đi đứng cũng thoải mái hơn nữa.

Lời nói đầy kẻ cả , nhưng Song Lan lưỡng lự đôi chút , rồi như bị cái vẻ tự tin kia thuyết phục , cô cũng đành gật đầu nhỏ nhẹ :

- Dạ , nếu anh biết thì xin chỉ dùm.

Liếc nhìn cô từ đầu đến chân , gã cười lớn :

- Có gì khó đâu , chỉ cần em bé dẹp phứt đôi giày gót nhọn này đi , kiếm đôi dép hoặc đôi giày bằng thường ngày thế vào là đi đứng bưng bễ ngon lành ngay , khỏi đóng vai chị Bê bán hột vịt lộn nữa.

Gã nói tiếp với tròng cười ngả nghiêng sặc sụa :

- Nói thật nhe , nhìn tướng em cũng không đến nỗi nào mà kiếm đâu ra đôi giày cao nhọn gót đỏ thượng lên để phải đi đứng cóm ra cóm róm , trộm không ra ăn trộm . . . hi hi . . . mà giống y như hình vẽ phim hoạt họa vậy , coi tội nghiệp quá xá , em bé quê ơi !

Gương mặt Song Lan vụt đỏ vụt xanh . Cô quay phắt người cố đi nhanh vào trong như để thoát khỏi tiếng cười vang như chế giễu kia.

Ngồi phịch xuống băng ghế khuất trong quày , cô mím môi cố kềm cơn tức , nước mắt cứ muốn trào ra dù cô cố nín nhịn.

Có gốc cỡ nào cô cũng hiểu được gã thanh niên kia đang cười nhạo cái vẻ nhà quê của cô.

Vở kịch "Dưới hai màu áo" của Kim Cương ngày trước cô cũng có coi trên tivi , hình ảnh cô Bê quê mùa được mặc áo dài đẹp , mang đôi guốc mới đi lộng cọng từng bước ngày xưa đã gây những tràng cười cho cô và ngoại . Cô không ngờ bây giờ , có người lại đem cô ra cười đùa so sánh như hình ảnh hài hước ấy.

Cô không buồn vì mình vốn dĩ là dân quê , nhưng dân quê thì đã sao ? Lên thành phố này một mình , cô cố làm việc , cố nuôi chí học hành đàng hoàng.

Tiền của ba má , ngoại giao lại cho cô để lo chuyện học hành , ngày đầu đến thành phố này , cô đã cẩn thận gửi ngân hàng . Không muốn hao phí nhiều vào số tiền ấy , cô đã lo kiếm việc và đi làm ngay . Nhìn quanh , cô tự thấy mình còn hơn được nhiều người thành phố kia mà.

Đừng nói chi xa , cô cũng có thể thấy mình còn hơn cái gã đen đúa ăn mặc lồi thối , tóc tai thậm thượt kia nhiều . Giờ này cô đi làm để kiếm tiền , còn hẵn thì dư thời giờ ngồi cà nhõng trên quán cà phê , chắc chắn là dân thất nghiệp vô công rồi nghề , hay họ gì mà lên mặt chê cô là nhà quê này nhà quê nọ.

Nhà quê thì đã sao ? Nếu cố gắng thi đậu và học hành chăm chỉ vài năm , cô còn có cơ hội thành công trong cuộc sống , chắc chắn lúc ấy sẽ hơn hẳn cái con người kệt cớm kia nhiều , lúc ấy để xem ai sẽ khi dễ ai.

Ngĩ đến đây , cơn ám ức của Song Lan tan biến đi hơn nửa phần . Cô quệt đi nước mắt

vừa ướt đôi rèm mi . Không được yếu lòng thất vọng vì thứ người ấy khích bác cười cợt mình , cô phải mặc kệ những lời trêu ghẹo ác ý ấy , phải cố đứng vững mà sống mới được.

Song Lan cảm thấy nhẹ nhõm lòng khi tự nhủ như vậy . Cô chột lia mắt xuống chân mình . Đôi giày trắng cao gót cô đã tốn công đi mua sáng nay ngoài chợ Sài Gòn thật tình đau chân quá . Cô bước từng bước mà phải ráng bấm ngón chân xuống để giữ cho khỏi nghiêng ngã . Đi đứng như vậy cũng khó . Hay là . .

Song Lan đắn đo rồi cũng gật gù khi rút ra được quyết định . Đâu phải cô nghe theo lời nói nhăng của gã thanh niên thích nhạo báng người kia , cô thay giày chỉ là vì . . . tự cô muốn vậy thôi mà . Ừ , đó là tại cô thích vậy thôi.

Chương 4

Buổi sáng hôm nay điểm tâm xong , Song Lan vội lên phòng . Cô muốn tập cho thành thực tiêu phẩm thi vào trường của mình vì ngày mai là thi tuyển rồi.

Giờ này đã tám giờ , khách ở trọ của bà Bính hầu như đi ra ngoài buôn bán , làm việc hết , cô sẽ không ngại quấy rầy một ai.

Đóng cửa phòng lại , cô bắt đầu nhắm lời thoại và dot điệu bộ . Tiêu phẩm cô chọn để dự thi là một trích đoạn trong vở "Tiếng trống Mê Linh" , màn Trưng Trắc tế chồng.

Vở tuồng này ngoại cô rất thích , Song Lan tiếc rằng không có ngoại ở đây để làm khán giả ủng hộ cô.

Bày cái bàn ra giữa nhà , co uoc le đo la (?) . . . ban hương ăn và bắt đầu ôn bài . Màn này cô thuộc lời ca , lời thoại như cháo lòng , chỉ còn ôn lại điệu bộ diễn xuất cho hợp thôi.

Vào lúc màn diễn ở thể cao trào nhất , cầm mấy cây nhang tưởng tượng vai vẽ một hướng , cô nhập vai diễn :

- Nay thiếp dùng bàn hương an trước ngưỡng cửa Liên Lô thành , hương khói nhất xin chàng chứng giám.

Cầm cây nhang tưởng tượng vào một bát nhang tuong tuong , cô mếu máo :

- Phu quân ơi . . .

Còn đang hít một hơi dài để vào câu vọng cổ , chợt một tiếng động đánh rầm làm cô giật mình hết cả hồn vía , nín bật câu ca.

Kèm theo tiếng gõ com cóp vào vách , một giọng quát tháo thật dữ tợn vang lên :

- Ê ! Bên kia ! Làm gì mà sáng sớm đã "phu quân ơi , phu quân ơi" rùm lên vậy ? Có im miệng cho người ta ngủ không ? Bộ khùng hay sao mà khóc lóc than thở vào giờ này ?

Giọng khan khản húng hắng làm cô đứng sững giữa phòng , sợ muốn rớt tim , vở mặt . Trời ơi , lại cái tên thô lỗ hàng xóm của cô . Bằng đi mất mấy ngày yên ổn , bây giờ hắt quay lại rồi sao ?

Nhìn ra cửa , thấy then chốt vẫn còn cài nguyên , cô mới bớt sợ . Không còn tâm trí dợt tiếp phần nữa , Song Lan ngồi phịch xuống sàn nhà.

Hôm trước khi cô tỏ vẻ e ngại về cách cư xử thô lỗ này , chị Hà cười trấn an cô rằng hắt không đến nỗi đâu , rằng hắt tuy mượn phòng thật , nhưng cũng không thường ở đây , cứ hai ba ngày đi , hai ba ngày về thôi . Cô cứ tưởng là không sao , ai dè hôm nay lại hết hồn mất vía vì hắt nữa.

Hàng xóm thô lỗ bất lịch sự kiểu này thì cô hông ham ở gần chút nào , chắc phải từ từ tìm cách nhong ý bà Bính để đổi phòng mới được . Tuy rằng bà rất tốt và cô cũng không muốn làm phiền bà , nhưng chỉ có đổi phòng khác , cô mới mong trọ Ở đây được lâu dài.

Nhủ lòng vậy , Song Lan yên tâm hơn một tý . Thế rồi cố dẹp còn e sợ đối với người hàng xóm ghê gớm kia , cô bắt đầu ôn dợt lại từ đầu , mai thi rồi , đành ôn trong âm thầm thôi.

Bây giờ nếu có ai mà thấy cô trong bộ đồ vải bông ra điệu bộ , mặt đầy vẻ bị thương , miệng mếu máo lép nhép nhưng lời ca không ra tiếng , chắc hắt người ấy phải trợn mắt kinh ngạc , tưởng rằng cô hóa điên mất rồi.

Song Lan không để ý đến điều ấy , tâm trí cô đang dồn cho việc diễn tả tâm trạng đau lòng những đã uất của bà Trưng Trắc.

Mong rằng ngày mai cô sẽ thành công , mong rằng với tiêu phẩm này , cô sẽ qua được kỳ thi tuyển và được vào học trường Sân Khấu Điện Ảnh như mơ ước của mình , của ngoại.

Như thói quen , sáng nay Song Lan dậy khá sớm . Rửa sơ mặt mũi , cô bước ra sân

thường tập vài động tác thể dục , cho đến khi nghe tiếng rao bánh mì lơ lơ của ông già người Tàu dưới đường , cô mới ngưng tay nheo mắt nhìn xuống đồng hồ . Đúng y sáu giờ rưỡi.

Song Lan mỉm cười . Ông cứ như cái đồng hồ vậy , chính xác ghê . Gần hai tuần ở đây , cô đắm nghiền tiếng rao của ông.

Cứ sáng sáng , cô ra sân tập thể dục , tập mãi cho đến khi ông chạy cái xe đạp chậm chậm dưới đường cất giọng đều đều rao mới bánh nóng giòn , cô mới cho phép mình ngưng.

Chòm người lên lan can , cô dõi nhìn xuống đường . Tuy chưa thấy mặt ông lần nào , nhưng cô cảm thấy tiếng rao của ông cứ làm cô có một cảm nhận thật thân thiết . Giọng rao chân chất mộc mạc của ông làm cô nhớ đến ngoại , đến quê nhà , nơi mà sự bình dị và hiền hòa đã quen thuộc với cô.

Cái nón rộng vành ngộ nghĩnh của ông già đã khuất vào một con hẻm , cô mới thôi nhìn . vén lại mái tóc mai đầm ướt mồ hôi ra sau tai , cô hít mấy hơi không khí trong lành buổi sáng.

Miệng lắm nhảm hát một khúc ca quen thuộc , cô trở vào phòng lấy khăn để chuẩn bị đi tắm.

Song Lan thích tắm sáng . Với thân thể tinh tươm sạch sẽ buổi sáng , cô có cảm giác tỉnh táo và sảng khoái , điều này lại càng cần hơn cho cô hôm nay , khi mà sự hồi trước giờ thì làm cô e ngại.

Nước từ vòi sen thật lạnh làm Song Lan rùng mình . Nước rửa trôi mớ bột xà bông trên tóc , nhưng cũng làm người chut nhiệt khi sau buổi tập của cô . Song Lan hăng giọng hát vu vơ để chống lại cơn lạnh trong khi nhanh tay lau khô người.

"Chiếc áo bà ba trên dòng sông thâm thẳm , thấp thoáng chiếc xuồng bè nhỏ thật mong manh , nón lá đồi nghiêng"

Không hiểu sao hôm nay nước lạnh quá chừng , cô lắp bắp mặc lại quần áo , tiếng hát của cô cũng run rẩy lập cập theo . Nếu ban giám khảo của trường Sân Khấu mà nghe cô hát lúc này , chắc chắn cô rớt luôn quá . Giọng gì run như giọng bà già vậy.

Buồn cười với ý nghĩ của mình , cô quần khăn lên đầu để tóc khô nhỏ nước xuống người và mở cửa bước ra.

Đột nhiên cô giật mình thét lên hoảng hốt . Một bóng người sừng sững đứng trước cửa nhà tắm cũng giật mình với tiếng hét của cô.

- Làm gì la làng vậy ? - Người đó kêu lên giận dữ.

Ánh đèn trong nhà tắm giờ đây hắt ra soi dáng cao lớn của một gã đàn ông trẻ đen đúa có cái đầu bù xù trông thật dữ tợn . Song Lan sợ hãi lùi một bước :

- Anh . . . là ai ?

Gã kia quạu quạu gương mặt :

- Còn cô là ai ?

Cái giọng gầm gừ kia làm cô lùi thêm một bước trở vào nhà tắm :

- Anh . . . anh định làm gì vậy ?

- Còn cô , đang định làm gì vậy ? - Gã đàn ông câu mặt hỏi lại.

Cô trấn tĩnh , Song Lan hươ tay lên lấy giọng cứng cỏi :

- Anh làm gì chặn đường tôi ? Cho anh biết , anh đừng hòng làm gì bậy bạ , tôi mà la lên là trong nhà người ta nghe thấy liền đó.

Gã đàn ông khịt mũi :

- Khỏi quảng cáo , cái tiếng rú khủng khiếp hồi nãy cũng đủ làm cho cả nhà trọ này dậy hết

rồi.

Như để chứng minh câu nói của gã , tiếng chân người sầm sập chạy lên thang lầu và những giọng nói lao xao từ dưới vọng lên . Chị Hà là người nhanh chân nhất . Vừa ló mặt lên chị đã hỏi ngay :

- Chuyện gì ? Chuyện gì vậy ? Phải cô Lan kêu trên đây không ?

Song Lan mừng vì có đồng minh , cô lên tiếng ngay :

- Dạ em , em nè chị Hà.

Chị Hà ngạc nhiên nhìn cảnh tượng hai người ở cửa nhà tắm . Song Lan chưa kịp giải thích , chị đã quay qua hỏi gã đàn ông kia :

- Có gì vậy cậu Huy ?

Cậu Huy ?

Song Lan kinh ngạc . Cái tên nghe hơi quen.

Trong khi cô chưa nhớ ra cái tên đó quen như thế nào thì "cậu Huy" phắc một cú chỉ về phía cô trả lời :

- Chị đi mà hỏi cái "bà thím" kia kìa.

- Nhưng mà chuyện gì mới được ? - Chị Hà nhỏ nhẹ hỏi - Ở dưới nhà nghe cô la lên . ..

Gã tên Huy nhăn mặt :

- Ai mà biết sao cổ la . Tôi đâu có chọc tiết cổ.

Song Lan lên tiếng ngay :

- Sao anh chặn đường tôi ?

- Ai chặn đường cô làm gì ? - Gã tên Huy hất mớ tóc dài nhăn mặt.

Thêm vài người khách trọ Ở tầng dưới bước lên lao sao hỏi thăm , Song Lan phân bua :

- Em tắm xong mở cửa , thấy . . . người này lù lù án trước mặt.

Mọi ánh mắt đổ dồn vào thủ phạm . Gã kia bực mình nói :

- Tôi muốn đi vệ sinh thì phải đứng ở đây chờ rồi . Chẳng lẽ ra sân thượng mà chờ ?

- Tại anh làm tôi sợ hết hồn . . .

Không kịp để cô phân trần thêm , hấn ngắt lời :

- Tôi làm cô sợ hết hồn ? Sáng sớm tôi bò dậy định vào nhà vệ sinh , nghe có tiếng nước rao rao , tôi cũng chịu khó đứng chờ ở ngoài đây cả 10 mấy phút . Cuối cùng rồi cô cũng chịu mở cửa . Tưởng cô nhường đường cho tôi vào , ai dè . . . tự dưng rú lên một tiếng khủng khiếp , nghe thấy ghê không ?

Song Lan áp úng :

- Ai mà biết anh là ai , tự dưng đứng trước cửa phòng tắm một đống , làm tôi tưởng . ..

- Tưởng cái gì ? Tôi là ai cũng đâu quan hệ gì đến cô ? - Hấn van lai - Nếu tôi là ăn trộm ăn cướp gì thì cô đâu có mà la làng như vậy được.

Chị Hà xua tay ngăn những lời xung đột tiếp theo :

- Rồi rồi , không có gì đâu , phải không ? Tại em sợ quá giật mình thôi . Cậu Huy cũng là khách trọ trong nhà . Lâu nay Lan chưa gặp nên chưa biết thôi mà.

Quay qua mấy người tò mò nấn lại , chị cười giải thích :

- Không có gì , các anh chị về phong đi.

Đám khách trọ lục tục xuống thang lầu . Có vài tiếng bình phẩm :

- Làm tường chuyện gì . .
- Cũng tại cái thằng đó , mắt mũi tóc tai thấy mà ghê , đen thủi đen thui mà mặc mấy cái áo trắng rộng thùng thình , sáng sớm nhìn thấy ai mà không sợ.
- Ủa , tui ở đây nửa năm trời rồi , ra vô ngó mặt còn hồng ươi , huống gì người mới . Con nhỏ đó ở một mình kế bên cũng phải coi chừng mới được.
- Hồi nãy tui giật mình tưởng cháy nhà . .
- Tui cũng hết hồn , tưởng đâu . . .

Tiếng ồn lảng bớt xuống dưới thang , còn lại hai người và chị Hà.

Gã tên Huy hất hàm :

- Sao đây ? Bây giờ có chịu ra khỏi nhà tắm để tôi vào không ? Hay cô thủ luôn ở trong đó ?

Song Lan đỏ mặt nhớ ra nãy giờ cô vẫn còn đứng ở trong nhà tắm.

Cô bước ra nhường chỗ , miệng lí nhí :

- Xin lỗi !

Gã tên Huy chỉ hừ nhẹ trong cổ họng như để đáp lời cô . Cánh cửa nhà tắm đóng sầm lại sau lưng hắn . Thật là dữ tợn và bất lịch sự . Cô nhìn theo mà ngỡ ngàng.

Cúi xuống lượm lại bàn chải răng và chai dầu gội khi nãy đánh rơi vung vãi trên bàn , cô lo sợ đi về phòng của mình . Chị Hà theo cô đến cửa , chị cười nhỏ :

- Hồi nãy sợ lắm hả ?

Song Lan gật đầu thú nhận :

- Em sợ gần chết.

Chị Hà nháy mắt cười :

- Ờ , cái thằng này kỳ cục lắm , thô lỗ dữ dằn , ai mà không sợ . Nhất là cái đầu tóc của nó , đàn ông con trai gì mà tóc dài phát ớn . Sáng sớm ngó thấy cái đầu bù xù che nửa mặt mũi đó , con nít cũng phải khóc thét lên.

Song Lan hơi ngượng vì lời nói của chị Hà . Cô không còn là con nít , nhưng khi nãy cũng yếu bóng vía hét lên ầm ĩ đó thôi . Cô hỏi lảng đi :

- Chị Hà , người đó . . . hắn ở cạnh phòng em phải không ?

- Ờ , sát bên đó . Không ở thường , cứ đi đi về về hoài nên em chưa biết mặt đó thôi.

Ra về bí mật , chị thì thảo :

- Đì Bính không thích nó lắm , định đuổi đi cho rồi , nhưng nó đóng tiền đúng hẹn , lại có lời bảo đảm của chú Ánh nên thôi . Bây giờ có vụ này , không chừng dì ấy viện cớ đuổi đi cho khuất mắt.

Song Lan có vẻ áy náy :

- Chuyện hôm nay là lỗi ở em . Cũng tại em xốn xác.

Chị Hà xua tay :

- Lỗi phải gì , hôm nay nó đưa con nhỏ kia về ở , dì Bính đã nhận nó khó chịu lắm rồi , phen này cộng thêm chuyện của em thế nào dì cũng kiếm cách đuổi thêm , để rồi em xem , nó mà đi chỗ khác , được như vậy em khỏe , khỏi sợ ai nhát mình nữa . Nhìn cái tướng nó ai mà biết nó cố ý hay vô tình làm em sợ.

Liếc nhìn về phía cửa phòng tắm , chị Hà nhỏ to :

- Mà nè , em thấy qua con nhỏ đó chưa ?

- Ai chị ?

- Thì con bồ mới của nó đó.

Thấy Song Lan ngơ ngác lắc đầu , chị Hà nói ngay :

- Nó có con bồ mới mấy tháng nay , mặt mũi son phấn đậm lè , nhìn phát ớn , chắc em lo đi làm , chưa thấy qua.

Song Lan ngạc nhiên :

- Anh ta đem người về ở chung mà dì Bính không la hả chị ? Sao hôm rày dì cứ dạn đi dạn lại em là nếu em có bạn bè thì chỉ tiếp dưới nhà thôi ?

Chị Hà cười :

- Thì dì đề ra luật đó sau cái chuyện của thằng này nè . Khổ một cái là hôm dọn vào , nó giao kèo với dì là thuê phòng ở hai người . Ở chung hai ba tháng , con nhỏ ban đầu vắng đầu mắt , đổi vào là một đứa con gái khác . Dì Bính kêu nó lại cự một trận đòi đuổi . Ai dè nó bắt bẻ lại là nó có nói trước là mượn cho hai người . Bây giờ dù nó có bồ khác thì cũng chỉ ở hai người chứ đâu có ba người mà dì la.

- Ái chà ! - Song Lan kêu lên.

Chị Hà trề môi :

- Em coi , cái thằng đó miệng lưỡi ghê chưa . Nó lì lợm , dì Bính cãi không lại nó nên phải thôi , chỉ còn biết phàn nàn với ông Ánh thôi . Nhưng phàn nàn vậy thôi chứ ông Ánh nghe xong lần nào cũng cười xòa bênh nó.

Song Lan tò mò hỏi :

- Anh ta làm chung nghề với chú Ánh hả chị ?

- Không . Nó chơi đàn trong ban nhạc gì đó . - Chị đáp - Lần đầu giáp mặt , dì Bính thấy nó để tóc dài là nhợn , hồi liền , nhưng nghe chú Ánh nói nó làm trong ban nhạc nên mới thông cảm đó chứ.

Song Lan gật đầu :

- Hèn chi có lần em thấy về còn trẻ hơn cả giờ em đi làm về.

Chị Hà chắt lưỡi :

- Đàn ông con trai gì mà mới có một năm mà đã thay hai ba con bồ , em thấy có ghê không.

Song Lan im lặng , cô nhớ đến những lời câu bàn mà mình được nghe sáng hôm qua . Người thô lỗ như vậy bạn gái nào mà chịu đựng lâu dài được . Không chừng chả phải hấn thay người ta mà là người ta ngán ngấm bỏ rơi hấn cũng nên.

Như chợt nhớ ra điều gì , chị Hà vội kêu lên :

- Trời đất , quên mất , chị phải xuống mau mau mới được . Đang định đi kêu thức ăn sáng cho dì Bính , nghe em la , dì kêu chị lên coi thử , ai ngờ nãy giờ nói chuyện với em quên tuốt . Thôi chị xuống nghen , không thì dì Bính lại la rùm lên.

Nói rồi chị Hà tất tả đi xuống , Song Lan cũng vào phòng mình đóng cửa lại , cài then cẩn thận.

Mở khẹn trùm đầu , cô lấy lược và bắt đầu chải tóc . Khi nãy cô hoảng sợ thật . Đúng là thần hồn nát thần tính . Gã tên Huy đó cũng là khách trọ , là hàng xóm của cô vậy mà vì nhát nhúa , cô đã la to quá , đánh thức cả nhà dậy . Thật là đáng xấu hổ ! Giờ này sáng rồi đâu có phải ăn trộm ăn cướp gì mà cô sợ ?

Nhưng cũng khó mà trách cô được trước tình hình khi nãy . Mới sáng sớm , trong khi cô tưởng vẫn chỉ có mình cô trên tầng lầu này , thì một dằng đàn ông lù lù đứng án trước mặt , bảo sao cô không phát hoảng ?

Cô lắc đầu nhẹ . Thế là cô đã biết mặt người hàng xóm của mình rồi . Hình dáng bên ngoài của hắn quả thật rất xứng với cái giọng khàn khàn cộc cằn đó . Người chơi đàn trong ban nhạc có thể gọi là có tâm hồn , vậy mà nhìn hắn cứ như thành phần bất hảo vậy.

Dù sẽ áy náy , nhưng nếu bà Bính mang việc cãi cọ lăng xẹt này mà đuổi được hắn đi thì cô sẽ nhẹ thở hơn.

Song Lan chợt đổ mắt với ý nghĩ không tốt vừa nảy đến của mình . Chà ! Ngoại mà biết cô nghĩ xấu như thế , chắc hẳn ngoại rầy cô mất.

Tiền cô lên Sài Gòn , câu mà ngoại dặn đi dặn lại là ngoại cho cô đi để nghe , học hát , học cái hay cái tốt , chứ đừng học ở ngoại thành thị cái tính ích kỷ , ganh ghét.

Song Lan tự biết mình khù khờ và chậm chạp , nhưng cô vẫn đinh ninh lời ngoại . Từ nhỏ đến lớn ngoại thương yêu cô hết mực , ngoại đã dặn dò là nhất định đúng . Cô đã dẫn lòng mình rồi , cô sẽ nghe lời ngoại , không bao giờ học cái hư của xã hội lắm bon chen này , cô sẽ cố gắng để tâm học hành , cô sẽ cố gắng để học hành , để . ..

Song Lan chợt giật mình sức nhớ ra . Cô vội nhìn nhanh xuống đồng hồ . Bảy rưỡi hơn rồi , còn nửa tiếng nữa.

Cô cuống quýt thay đồ . Trời ơi , mãi suy nghĩ , cô quên bằng cuộc thi hôm nay , suýt nữa thi trễ mất . Cũng tại chuyện xảy ra hồi nãy thôi , tại cái gã hàng xóm cộc cằn ấy.

Vừa thay quần áo , cô vừa cầu nguyện . Mong sao cô đủ bình tĩnh và may mắn lọt qua kỳ thi hôm nay , mong sao cái đầu tóc bù xù và thái độ dữ tợn cộc cằn của gã hàng xóm không phải là điềm báo xui xẻo , mong là chuyện sáng nay không làm cô sợ đến lạc hồn vía mà quên lời thoại và lời ca.

Kẹp gọn mớ tóc còn ướt nước , Song Lan tô vội tí son hồng lên môi rồi hối hả mang giày , khoác túi lên vai và lắp ráp ra khỏi phòng.

Ngang qua cửa bên cạnh , cô suýt đâm sầm vào gã trai tên Huy từ trong bước ra . Lờ đi ánh mắt ngạc nhiên của hắn , cô đi như chạy xuống thang lầu . Hiện giờ trong đầu cô duy nhất chỉ là câu ca lời thoại lộn xộn.

Xuống dưới nhà chào vội bà Bính , cô phóng ra đường chặn ngay một chiếc taxi vừa trờ đến . Ngồi vào xe , cô nắm chặt hai tay lại mà thở hào hển.

Chao ơi , cô cảm nhận mình đang run lên vì lo sợ . Quả thật cô sợ quá . Không biết tim cô đang đập mạnh vì quá hồi hộp hay vì mệt khi chạy một mạch xuống thang nữa.

Vừa lẩm nhẩm mấy câu ca trong trích đoạn để trấn tĩnh mình , cô vừa cầu nguyện.

Cầu cho cô không trễ . Cầu cho cô thi đậu . Cầu cho cô may mắn.

Cầu cho những lời cầu nguyện của cô được linh ứng.

Chương 5

Nắng đầu giờ chiều thật gắt. Không khí ngột ngạt làm ai cũng thấy mệt mỏi và buồn ngủ. Đám nhân viên trong quán quay ra rủ nhau chơi đánh bài tiến lên. Khách vắng nên bà chủ cũng dễ dãi làm ngơ.

Song Lan không biết chơi bài, cô ngồi dựa bên quầy nghe nhạc. Cái thú tuyệt nhất mà cô có được với công việc làm thêm này là âm nhạc.

Quán có rất nhiều đĩa nhạc hay, chất đầy trong một cái phòng máy nhỏ cạnh quầy pha chế. Ban ngày mở nhạc Việt Nam, buổi tối thì thường là nhạc ngoại quốc. Bài nào cũng được chọn lọc kỹ càng.

Song Lan thích nghe nhạc ban ngày hơn, vốn liếng tiếng Anh của cô kém cỏi, nên không kịp hiểu mấy lời bài hát ngoại, vả lại âm thanh ồn ào của thứ nhạc này cô không thích lắm. Cô chỉ chuộng nhạc Việt Nam, âm điệu êm đềm, lời cũng đậm đà, y vị. Nhất là những bài có hơi hướm dân ca hoặc đồng quê.

Anh chàng ở gian phòng máy thì lại có cái gu mê điệu sloqu. Anh ta thường chọn những bài tình ca của Trịnh Công Sơn, cách ngồi cũng mang dáng vẻ suy ngẫm của triết gia, giống y cái tướng cao nhòng, ốm yếu và cặp kính cận dày cộm của anh.

Giàn máy tốt nên âm thanh của bài "Một cõi đi về" vang lên trong lúc này thật tuyệt vời. Giọng nam trầm trầm man mác làm Song Lan mê mãi lắng nghe.

Cho đến khi bà chủ hắng giọng gọi, cô mới nhớ đến phận sự của mình.

Một trong hai người khách mới vào có vẻ ngạc nhiên khi thấy cô :

- Cháu làm việc ở đây à ?

Nhận ra đây là ông Anh, người trọ chung nhà mà có lần cô gặp mặt, Song Lan cũng gật đầu chào ông :

- Dì Bính giới thiệu cho cháu.

Ông Anh gật gù. Quay trở lại gã đàn ông trẻ có nước da đen nhem ngồi cạnh, ông nói :

- Hình như hôm qua cháu có gặp Trịnh Huy rồi phải không ? Chúng ta ở chung một tầng đấy.

Nhìn qua, Song Lan cười nhẹ :

- Cháu đã gặp qua rồi ạ.

Giờ đây, với ánh nắng chói chang ban ngày, cô đã nhận ra gã là người hàng xóm cộc tính. Chẳng những vậy, cô còn nhận ra hán cũng chính là người có thái độ giễu cợt khinh người đi chung với anh chàng mắt kính ngồi cái bàn này hôm nào. Tên khách đầu tiên của công việc chạy bàn của cô, nhưng cũng là người đem cô ra làm trò ngạo.

Có lẽ bữa nay đi với ông Anh, nên hán ăn mặc chỉnh tề hơn. Áo sơ mi quần áo đàng hoàng, mớ tóc dài cũng được chải và cột gọn sau ốt.

Không thềm nhìn hán lâu, cô hắng giọng hỏi ông Anh :

- Thưa, chú uống gì ạ ?

Ông quay sang Trịnh Huy :

- Con uống gì đây Huy ?

Gã cất cái giọng khàn khàn cổ hủu :

- Dạ, cà phê đen.

Ông Anh ngẩng lên :

- Một đen một đá nhe cháu.

Song Lan dạ nhỏ , cô lùi vào trong. Vài phút sau cô mang khay nước ra. Đến bàn , vừa đặt khay xuống , cô đã thấy gã tên Huy ngấm nghĩa đầu dưới chân mình rồi tùm tùm cười.

Cô cũng bất chợt lia mắt xuống. Khi biết ra thứ hấn nhìn chăm chú là đôi sandal củ của mình , cô hiểu ra ý tứ của cái cười kia nên mím môi lặng thinh bo tung thu trên khay ra.

Như nhận thấy có gì khác lạ trên nét mặt của Song Lan , ông Anh đưa mắt nhìn từng người , từ cái cười của Trịnh Huy đến gương mặt kém tươi của Song Lan. Cuối cùng không đoán ra , ông đành lên tiếng :

- Gì vậy ? Bộ cả hai vẫn còn chuyện xung đột à ?

Trịnh Huy cười cười :

- Đâu có gì chú.

- Không có gì ? Vậy sao con cười ?

Gã thanh niên dừ dừ cười vang :

- Trời đất , bộ con cười mà chú cũng cấm ?

- Chú không cấm , nhưng cái cười của con hiện giờ hình như có vấn đề.

Trịnh Huy nhún vai , hấn rút điều thuốc cấm trên môi như để khỏi trực tiếp trả lời thắc mắc của ông.

Thấy vẻ ần ẫn của Song Lan , ông Anh liền hỏi cô :

- Nó trêu chọc cháu hả ?

Không muốn phiền phức , Song Lan lắc đầu :

- Dạ , không có gì đâu ạ !

Ông Anh lại hắng giọng :

- Hôm qua nghe nói nó làm cháu sợ dữ lắm phải không ?

Liếc khẽ về dung dung nhả khói của Trịnh Huy , cô đáp nhỏ :

- Cháu sợ chút thôi , nhưng bây giờ hết rồi.

Ông Anh gật đầu :

- Chưa biết nhau nên hiểu lầm vậy thôi , cháu đừng ngại nhé.

Song Lan dạ nhỏ. Cô muốn vào trong , nhưng ông Anh giữ cô lại. Chỉ cho cô cái ghế trong bàn ngụ ý muốn mời cô ngồi , ông hỏi :

- Cháu làm ở đây có được không ?

Song Lan không ngồi ghế , cô cầm khay đứng cạnh để trả lời ông :

- Dạ , cũng tạm chú ạ.

Ông gật gù :

- Bà Bính cũng khá quan tâm đến cháu đấy nhỉ. Giới thiệu cho người quen , mà lại gần nhà.

Bỗng nhiên , ông chép miệng nói bằng quơ :

- Thật ra trọ chung nhà , chung tầng , có thể xem như có chút duyên.

Chúng ta nên đối xử hòa hợp thân thiện với nhau là tốt nhất. Người ta nói bà con xa không bằng láng giềng gần mà , phải không hai đứa ?

Song Lan chưa kịp hiểu hết ý ông thì Trịnh Huy chợt búng tàn thuốc cười :

- Chú làm như con ở luôn cái nhà trọ đó vậy.

Ông Anh quay lại ngạc nhiên :

- Con chịu về nhà rồi à ?
- Không có. - Trịnh Huy ngắt ngang lời ông. Giọng gả trở nên cộc lốc :
- Vậy sao con nói...
- Con có nói về đâu - Trịnh Huy ngắt lời.

Ông Anh nghiêm giọng :

- Không về nhà thì tính dọn đi đâu nữa ? Chuyện của bà Bính sáng nay chú đã nói được rồi , con cứ ở đó , đâu có sao. Con không lỗi làm gì , cứ ở bình thường , có gì phải ngại ?

Trịnh Huy nhún vai không đáp.

Nhận thấy câu chuyện chuyển qua không khí nặng nề , và có lẽ phần nào dính dáng đến mình , Song Lan tìm cách tháo lui :

- Chú và anh uống nước ạ , cháu vào trong làm việc.

Cả hai người đàn ông không ai lên tiếng , chỉ có cái gập đầu của ông Anh như thay cho sự đồng ý. Song Lan thầm thở phào , cô quay người đi nhanh vào trong.

Cô chẳng hiểu họ đang nhìn mặt nhìn mày vì chuyện gì , những câu khi nãy của ông Anh giúp cô hiểu ra lý do làm ông có vẻ bức dọc ngậm với cổ.

Vậy là tiên đoán của chị Hà có phần đúng. Bà Bính quả thật đã viện cái vụ Ôn ào không đáng sáng hôm qua để yêu cầu gã Trịnh Huy kia dọn đi. Có lẽ ông Anh đã về kịp lúc để can thiệp. Hèn gì mà ông có vẻ gì đó như trách cứ cô. Mà thật ra cô cũng đâu có lỗi gì nhỉ.

Một hai nhóm khách vào quán cắt đứt luồng suy nghĩ của cô. Song Lan quay lại với công việc mất một lúc. Chừng quay lại cái bàn dưới gian hai tầng để tính tiền , cô không thấy ông Anh còn ở đó nữa.

Miệng ngậm miếng thuốc còn cháy đỏ , Trịnh Huy móc ví ho húng đưa cho Song Lan tờ giấy bạc. Cô quay vào quầy chốc lát trở ra. Đưa lại cho gã mớ tiền lẻ , cô ngập ngừng :

- Anh cho tôi... xin lỗi.

Trịnh Huy ngạc nhiên :

- Về chuyện gì ?

Cô hắng giọng :

- Tôi biết vì chuyện sáng hôm qua mà anh bị dì Bính làm khó. Thật tình hôm qua tôi sợ quá nên mới la rùm lên như vậy. Tôi... không biết chuyện không đáng như vậy mà anh lại bị phiền phức.

Dụi mẫu thuốc vào gạt tàn , hần lắc đầu :

- Thôi , không có gì đâu , tôi đâu trách cô.

- Nhưng tôi...

Hần cười ngắt lời cô :

- Chắc thái độ của chú Anh làm cô ngại chứ gì ? Chú ấy dễ bức dễ nguội lắm , đừng sợ. Và lại , không phải lỗi của cô thì ngại cái gì.

Câu nói của hần vô tình lại giống lời của ông Anh khi nãy. Ông Anh bảo hần không có lỗi thì sao lại ngại ngại , hần cũng nói cô như vậy. Mà cũng phải , cô và hần đâu ai lỗi gì. Nếu hần hiểu như thế thì cô cũng thấy nhẹ lòng.

Hần đứng lên lơ đãng nói :

- Có điều tôi vẫn còn ở cạnh phòng với cô. Nếu mai mốt ra vô có gặp nhau , dù mặt mũi tôi có bặm trợn thật nhưng cô đừng có quá sợ hãi mà hét lên như sáng qua là được rồi.

Hần đi rồi mà Song Lan còn lựng khựng với câu nói không biết là mai mĩa hay trêu chọc ấy.

Cô thật tình ấy nấy vì chuyện dính dáng đến mình nên đến xin lỗi , Trịnh Huy lại dừng dừng và ngạo mạn quá.

Quay vào trong , cô lắc đầu. Người thành phố quả thật có cách xử sự lạ lùng và phức tạp , cô không tài nào hiểu nổi.

Nghĩ đến những năm tháng dài sau này , cô còn phải thích ứng để sống và học tập ở đây , cô cảm thấy ngày khó khăn đầy dẫy. Nhất là với cái tính thật thà chậm hiểu của cô nữa.

Chắc chắn là gian nan lắm đấy. Cô thở dài.

Thế là Song Lan đã đậu vào trường Sân Khấu Điện Ảnh. Tin mừng này đến với cô vào một sáng thứ ba , ngày nghỉ trong tuần của cô.

Cầm thư báo trên tay , cô mừng đến muốn khóc.

Bà Bính sau khi trao phong thư kín ấy cho cô , đã cố ý đứng gần chờ xem kết quả. Khi cô quay lại bà với gương mặt ngẩn ngơ xúc động , bà tíu tít chúc mừng và hỏi chị Hà gọi một đĩa cơm tấm đặc biệt cho cô.

- Tôi đãi nhé - Bà tuyên bố - Coi như tôi mừng cho cô. Cô thật giỏi quá , vậy là đã đậu được rồi.

Song Lan ngại ngùng từ chối thì bà làm vẻ mặt giận dữ :

- Cô làm gì vậy , chỉ là đĩa cơm thôi mà , chẳng lẽ tôi muốn tỏ ý chúc mừng mà cô cũng không nhận sao ?

Bà nhiệt tình quá làm Song Lan cũng đành cảm ơn mà nhận lấy. Chỉ vài phút sau , chị Hà đã mang về một đĩa cơm đầy.

Trong khi cô trở mắt nhìn đĩa cơm , bà Bính cười :

- Chỉ là cơm sườn bì chả thêm cái trứng ốp la thôi mà.

Song Lan chắt lưỡi :

- Thức ăn nhiều gấp mấy lần , nhiều quá dì ơi !

Bà Bính khoát tay hồ hởi :

- Ờ thì coi như ăn hết đĩa cơm này , là cô cũng học hết chương trình và đậu cao khi ra trường vậy mà. Ráng lên nha , tôi sẽ đợi khi cô ra trường làm đào chính đó. Lúc đó nhất định tôi sẽ đổi lại đĩa cơm hôm nay bằng một cái vé hát hạng nhất.

Song Lan cười ngượng nghịu :

- Con cũng sẽ ráng , nhưng chưa biết học xong ra trường có được đóng đào chính ngay không nữa.

Bà Bính động viên :

- Ráng học cho giỏi , ra trường đậu cao chắc là được mà. Gì chứ tôi có thể đoán trước cô thế nào cũng thành công. Cô trẻ tuổi , vừa có sắc , vừa có tài , vai đào chính không giao cho cô thì giao cho ai.

Song Lan mắc cỡ chỉ biết cười. Bà Bính lại nói :

- Không biết sau mấy năm cô học xong cái lương sẽ ra sao , mong rằng sẽ khá hơn tình hình bây giờ.

Gương mặt Song Lan chợt trầm lặng hẳn , cô gật nhẹ đầu :

- Con cũng mong như vậy , chứ với tình hình cái lương mất dần sân diễn như bây giờ thì buồn lắm.

Cô thở dài :

- Người ta nói thời buổi hiện đại này , sân khấu cái lương không còn khán giả nữa.

Bà Bính lắc đầu :

- Ai nói ? Khán giả cải lương vẫn còn nhiều lắm , đâu có mất được. Tôi tin rằng còn thiếu gì những người như tôi nè , mê cải lương cho tới chết.

Bà Bính bùi ngùi :

- Tôi là dân coi cải lương mỗi ngày hồi xưa coi đến thuộc cả lời ca luôn. Vậy mà bây giờ nằm nhà coi mấy cái băng video , thật tình không thích lắm đâu. Được vào rạp coi người sống động thấy thích hơn nhiều.

Mắt bà trở nên xa xăm :

- Tôi nhiều lúc thấy tiếc cái hồi xưa làm sao đâu. Hồi đó rạp nào cũng có đoàn cải lương xoay tua diễn , tha hồ mà coi. Nội Sài Gòn cũng có cả chục đoàn , mỗi đoàn trụ một tuần sáu ngày là tôi cầm quạt đi coi đủ sáu ngày. Thật đã !

Bà chép miệng :

- Bây giờ rạp hát cải thì làm hotel , cải thì chỉ toàn là hát đại nhạc hội gì đó , thấy mà buồn.

Song Lan chùng giọng :

- Thật ra gia đình con cũng có máu mê cải lương. Bà ngoại thấy con thích nên khuyến khích con lên đây học và theo nghề. Cải lương là niềm ao ước của con , con nhất quyết học để theo nghề , dù biết chắc rằng khi ra trường sẽ gian nan lắm.

Bà Bính an ủi :

- Thích thì mình cứ theo đi cô ạ , từ từ ra trường mình tính sau. Nếu tới khi ra trường , sân khấu cải lương vẫn chưa khá hơn , mình làm nghề khác. Cho dù phí mất mấy năm học hành thật nhưng học cho tới nơi tới chốn cái nghệ thuật mình thích thì cũng hả dạ. Chuyện không theo nghề được chỉ là hoàn cảnh thôi mà , phải không ?

Song Lan nhìn bà cảm động :

- Con cũng có suy nghĩ như vậy đó dì. Nếu mai mốt không theo với nghề , con vẫn hài lòng với mấy năm học của mình hôm nay.

Bà Bính gật gù. Song Lan nhìn bà nhỏ nhẹ :

- Con may mắn khi đến đây trọ Ở nhà dì. Dì thật tốt. Con cảm ơn dì ! Dì giúp đỡ con nhiều , lại còn an ủi khuyến khích con nữa.

Bà cười :

- Có gì đâu. Nói thật với cô ghen , tôi cũng chẳng tốt gì với ai đâu. Có điều thấy cô chân chất hiền lành , không màu mè , không học đòi như nhiều đứa con gái khác , nên tôi có cảm tình.

Và bà nháy mắt :

- Thêm nữa là tôi với cô cùng đào cải lương mà. Không hợp với nhau sao được , phải không ?

Song Lan phì cười trước sự thẳng thắn bộc trực của bà. Bà ưu ái cô nhưng không muốn nhận lời cảm ơn của cô.

Bất chợt như nhớ ra , bà Bính ồ lên một tiếng :

- Tôi quên mất , cứ ngồi kể bên cô cảm râm hoài , làm nãy giờ cô chưa ăn được chút nào.

Bà đứng dậy cười :

- Thôi cô cứ tự nhiên ăn sáng đi , tôi không nói nữa đâu. Hôm nay cô nghỉ làm , vậy chút tối đi coi cải lương với tôi ghen , rạp Đại Đồng có đoàn tỉnh lên diễn. Để tối kêu con Hà đi mua vé.

Bà nhìn quanh rồi chép miệng :

- Không biết con nhỏ này đi nhiều chuyện ở đâu rồi.

Miệng phàn nàn , bà đi ra ngoài xóm. Còn Song Lan ngồi lại trước đĩa cơm đầy ắp. Đặt bức thư báo còn cầm khư khư trên tay xuống bàn , cô cứ nhìn nó mà lơ lơ hết ngẫm nghĩ rồi lại cười một mình.

Vậy là cô đã qua được chuông đầu rồi đó. Từ đây cánh cửa trường Sân Khấu đã mở ra cho cô. Việc học hành trước mắt sẽ còn lắm khó khăn , nhưng cô quyết tâm vượt qua.

Cô sẽ vừa học vừa làm thêm vừa tự lập vừa theo đuổi nghiệp cầm ca , sống đúng với ao ước của mình. Mai này thành nghề về khoe với ngoại , diện cho ngoại coi , còn gì thích bằng.

Cô sẽ viết thư về , báo cho ngoại biết tin này. Chắc là ngoại mừng ghê lắm , đứa cháu gái của ngoại đã đậu rồi. Nếu cô về bên ngoại , chắc chắn ngoại sẽ ôm cô vào lòng mà hết lời khen ngợi đứa cháu cưng.

Cái bụng trống rỗng buổi sáng thúc giục làm cô nhớ đến đĩa cơm đầy ắp thức ăn trước mặt.

Cứ xem như đây là những khó khăn gian nan của khóa học và những ngày vừa học vừa làm mai này , cô nhủ lòng nhất định phải vượt qua nó mới mong đạt được ước vọng của mình.

Thế rồi như một chiến sĩ hăng hái , cô hít một hơi dài , cầm muống nĩa lên , và bắt đầu thanh toán đĩa cơm.

Chương 6

Những ngày đầu theo học thật hứng thú . Chương trình đầy những môn lạ lẫm mà cái tên thôi cũng đủ làm cô ham thích một cách tò mò.

Khóa học vốn vẹn hai mươi mấy học viên , đa số là những người ở các tỉnh lên học . Họ cũng sang sang tuổi cô , nên cũng mau chóng trở thành bạn bè.

Hôm nay có giờ học luyện giọng phát âm , cô vừa vào lớp , Mỹ Trinh , cô gái có cái lúm đồng tiền , quê tận Đồng Tháp đã may mắn thông báo :

- Môn này đổi thầy rồi đó , Lan có biết không ?

Song Lan chưa kịp đáp thì Mỹ Trinh đã tiếp luôn :

- Thầy này nghe nói còn trẻ lắm , là thủ khoa tốt nghiệp của mấy khóa trước.

Vài sinh viên phía trên quay xuống nhao nháo hỏi :

- Tên là gì vậy ? Nổi tiếng không ?

Có vẻ hãnh diện vì tin tức đọc quyền mới mẻ của mình , Mỹ Trinh hắng giọng :

- Hình như tên là . . . cái gì Dương đó.

Cả đám ồn ào :

- Cái gì Dương ?

- Dương hay Vương ?

- Thủ khoa tốt nghiệp khóa nào ?

- Tên gì lạ hoắc vậy ?

Giữa những tiếng nhao nháo kia , có một giọng trầm trầm thật rõ ràng cất lên ắt tất ca?

- Không phải "cái gì Dương" mà là Ánh Dương.

Mọi người quay lại . Người mới lên tiếng kia là một người đàn ông lạ mặt tuổi khoảng trên dưới 30 đang đứng ở ngưỡng cửa . Phong cách trưởng thượng chờ cả lớp nhận ra rằng đây chắc hẳn là ông thầy mới mà ai nấy đang đề cập tới.

Cả lớp hoảng hồn sực nhau chạy về chỗ và lấp rập đứng lên.

Khóat tay cho lớp ngồi xuống , ông thầy mới chống tay lên bàn nhìn khắp một lượt . Đợi một lúc chờ không khí trong phòng lắng lại , chỉ tay vào Mỹ Trinh , ông ta hỏi đột ngột :

- Em tên gì vậy ?

Cô giật mình đứng lên , câu trả lời lúng búng trong miệng :

- Dạ . . . Mỹ Trinh ạ.

Làm điệu bộ như che nghiêng tai , ông ta hỏi lại :

- Hả ? Em nói gì ?

Cúp mặt xuống , cô gái càng lúng túng hơn :

- Dạ . . . em tên Mỹ Trinh.

- À , Mỹ Trinh - Ông thầy hài lòng với hiệu quả sự hù dọa nhẹ nhàng của mình nên phẩy tay cho phép cô ngồi xuống.

Đưa mặt nhìn khắp lượt 20 mấy gương mặt ngồi im lặng phía dưới , ông thầy cười :

- Hôm nay là ngày đầu tiên tôi làm quen với lớp , rất cảm ơn cô Mỹ Trinh đã giúp tôi phần nào trong màn giới thiệu này . Tên của tôi , các bạn chắc đã nghe rõ . Tất nhiên là Dương chứ không phải Vương , vì Ánh Dương mới có nghĩa . Tôi nhận hướng dẫn môn phát âm.

Ngồi ghé bên cạnh bàn giáo viên , ông thầy mới nói tiếp :

- Môn này có tầm quan trọng như thế nào thì khi này cả lớp đã giúp tới chúng mình rồi . Trong khi các em 20 mấy người ồn ào bàn tán , hỏi han nhau về tên tôi , thì tôi lấy cái giọng kỹ thuật chuyên môn ra nói gọn và rõ ràng cái tên ấy . Tôi không la lớn bằng các em , có phải không ? Nhưng tôi tin chắc tất cả đều nghe rõ . Tại sao vậy ?

Câu hỏi không ai dám trả lời . Dĩ nhiên , ông thầy cũng biết vậy nên lập tức trả lời luôn :

- Tại vì các em đều nói giọng tự nhiên bình thường của các em vừa nhao , vừa đọt , còn tôi phát âm một cách kỹ thuật của giọng chuẩn Sài Gòn . Chỉ là ở môi trường bình thường , mà tiếng của tôi đã rõ ràng và át được tiếng của các em , thì trên sân khấu còn bật micro đến thế nào nữa.

Ông hắng giọng :

- Các em học trình diễn trên sân khấu thì cần phải luyện kỹ về môn này . Tôi biết đa số các em đều có học hát vọng cổ sơ qua ở quê nhà , và đã đậu vào đây là cũng có khiếu về hát . Nhưng . . .

Lại ngưng một chút và hoa tay lên để nhấn mạnh tầm quan trọng của bài giảng , ông thầy lại cao giọng nói tiếp :

- . . . Nhưng trong một vở tuồng , những bài ca đi đôi với lời thoại với độ dài thời gian mấy tiếng đồng hồ . Chúng ta cần phải học cách phát âm kỹ thuật thì ca hay nói cũng rõ ràng dễ nghe , đỡ mất sức , mặt hơi lại vừa bắt micro nên sẽ hay hơn . Vậy giọng kỹ thuật là như thế nào ?

Ông thầy búng tay cái chóc :

- Đó chính là giọng phải hội đủ các yếu tố sau đây . . .

Cả lớp giật mình hồi hải mở tập rao ráo để ghi chép.

Ông thầy mới có phong cách dạy thật lạ , không cần giáo án , cặp sách gì cả , cứ như diễn thuyết vậy , liên tục , liên tục với những câu hỏi và những câu trả lời liên theo.

Tuy có hơi cường điệu và màu mè , nhưng những ví dụ , dẫn chứng đầy thuyết phục của ông ta làm cả lớp cười lăn , cười bò . Thỉnh thoảng ông lại gọi vài sinh viên tham gia đề bài giảng thêm phần hào hứng.

Giờ học trôi qua thật lười cuốn . Hết giờ , ông thầy nhận được vô số ánh mắt ngưỡng mộ từ phía học viên . Trước khi ra về , bỗng dưng ông thầy ghé đến chỗ Song Lan.

- Em tên gì vậy ?

Bị bắt ngờ , nhưng cô cũng đứng dậy hắng giọng :

- Dạ , em tên là Song Lan.

Ông thầy phì cười :

- Ở trường hợp bình thường , em có thể nói giọng bình thường , không cần thực hành bài của tôi sớm vậy , miễn là rõ ràng dễ nghe là được rồi . Hồi này tôi cố ý sử dụng giọng đó để át tiếng các em và cũng để gián tiếp giới thiệu môn học của tôi thôi , chứ tôi dạy môn này thật , nhưng cũng uốn lười suốt cả ngày thì có mà chịu thua , mỗi hàm chết.

Song Lan đỏ mặt lặng im . Ông thầy nhìn cô một thoáng rồi mỉm cười gật gù :

- Tên em đẹp lắm , nhưng lấy đó làm nghề danh thì . . .

Song Lan ngạc nhiên ngẩng lên , ông thầy bỏ lửng câu n'oi quay qua gọi lớp trưởng dọn dờ vài câu gì đó rồi đứng đĩnh ra khỏi lớp.

Xếp lại tập sách , Mỹ Trinh khều cô :

- Ông thầy kỳ kỳ há Lan.

Còn ngượng vì cái kiểu hậm hờ thực hành bài học lắng xẹt của mình khi này , cô ậm ừ không nói . Anh chàng lớp trưởng lại gần cười hì hì :

- Hôm nay hai đứa bị sao Kế Đô chiếu , nên ông thầy chọc quē một phen.

Mỹ Trinh ngúyt dài :

- Với cái cách dạy của ông thì không chỉ có tụi tôi bị chọc thôi đâu , bảo đảm bữa sau , cái giọng gà mái của anh cũng bị bêu rêu cho coi.

Song Lan cười :

- Thật ra bị chỉnh cũng sượng thật , nhưng Lan không phiền lắm , ông thầy này dạy tương đối hay , có sượng mấy Lan cũng chả sao.

Mỹ Trinh cười :

- Đậu thủ khoa mà , dạy đâu dễ được.

Anh chàng lớp trưởng tỏ ý nghi ngờ :

- Thủ khoa thật không đó ? Hay là Mỹ Trinh bịa ra ? Đâu có nghe ai nói.

Mỹ Trinh tròn mắt :

- Tưởng xạo hả ? Tôi nói thật trăm phần trăm đó . Tốt nghiệp thủ khoa trước mình hai ba khóa gì đó . Không tin anh đi hỏi trên văn phòng coi.

Lớp trưởng hỏi :

- Vậy sao ? Nếu thủ khoa sao ổng không đi diễn mà lại đi dạy ?

Mỹ Trinh xí một tiếng :

- Đâu phải ai ra trường cũng có chỗ diễn , dàn cải lương nổi tiếng lâu năm mà bây giờ còn phải bỏ nghề , dàn mới ra trường làm sao có sà diễn.

Song Lan có vẻ tự lự :

- Sợ tụi mình mai mốt cũng vậy.

Mỹ Trinh cười :

- Ngu quá , tui với Lan khác chứ . Tụi mình miệt tỉnh , học xong xin về với đoàn của tỉnh mà . Bây giờ cải lương chỉ còn mấy đoàn ở tỉnh là còn sống được thôi.

Song Lan thắc mắc :

- Vậy sao còn nhiều người ra trường bỏ nghề ?

Mỹ Trinh nhún vai :

- Chắc là họ ngán đi về tỉnh . Nói đâu xa , như ông thầy nè , tui đoán chắc ổng nghĩ đậu thủ khoa ngon lành rồi muốn nấn ná ở thành phố tìm việc nên mới vậy , chứ bỏ cải lương thì chỉ có dân thành phố bỏ thôi , miệt tỉnh đâu có bỏ.

Song Lan gật gù nghĩ đến niềm say mê cải lương của ngoại , của mình mà tâm đắc với câu của bạn , Mỹ Trinh nói thêm :

- Anh tui làm thông tin văn hóa tỉnh đó , nếu mai mốt ra trường tỉnh Lan không nhận , tui nói anh tui nhận cho.

Anh chàng lớp trưởng chồm lên chen lời vào :

- Trời ơi , tưởng Trinh rủ ai về tỉnh em , rủ ngay Song Lan thì sai bét rồi.

- Tại sao ? - Mỹ Trinh hỏi.

- Khỏi cần em lo xa như vậy , với dáng vóc của Song Lan , anh bảo đảm sẽ trú lại được ở thành phố này , mà còn nổi tiếng là đặng khác.

Song Lan ngạc nhiên :

- Sao anh nói vậy ?

Cười khá ra vẻ bí mật , anh chàng không nói rõ lý do . Song Lan cũng không để tâm . Cái cười kia có ngọc cô cũng đoán được anh ta nghĩ xiên xẹo gì đó . Cô rủ Mỹ Trinh đi rửa mặt cho tỉnh táo.

Theo cô đi ngang qua sân , Mỹ Trinh húych cô :

- Ê Lan , coi điệu bộ của mấy con nhỏ kia kìa.

Nhìn thoáng qua , cô cười :

- Chắc bên Điện Ảnh chứ gì.

- Tụi nó lại ngo minh bằng cái kiểu thấy ghét.

- Kệ họ - Song Lan thản nhiên.

Chỉ vài tháng học ở đây , cô dễ dàng nhận ra dù là chung một ngành nghề vì nghệ thuật , nhưng ngấm ngấm có một sự kỳ thị giữa các sinh viên ở các khoa.

Các khoa đào tạo Đạo diễn và Diễn viên Điện Ảnh , họ thường là dân thành phố , khá đẹp về ngoại hình . Ngay từ những năm còn học , họ đã có không ít cơ hội được mời diễn vai phụ trong một cuốn phim nào đó , nên họ lúc nào cũng ăn diện rất mát , rất bắt mắt.

Có lẽ tự cho mình ở đẳng cấp cao hơn , có nhiều ưu thế nổi tiếng hơn , nên họ thường coi nhẹ những sinh viên khóa khác , nhất là những khoa đang nha .t nhòa , học chỉ hai năm như khoa của cô.

Nhưng mặc cho những ánh mắt khinh thường cười nhạo ấy . Song Lan vẫn kiên trì với mục tiêu mà tự mình đề ra . Quan trọng là có học hành để nắm bắt kiến thức và phát huy tài năng của mình kia , những ánh mắt châm biếm đó cô chẳng mấy để tâm.

Vả lại cô thật ra cũng đâu có đủ nhiều thì giờ để lo nghĩ và buồn bực.

Buổi sáng cô đều đến lớp , chiều không có giờ học thì đi làm ở quán , Tiền lương tuy có ít đi nhưng cộng với học bổng và số tiền lời mỗi tháng ở ngân hàng , cô sống tạm đủ.

Không se sua , không ăn diện , cô tự nhủ mình rằng khi ra trường , phải cố giữ được nguyên vẹn số tiền của ba mẹ để lại . Ngoại đã giao số tiền ấy cho cô , mặc dù không quá lớn lao , nhưng đó cũng là tất cả gia tài của ba mẹ , cô không có quyền phung phí.

Quay trở lại lớp , Mỹ Trinh bên cạnh cô ríu rít kể về cuộn băng video cải lương vừa xem tối qua ở nhà người chị gái . Còn Song Lan vừa giở tập , vừa che miệng ngáp dài . Hôm qua quán đông khách , cô phải làm việc đến quá nửa đêm , bây giờ cảm thấy buồn ngủ.

Mình không thể ngủ được , Ngồi thẳng lưng trên ghế , cô cố tỉnh táo hơn . Đây là ước vọng của cô đó . Mỗi giờ học đều là vốn liếng quý giá cho sự nghiệp sân khấu của cô sau này , cô phải ráng lên mới được.

Thầy dạy ca cô đã vào lớp , theo sau là anh chàng lớp trưởng khê nệ phụ xách cây guitar củ kỷ.

Chương 7

Tan học , Song Lan về đến nhà trọ , bà Bích trao cho cô một phong thư . Vừa nhìn thấy dấu bưu điện Vĩnh Long , cô đã mừng quýnh , vội vàng chạy lại phong đề xem.

Đọc ngấu ngiến những dòng chữ run run ngay ngắn của ngoại , cô càng thấy nhớ quê , nhớ ngoại hơn.

Trong thư ngoại khen cô biết tính toán khi gửi tiền vào ngân hàng và tìm việc làm thêm , nhưng bảo cô đừng quá ham làm mà lơ là việc học.

Ngoại kể chuyện mấy dì cứ thuyết phục ngoại gọi cô về , họ còn phàn nàn rằng ngoại để cô ở trên thành phố một mình như vậy dễ hư hỏng , dễ mang tiếng.

Cuối thư ngoại cũng nói rất nhớ cô , nhưng khuyên cô cứ lo học hành , việc về thăm ngoại nên gác lại dịp khác.

Gấp lá thư lại , Song Lan bâng khuâng suy nghĩ . Cô nhớ ngoại , rất nhớ , nhưng cô biết nếu mình về thăm ngoại lúc này , sẽ tránh không khỏi chuyện mấy dì bắt cô ở nhà luôn . Việc học bỏ dở , không những thế họ sẽ còn phiền đến ngoại nếu ngoại lại bệnh vực cô.

Song Lan thở dài.

Phải chi anh chàng Ngàn kia không một hai đòi hỏi cưới cô , và mấy dì mấy dượng không cố hết sức đẩy vào , thì cô cũng không đến nỗi rời ngoại , rời quê đến đây sống một mình như vậy.

Ngàn là cháu họ của dượng . Tự cho là mình khéo làm ra tiền với nghề lái trái cây , Ngàn có một vẻ hóm hỉnh miệt vườn rất khó coi.

Song Lan không thích Ngàn , còn ngoại thì càng ghét hẳn hơn . Ngoại ghét tính , ghét tên , ghét thêm vì hắn là cháu ruột của ông dượng tối ngày say xỉn.

Chuyện gặn ghép Song Lan cho Ngàn thoát đầu chỉ là những lời bóng gió ngọt ngào của dượng , dần về sau trở thành những mai mỉa chua cay , noi canh noi khoe của cả dì dượng.

Mấy bà dì của Song Lan xưa nay luôn tự cho mình là những người có quyền hạn với đứa cháu mồ côi , họ cứ ngày một ngày hai ép bước ngoại nên gả cô đi vì cô đã qua tuổi 18.

Song Lan lắc nhẹ đầu . Bây giờ cô đã lên đây học hành , nhưng mấy bà dì dượng như vẫn chưa nguôi ý định kia.

Xếp lá thư lại , cô lôi giấy viết ra , chuẩn bị hồi âm cho ngoại . Không thể về quê thăm ngoại thì viết thư thường cũng sẽ làm ngoại đỡ nhớ cô.

Lá thư viết xong thì cũng sắp đến giờ đi làm . Song Lan tam so rồi thay bộ đồng phục . Lá thư gửi ngoại cô bỏ trong túi xách , định bụng sẽ ghé bỏ thư trên đường đi , sau bữa trưa.

Vừa búi lại mái tóc dài , chợt có tiếng la không choi loi bên ngoài làm cô phải mở cửa bước ra nhìn.

Một cô gái son phấn đầm đã đang chống nạnh quát tháo trước cửa phòng bên cạnh :

- Mày là đồ đều , đồ sở Khanh . Được rồi , mày bỏ tao chứ gì ? Mày chống mắt mà coi con này sẽ quen biết khối thằng hơn đứt mày . Đồ tòi !

Cánh cửa đóng không cho Song Lan biết trong đó thật ra có người không , nhưng trước những lời chửi rủa như vậy mà chủ nhân căn phòng vẫn không lên tiếng thì quả là chuyện hy hữu.

Thầm nhủ chuyện không phải của mình , cô trở vào lấy túi xách chuẩn bị xuống phố ăn cơm trưa và đi làm . Trong khi Song Lan lui hui khóa cửa , cô gái kia vẫn ra rá chửi :

- Mày đừng tưởng mày ngon hả , tao cho mày biết thật ra tao cũng đâu có ưa gì cái mặt khinh khỉnh đến đứa của mày , cũng tại tướng mày dòng họ Trịnh thì ít nhiều gì cũng có xin ,

ai ngờ mày chỉ có cái vỏ mà thôi . Đồ dỏm , đồ công tử rỗng túi , đồ lang bat.

Cánh cửa cuối cùng rồi cũng mở ra , nhưng mở là để quăng một cái túi xách to căng phòng ra hành lang rồi lại sập đóng như cũ.

Nhìn thấy cái túi xách , cô gái kia càng trù trẻo dữ dội . Cô ta xỏ ra những lời thật thô tục làm Song Lan cũng trở mặt nhìn , như không ngờ những lời ấy lại thốt ra từ một cô gái đẹp như vậy và cũng không ngờ gã Trịnh Huy kia lại có tính kiên trì dữ , cứ tính bộ như cô ta đang chửi ai khác vậy.

Từ đầu thang , bắt đầu lo nhớ những bóng người . Song Lan thẳm thở ra . Vậy là cô khó mà len qua được cái cầu thang hẹp ấy trong lúc này để xuống nhà rồi.

Những người trọ nhà cũng có vẻ e dè trước những lời chửi rủa thô tục kia . Thấy đông người , cô gái kia cúi xuống lượm túi xách lên và chửi còn hăng hơn , to hơn :

- Mày là thằng tòi mày có biết không . Mày là thứ con bị ruồng bỏ , thứ cha chối mẹ từ , thứ bả long nhong có nhà mà hết dám về . Mở cửa ra , thằng tòi ! Mày là . .

Cánh cửa căn phòng lại vụt mở , cô gái vụt ngừng bật lời . Trịnh Huy đứng ngay cửa với gương mặt lạnh tanh . Như bị bắt ngờ , cô ta ngó chằm chập hấn và ngập ngừng như không biết nên làm gì tiếp.

- Chưa chịu đi à ? - Trịnh Huy lạnh lùng lên tiếng.

- Cái gì ? - Cô gái lập tức lải nhải dung và hét lên - Anh . . . anh thật khốn nạn . Anh không nhớ là vì anh , tôi đã từng trở mặt với con bạn thân thiết nhất , vì anh tôi đã bỏ lỡ cơ hội tiến thân ngon lành nhất của mình.

Cô ta tức tối phân trần :

- Cặp với anh mấy tháng nay tôi được cái gì ? Chẳng có gì hết , chán chê tôi anh lại có thể quăng đồ của tôi ra , nói không hợp chia tay . Bộ tình cảm mấy tháng nay phải tay một cái là hết sao ? Anh nghĩ có thể dễ dàng như vậy à ?

Dựa lưng vào khung cửa , Trịnh Huy nhếch môi :

- Không vậy thì sao ?

Cô gái hơi khựng lại trước thái độ của Trịnh Huy . Mặt đảo nhìn từ người đàn ông ruồng bỏ mình không thương tiếc tới đám đông hiếu kỳ tum tum ở cầu thang , cô như quần trí vụt hết lớn :

- Anh còn dám hỏi tôi là sao à ? Anh tưởng . . . con này hiền rồi dờ trò củ sao ? Đừng có hòng rù bỏ được tôi . Đồ khốn kiếp ! Đồ lưu manh ! Đồ sở Khanh ! Đồ tòi ! Chóng mắt lên mà coi tôi không thêm đi đâu hết , tôi sẽ . .

Đám người kia bỗng dưng dạt ra nhường chỗ cho một người đàn ông đi lện Ông cao giọng ngắt lời :

- Chà , cũng là cô , lại còn dám âm ỉ ở đây à ?

Cô gái quay phắt người . Trông thấy ông Ánh , cô ta có vẻ chùn lại . Ông Ánh hắng giọng :

- Tôi nghĩ cô nên đi đi thôi . Thằng Huy mà biết chuyện của cô quậy mấy ngày trước thì cô không yên với nó đâu.

Cô gái liền quắc mắt chỉ mặt ông :

- Thì ra tại ông thóc mách , nên hấn kiếm chuyện bỏ tôi.

Ông Ánh chép miệng lắc đầu :

- Tôi chưa có nói . Cô tưởng nếu nó biết , cô còn có thể đứng ở đây leo lẻo chửi bậy bạ sao ?

- Hấn dám làm gì tôi ? - Cô gái sừng sộ.

Ông Ánh cười khẩy :

- Nếu cô còn chưa chịu đi thì tôi kể cho nó nghe thật , đến chừng đó cô sẽ biết nó dám làm gì cô.

Câu hăm dọa nhẹ nhàng của ông Ánh xem chừng có hiệu quả , cô gái kia liếc ông một cái sắc lẻ và hậm hực nói :

- Được , ông giỏi lắm , ông già khó ưa . Ông với hấn cùng một giuộc mà . Thật khốn kiếp !

Ông Ánh sầm mặt :

- Đã chịu đi chưa hay còn đứng đó ?

- Được , mấy người giỏi lắm , đều là thứ tồi tệ như nhau thôi . Chờ đó mà coi

Miệng thì chửi rửa , cô gái hậm hằm cầm hành lý quay ngoắt người chen mình xuống lầu , đám người thuê nhà hiếu kỳ vệt ra nhường bước cho cô . Cô có lẽ đã xuống đến tầng dưới , nhưng tiếng nghiến răng chửi rửa của cô vẫn còn vọng lên.

Liếc về gương mặt thản nhiên của Trình Huy , ông Ánh ngán ngẩm lắc đầu rồi giơ tay lên cao giọng :

- Thôi , hết chuyện rồi , không có gì đâu . Bà con về phòng đi !

Mọi người cùng những tiếng xầm xì bàn tán lục tục kéo xuống thang . Đợi họ đi khuất , ông Ánh quay lại lắc đầu :

- Huy này , sao lại cứ . . .

Chợt ông ngưng bật câu nói . Trình Huy vẫn dựa khung cửa nhưng không để ý đến lời ông . Ông nhìn theo hướng mắt nó.

Song Lan , chỉ còn cô lừng khừng đứng lại ở cửa phòng như đợi chờ gì đó.

Ông Ánh nói giọng bức dọc :

- Song Lan ! Cháu không nghe tôi nói gì à ? Hết chuyện rồi , cháu về phòng mình đi chứ , còn gì nữa đâu mà tính hóng chuyện.

Câu nói thẳng đầy ác cảm ấy khiến cô thoát đở bưng mặt lắp bắp :

- Xin lỗi chú , tôi . . . tôi không hề muốn hóng chuyện gì của hai người đâu . Chú đừng hiểu lầm mà nói như vậy.

Ông Ánh hừ nhẹ :

- Vậy sao cháu còn đứng đó ? Đừng nói với tôi rằng cháu không phải hóng chuyện mà là muốn . . . hóng gió ở cái hành lang chật chội tối tăm này.

Song Lan sửng người , cô không ngờ một người đứng tuổi , có vẻ chừng chạc như ông Ánh lại hồ đồ và miệng lưỡi có thể móc mỉa ghê gớm như thế.

Mặc dù tức uất , nhưng cô không biết dùng lời gì để đáp lại với ông . Giận mình chậm trí chậm lời , cô mím môi , nắm chặt quai túi xách bước thẳng về phía trước . Đến chỗ ông , cô mím môi :

- Xin chú nhường đường !

Ông Ánh có vẻ ngạc nhiên , ông né để cô đi qua và nhìn lại Trình Huy . Nó cũng đang nhìn theo bóng cô , nét mặt như đang chiêm nghiệm điều gì đó.

- Gì vậy ?

Chờ cho cô đi khuất , ông hỏi ngay . Trình Huy nhún vai cười cười :

- Có gì đâu chú.

- Sao . . . con nhỏ kỳ vậy ? Nó đi đâu xuống dưới ? Tính tìm bà Bính mách lẻo à ?

Trình Huy phì cười :

- Trời đất ! Chú nghĩ đi đâu vậy ? Chú trách làm con nhỏ đó rồi còn nghi ngờ này nọ nữa . Đừng nói bây giờ con nhỏ đó có xuống nhà thì cũng có hàng chục người đã xếp hàng mách lẻo trước . Sao chú không ghét ai , cứ nhè nhỏ đó mà ghét vậy ?

- Vậy chứ nó đi xuống dưới . ..

Quay vào phòng , Trình Huy ngắt lời ông :

- Con nhỏ đó đi làm mà , gần hai giờ rồi . Người ta đợi đường trống để đi xuống , tự dưng bị chú chửi quá trời.

Bước theo Huy , ông Ánh vẫn như chưa tin :

- Sao con biết nó đi làm ?

Trình Huy tắc lưỡi :

- Thì mặc đồng phục khoác túi xách rồi khóa cửa phòng là đi làm chứ đi đâu . Ai mà ở không lên nghe chuyện tầm phào lằng nhách của chú cháu mình.

Ông Ánh kinh ngạc :

- Vậy . . chú mắng bậy nó à , sao con không can chú lại ?

Trình Huy cười :

- Can chú làm gì , chú đang thành kiến với người ta mà . Vả lại lúc đó con đang bận quan sát . Xưa đến nay con chưa từng gặp ai bị mắng chửi oan mà chịu đựng hay như vậy . Ngộ thật ! Không biết gọi thế là ngốc hay hiền nữa . Con gặp quá nhiều đứa con gái quê lên đây rồi , nhưng đâu có ai khù khờ lâu quá như con nhỏ này đâu . Nó ở đây mấy tháng rồi mà vẫn chưa gọt được cái củ lùn , khờ khạo.

Ông Ánh vẫn như chưa tin lắm :

- Nhưng nếu nó không có gì sao không cãi lại chú ?

Trình Huy cười khì :

- Vậy mới ngộ , bởi vậy con cũng đang lạ lùng , đâu để ý chuyện ngăn chú lại , ai ngờ chú càng nói càng thậm tệ như vậy.

Ông Ánh có vẻ ngượng :

- Cái thằng . . . ! Hồi nãy không can , bây giờ lại đem ra ngao chú hả.

Trình Huy đột nhiên như nhớ lại chuyện gì , anh quay lại hỏi :

- À , hồi nãy chú nói với Hồng Diễm gì vậy ?

- Gì là gì ?

Trình Huy nghiêm giọng :

- Hồi nãy chú nói gì mà cô ta chột dạ bỏ đi vậy ? Cô ta đã quậy chuyện gì bị chú biết được phải không ?

Ông Ánh gãi ót :

- Đâu có gì . Thì chú thấy nó cứ đứng đây chửi bậy bạ hoài không chịu đi , nên hăm nó vài câu vậy mà.

- Nhưng chú đã biết chuyện gì mà hăm được ?

- Thì . ..

Ông chợt nhìn Trình Huy :

- Thì thôi . Muốn chú nói ra cũng được , nhưng chú thử hỏi con , con với nó dứt thật chứ ?

Với tay lấy gói thuốc trên bàn . Trình Huy gật đầu . Ông Ánh gắng hỏi :

- Chú nói ra , con đừng đi tìm con nhỏ đó để làm dữ ghen ?

Trình Huy cười :

- Chuyện gì qua thì qua , chú đừng cho là con sân si dữ tợn như vậy chứ.

Lắc đầu từ chối gói thuốc Trình Huy chìa ra mời , ông hắng giọng :

- Vậy thì . . . Trước hết , chú cho con biết con nhỏ này không hiền đâu . Khoảng tháng nay , nó mỗi chài qua lại với một thằng đạo diễn phim.

Miệng ngậm điếu thuốc , Trình Huy ngắt lời :

- Chuyện này thì con biết , nên mới chia tay với cô ta.

Ông Ánh gạt đầu :

- Vậy thì chuyện thứ hai còn đáng chán hơn . Con biết lại càng mau mau bỏ nó thôi.

- Chú cứ nói đi.

Ông Ánh nhìn Huy :

- Cách đây hai hôm , nó mò đến nhà con.

Trình Huy ngẩng phắt lên , giọng đanh lại :

- Để làm gì ?

Ông Ánh chắt lưỡi :

- Con nhỏ đó cũng ghê gớm lắm , nó dựng một chuyện éo le cũ rích , nói rằng nó đã có thai với con , rồi khóc lóc van xin mẹ con nhận lại con và nhận nó luôn.

Rít một hơi khói dài , Trình Huy nhăn mặt :

- Lại có chuyện này ?

Ông Ánh khuyên can :

- Thôi con , biết nó như vậy cũng xong rồi . May mà không phải nó có con , chứ nếu là thật thì tha hồ rầy rà.

Nhìn vẻ mặt tối sầm của Trình Huy , ông lắc đầu :

- Chú nói thật , con sống phóng túng quá Huy ạ . Mấy đứa rồi , con nhỏ này là tệ nhất . Chú biết con không thích nghe lời khuyên nhủ , nhưng mà cứ vậy hoài thì càng ngày con càng không giống mình ngày xưa nữa đâu , không thương yêu thì cặp đôi làm gì thêm phiền hã Huy ?

Trình Huy im lặng , không trả lời . Ông Ánh ngồi lại nói thêm vài câu thì quay về phòng.

Còn lại một mình trong căn phòng ngổn ngang bẽ bộn . Trời mưa vừa nóng vừa lạnh gió . Huy ngồi phịch xuống giường với tay bật quạt . Luồng gió hanh thông làm mát được trạng thái ê chề lúc này.

Anh lùa hai tay vào mớ tóc dài chấm vai . Huy biết chú Ánh nói đúng , nhưng thay đổi cách sống hoang đàng này thì . . .

Không thương yêu mà cứ sống chung một cách gượng ép và phóng túng , rốt cuộc anh và những cô gái từng quen biết kia sẽ đi đến đâu ?

Có phải để càng ngày anh lại càng nặng nề cảm giác chán người chán mình hơn ?

Anh cũng không để ý . Có lẽ là vậy . Nhưng khổ nỗi lang bạt đã quen mất rồi , khó làm sao khi nghĩ về chuyện tự chủ để sống như ngày xưa.

Chương 8

Song Lan vừa đến cổng trường thì có tiếng gọi tên cô . Cô dừng xe nhìn quanh . Mỹ Trinh đứng trước một quán nước bên kia đường đang vẩy tay lia lịa . Cô còn đang ngần ngừ , Mỹ Trinh đã tươi cười chạy qua :

- Còn sớm lắm , thầy chưa vào đâu , cứ qua đây ngồi uống nước đi , tui giới thiệu cho Lan mấy ông anh.

Đẩy xe lên lề đường , cô theo bạn đến bàn thấp ngay bên lề , nơi có hai người đàn ông đang ngồi sẵn . Kéo bạn ngồi xuống ghế , Mỹ Trinh chụ tay liếng thoắng :

- Để tui giới thiệu cho Lan biết nhe , đây là anh Bằng , ông anh bà con của mình , anh làm phó đoàn cải lương tỉnh tui , hôm trước tui có nói với Lan rồi đó . Còn đây là anh Thế , bạn của anh.

Song Lan chào hai người , Mỹ Trinh chưa kịp lên tiếng thì người được giới thiệu tên Bằng đã ngắt lời :

- Trinh khỏi giới thiệu thêm . Đây là cô bạn tên Lan mà từ nãy đến giờ em nhắc nhở , khen ngợi không tiếc lời đó chứ gì ?

Mỹ Trinh cười gật đầu :

- Anh nói đúng rồi đó . Là Song Lan , nó nhỏ hơn em một tuổi , dân Vĩnh Long.

Bằng mỉm cười nói với Song Lan :

- Tui anh ghé kiểm tra nhỏ em họ có đến lớp không đó mà , nghe nó nhắc về em hoài , hôm nay mới được gặp mặt . Nghe nói trong lớp em học khá lắm ?

Song Lan đỏ mặt :

- Da , đâu có , em thì chỉ một môn hát là tạm tạm , còn môn nào cũng bị thầy la dờ , chỉ có Mỹ Trinh mới khá đều các môn thôi.

Mỹ Trinh chen vào :

- Đừng khiêm tốn nữa , giọng Lan hát hay nhất khóa mà.

Cô quay về anh mình :

- Em đăng ký chỗ trước cho anh rồi đó nha , khi ra trường , đoàn của anh nhận hai đứa tui em vào làm đi . Tui em chịu đi đoàn tỉnh , không sợ cực như nhiều người khác đâu.

Bằng gắt :

- Ừ , để xem . Trước mắt thì ráng học cho giỏi đi cái đã , từ giờ đến khi ra trường cũng còn dài ma , em chưa chi đã lo sớm rồi.

Mỹ Trinh trợn mắt :

- Tui em sống ở thành phố cũng đã vài tháng , cũng phải thích ứng với sự thực tế của thành phố thôi , lo trước chắc ăn mà , phải không ? Huống chi khóa tui em là đào tạo ngắn hạn , chớp mắt một cái là ra trường rồi , đến chừng đó không kiếm chỗ trước thì lại thất nghiệp sao ?

Lý lẽ của cô làm hai người đàn ông nhìn nhau mà lắc đầu phì cười . Người có tên Thế quay qua hỏi Song Lan :

- Em uống gì ? Nãy giờ chưa gọi.

Song Lan ngần ngại lắc đầu :

- Dạ thôi . Cũng sắp đến giờ vô lớp rồi , em chỉ ngồi chơi với Mỹ Trinh chút thôi.

Thế cười :

- Ngồi một chút cũng uống chứ , dù nhà có gần , nhưng em đạp xe đi qua mấy con đường chắc cũng mệt , để anh gọi nước ngọt như Trinh cho em để uống.

Nói rồi anh búng tay chỉ vào chai nước ngọt của Mỹ Trinh ra hiệu với người phục vụ . Khi nước đem ra , anh mau mắn rót vào ly cho cô.

Thái độ ân cần của anh ta làm Song Lan hơi lúng túng . Mỹ Trinh che miệng cười , Bằng cũng phải mỉm cười lên tiếng :

- Lan đừng ngại , em cứ uống nước đi . Ngồi nói chuyện với tui anh một chút rồi vào học.

Trong khi hai người đàn ông mỗi thuốc hút , Mỹ Trinh như nhớ ra điều gì , cô quay sang hỏi Song Lan :

- Hôm trước nghe Lan nói là tìm việc phải không ? Hay để tui nhờ anh Bằng luôn ?

Song Lan nói nhỏ :

- Thôi không sao Ta sợ làm phiền mấy anh.

Mỹ Trinh chất lưỡi :

- Sợ cái gì . Ở thành phố này tui mình coi như tứ cố vô thân , có được người quen thì cứ hỏi thăm nhờ giúp đỡ , nếu mấy anh giúp được thì cũng tốt mà.

Thả một hơi khói , Bằng háng giọng :

- Nhờ anh giúp gì thì nói đại , to nhỏ làm chi vậy.

Mỹ Trinh nhanh nhẩu nói liền :

- Thì nhờ Lan nè , nó vừa mất việc làm , mấy anh biết chỗ nào có việc làm thêm chỉ giúp nó với.

Bằng nhìn Song Lan :

- Em cần việc à ?

- Dạ - Song Lan ngượng ngịu gật đầu - Dạ , việc làm thêm ngoài giờ thôi ạ , vì em vẫn còn đang học tiếp.

Thế này giờ vẫn im lặng hút thuốc và theo dõi cuộc nói chuyện , bây giờ lại chen vào hỏi :

- Trước đây Lan làm gì rồi ?

- Dạ , em phụ bán cho một tiệm cà phê.

- Làm mỗi chiều tối à ?

- Dạ.

- Vậy sao lại nghỉ ?

Song Lan thành thật đáp :

- Dạ , tại cách đây mấy ngày , quán phải đóng cửa vì hết hợp đồng , chủ nhà không cho mướn mặt bằng nữa.

Thế gật gù không nói . Bằng nhìn anh cười :

- Sao mà ? Giúp được không ?

Thế nhướng mày ồm ồm :

- Để xem đã.

Mỹ Trinh tò mò hỏi :

- Mấy anh biết chỗ cần người à ? Đàng hoàng không ?

Bằng lờm em :

- Vậy mà nghe được , bộ tui anh lựa chỗ làm bậy bạ nhét bạn em vào làm sao.

Mỹ Trinh trề môi cười :

- Em nói trước , kéo mấy anh lại dẫn nó vào làm ở cái quán bia của mấy anh thì khổ , trước đây nhỏ Lan làm ở quán cà phê thật , nhưng đó là quán đường hoàng lắm , không phải mấy cái quán quậy đâu.

- Sao em biết là đường hoàng lắm ? - Bang nheo mắt hỏi lại.

- Thì em cũng có đến một lần rồi chứ bộ.

Bằng trợn mắt dơ một ngón tay hàm dọa :

- Chết em rồi , chú thím cho lên Sài Gòn , đã dặn trước là không được đi đâu phức tạp , em dám vô quán cà phê.

Mỹ Trinh cãi :

- Chỗ đó có gì là xấu đâu , chỉ là một quán cà phê vườn thôi mà , khách đường hoàng thật chứ bộ , đâu có giống mấy cái quán bị lên báo đâu . Với lại Song Lan làm việc ở đó , em ghé qua thăm chỗ nó làm việc thử thôi mà , có la cà gì đâu mà anh dọa.

Bang nhún vai :

- Anh không biết , nhắc nhở em chút thôi . Ở thành phố không phải như dưới thị xã mình đâu , cẩn thận vẫn là tốt nhất.

Mỹ Trinh trề môi :

- Em biết rồi , lo tính chuyện giúp bạn em đi , kê ca hoài . Nhớ là làm gì thì làm , đừng dắt nó đi vô mấy cái quán của mấy anh . Thương Ca một , Thương Ca hai gì đó , toàn là quán nhậu không , thấy mà ớn.

- Sao vậy ? - Bằng giả vờ không hiểu - Em mới khen bạn em ca hay mà , vô đó mỗi ngày ca vài bài vọng cổ kiếm tiền cũng là một cách luyện giọng vậy chứ bộ.

Mỹ Trinh vung tay phản đối :

- Không được , mấy ông nhậu là ghê lắm , nhỏ Lan nó hiền , dù là chỉ có hát thôi , nhưng vô làm trong mấy cái quán đó dễ bị ăn hiếp lắm , em không chịu đâu.

Bang bật cười :

- Thôi được rồi , em lo cho bạn còn hơn là lo cho bồ nữa . Ừ , thì không làm mấy chỗ đó chứ gì . Vậy đợi đi , chuyện tìm việc làm thêm này anh không bằng Thế đâu . Nó là dân ở đây mà , để nó tính trước đã.

Vừa nghe vậy , Mỹ Trinh đã quay qua Thế hỏi dồn :

- Sao anh Thế ? Anh có biết chỗ nào không ? Giới thiệu cho bạn em với.

Thế lơ đãng hỏi hai cô gái :

- Hôm nay lớp có giờ ca không ?

Hai cô ngờ ngác nhìn nhau rồi cùng lắc đầu :

- Không có . Hôm nay học võ đạo.

- Vậy hôm nào mới có giờ học hát ?

Mỹ Trinh vẫn luôn nhanh hơn :

- Ngày mai đó anh Thế.

- Mấy giờ ?

Mỹ Trinh ngạc nhiên :

- Dạ , 9giờ , nhưng . . . anh hỏi để làm chi ?

Thế gật đầu :

- Vậy để vài bữa nữa đi , anh sẽ tìm việc thích hợp cho.

Song Lan tròn mắt mừng rỡ , Mỹ Trinh cũng cười theo :

- Vài bữa thôi à ? Nếu đúng vậy thì tụi em hứa sẽ khao anh một châu cà phê đó , phải không Song Lan ?

Song Lan gật đầu :

- Dạ nếu mấy anh tìm cho em một việc làm thì tốt quá , em nhất định sẽ đãi các anh , mấy châu cà phê cũng được.

Bằng nhìn đồng hồ rồi cười :

- Thôi được rồi , chuyện tìm việc cho Lan để tụi anh sẽ tìm cách . Vào học đi , hình như trễ năm phút rồi đó.

Hai cô gái giật mình nhìn xuống đồng hồ rồi chột luỳnh quỳnh kêu lên :

- Chết ! Vậy mà nãy giờ mấy anh hông nhắc , thôi tụi em vào nha.

Bằng cười :

- Ủ , vào học đi.

Hai cô gái quảy giỏ xách đứng lên . Sau những lời chào vội vàng qua quýt , hai cô gái dắt xe trở vào trường.

Bằng nhìn theo bóng em gái và cô bạn của nó , anh hỏi :

- Sao vậy ?

Thế cười bông gòn :

- Đẹp dễ sợ.

Bằng bật cười phát vào vai bạn :

- Thằng quỷ , thấy mày đột nhiên ngồi im re hà tiện lời nói để ngắm con người ta là tao biết ngay rồi . Thích con bé đó à ? Cú sét ái tình ?

Thế cười :

- Không phải , nhưng mà thấy con gái đẹp thì nhìn ngắm thôi , quy luật muôn đời của những cặp mắt đàn ông mà , bộ mày không có cặp mắt giống tao sao ?

Bằng bĩu môi :

- Cặp mắt tao cũng là cặp mắt đàn ông chính hiệu , nhưng lại là màu mắt lịch sự và chừng mực , chứ không phải cặp mắt đa tình như mày . Nhìn ngắm người ta đến độ tao còn phát ngượng cho mày , nói gì con nhỏ đó . Đã vậy khi nghe em muốn tìm việc , là sốt sáng hỏi han ngay.

Thế búng tay tuyên bố :

- Chưa biết quan niệm sống của tao à ? Giúp một cô gái đẹp vẫn được xem là nghĩa vụ cao cả.

Bằng phì cười :

- Cao cả cái con khỉ , toan tính của con gái người ta thì nói đại ra đi . Nhưng mà nói gì thì nói , tao thấy con bé cũng dễ thương thôi , làm gì mà đẹp đến dễ sợ như mày nhận xét.

Thế lắc đầu :

- Ngồi đối diện gần như vậy mà mày không nhìn kỹ sao ? Nét mặt đẹp lắm chứ bộ , nếu tính cả làn da , cả dáng vóc thì chín điểm chứ không dưới đâu.

Bằng tròn mắt đùa :

- Chín điểm ? Sao không là 10 cho chắc ? Hà tiện bót lại làm gì ?

Thế nhún vai :

- Thua một điểm là không biết cách ăn mặc , không biết cách để tóc . Tao trừ đi một điểm là cái búi tóc đó , mặt thì non choẹt mà búi một cục để đi học , nhất là lại học cái trường nặng về hình thức này thì thật là buồn cười.

Bằng lắc đầu :

- Ủ , mày từng là thợ chụp hình người mẫu mà , chắc là tinh mắt nhận ra nét đẹp của con gái hơn tao . Tao thì thấy giờ này mà con nhỏ còn mặc mấy cái áo sơ mi sọc xám dài tay rồi xắn lên tới khuỷu , áo rộng lưng nhùng nhẻo kiểu đó thì xấu quá , mày còn nói là đáng đẹp thì tao cũng bái phục luôn.

Anh chất lưỡi :

- Mày thấy con Trinh không , hồi còn ở thị xã đã ăn mặc hợp thời trang như dân thành phố rồi , chứ đâu như con bé Vĩnh Long của mày , lên học trường này mấy tháng rồi vẫn còn quê mùa đặt sệt kiểu đó.

Thế cười :

- Mỹ Trinh khác mà . Còn người ta chắc nhà nghèo , lên thành phố tính đổi đời thôi , một thân một mình nên e ngại chuyện thay đổi này nọ.

Bằng nhún vai nói lảng :

- Không nói đến chuyện này , tao muốn hỏi mày định giới thiệu cho con bé làm việc gì ? Em gái mày làm tổ trưởng nhóm tiếp thị rượu bia mà , phải mày nghĩa việc đó cho con nhỏ không ?

- Không phải đâu - Thế lắc đầu - Là việc khác.

- Sao lại không phải , việc đó làm lương cũng khá , mà chỉ làm có buổi tối thôi , tiện cho mấy cô sinh viên làm thêm như cô Song Lan đó lắm chứ.

Thế lắc đầu :

- Cô bé tên Lan này , ngoài cái đẹp nhu mì ra , khiếu giao tiếp thì hơi yếu . Ngồi cả buổi , hỏi tới thì nói mấy câu , nhất quá như vậy làm sao mà tiếp thị được , tiếp thị phải duyên dáng , lanh lẹ cỡ Mỹ Trinh thì mới hợp chứ . Nếu mà là Mỹ Trinh thì có giới thiệu ..

Bằng xua tay :

- Ê , stop ngay ! Đừng nhắc Mỹ Trinh vào với bất cứ công việc gì . Nhà nó giàu nhất nhì thị xã . Năm ngoái mày ghé xuống dưới được tiếp đãi ra sao , mày quên à ? Nó không cần việc làm đâu.

Thế cười :

- Biết rồi , tao chỉ so sánh thôi mà.

- Khỏi so sánh , mày cứ nói ngay tao nghe xem mày đã tính việc gì cho con bé Vĩnh Long đó rồi ?

Thế lắc đầu cười :

- Việc thì có đó , nhưng tao vẫn chưa biết thích hợp hay không , đợi vài bữa đi , tao kiểm tra kỹ càng rồi nói cho mày hay , yên chí là cho mày toàn quyền thông tin với con nhỏ em họ đó.

Thấy Bằng gật gù chịu ý , Thế cười một mình , anh ngẫm nghĩ một lúc rồi chợt nói :

- Nghĩ cũng lạ , Mỹ Trinh con nhà khá giả , tính tình lại được trời phú lan lẹ . Còn con nhà nghèo một thân một mình lên Sài Gòn vừa học vừa làm như Song Lan thì sao có vẻ khờ khạo , chậm chạp quá chừng.

Bằng gật đầu đồng tình :

- Ủ , thật thà và cù lằn như vậy ở thành phố này đâu có hợp.

- Nhưng về sắc diện thì hợp . - Thế cười nói vớt.

Bằng xí một cái :

- Sắc diện có đẹp mà khù khờ dễ tin thì chỉ có nước mau chết mà thôi , nhất là lao vào những cái nghề đầy hào nhoáng nhưng có hai mặt như cái nghề Sân Khấu , tao chả thích hạng con gái như vậy , càng đẹp càng khổ.

Thế nheo mắt trêu :

- Biết mà , ít nhất cũng phải thông minh , khéo nói và cợn gái nhà giàu như Mỹ Trinh chứ gì ? Ờ , theo tao biết thì luật không có cấm anh em họ xa lấy nhau đâu.

Bằng lúng túng nạt khế :

- Nói bậy gì vậy , tới tai Mỹ Trinh thì mất công nhỏ đó quê rồi giận ầu tao làm sao.

Thế nhún vai cười cười lảng sang chuyện khác :

- Mà nè , sao Mỹ Trinh có điều kiện , không chịu vào đại học , học mấy khoa thực tế hơn để về giúp cho chuyện làm ăn của gia đình , học chỉ cái khoa cải lương này ?

Bằng nhún vai :

- Nó thích , vả lại chú thím tao có tính là nếu nó tốt nghiệp , tao kéo nó về đoàn mình để có thể coi chừng nó kỹ hơn . Vài năm chừng nào chán nghề , ông bà kiếm chồng cho rồi cho nó quán xuyên công việc nhà sau.

Anh chắt lưỡi :

- Nhưng mà coi đó , đoàn của tao với tình hình hiện nay cũng đóng màn dài dài , đến nỗi một phở đoàn như tao phải trôi về đây hùn với mầy mở mấy quán nhậu ca cổ mới sống nổi thì làm sao còn có chuyện hân hoan nhận đào kếp mới ra trường.

- Đoàn của mầy dạo này vẫn bi đát như vậy à ? - Thế cười hỏi.

Bằng thở dài :

- Ủ , thỉnh thoảng nhân lễ lạc xin đi lòng vòng miền Tây lượm diễn đờ buồn thôi . Thu không đủ bù chi , tao sợ đến khi em tao ra trường , đoàn đã phải cắt băng hiệu , nghỉ hát rồi.

Anh hắng giọng :

- Thôi đừng nhắc chuyện tao nữa , tao vừa nhớ ra một chuyện mà cứ quên hỏi mầy , hôm trước nghe nói mầy cho Thanh Liễu nghỉ hát ở quán Thương Cà . Sao lại như vậy ?

Thế nhíu mày :

- Thanh Liễu ? À , nhớ rồi . Cái cô đào cũ ở đoàn mầy chứ gì . Trời ơi , bà đó đã không nổi tiếng , không đẹp mà hát toàn lựa những bài khóc chồng rên rỉ thấy mà nóng lạnh , khách chê quá nên tao mới cho lên đường.

Bằng lắc đầu nhè nhẹ :

- Mày chắc là hơi nặng tay đó , chị Thanh Liễu tuy có lớn tuổi , nhưng vô vọng cổ mùi nhất đoàn tao đó , chị đó cũng khổ lắm , chồng bỏ , lại phải nuôi hai đứa con nhỏ , tao thấy . ..

Thế xoa tay :

- Ờ , đã giao hẹn trước rồi , quán của tụi mình là kinh doanh kiếm tiền , không có màn làm công tác xã hội đâu.

- Nhưng dù gì chị Thanh Liễu cũng hát ở quán mình từ ngày mới mở , liên tục từ hai năm nay mà , chỉ thỉnh thoảng đoàn có sô diễn mới tạm rút đi thôi . ..

Thế vẫn lắc đầu :

- Nếu mày thích làm công tác xã hội quá thì tao có thể đồng ý trích một vài trăm ngàn cho

bả , coi như tiền bồi thường nghỉ việc , hoặc coi như tiền giúp đỡ gì đó . Nhưng nhận cái bà đó vô hát thì không được.

Bằng cau mày :

- Tại sao lại không được ?

Thế nhún vai nói một mạch :

- Tao đang lên kế hoạch trẻ hóa nghệ sĩ trình diễn ở quán mà , bả trụ lại đâu có được.

Bằng cổ thuyết phục :

- Sao lại không được , mày cứ mời mấy cô trẻ kèm vào , còn những người cũ thì giọng hát hay vẫn có thể giữ lại chứ.

Thế lắc đầu :

- Mấy cô đào trẻ vừa vui vẻ , vừa thích ứng nhanh nhạy với mọi tình huống khách yêu cầu . Hát vọng cổ chán , khi khách yêu cầu thì chuyển qua hát tân nhạc luôn , vậy mới ăn khách , chứ cứ mấy bài thê lương kia thì ai mà muốn nghe hoài.

Thế vỗ vai Bằng :

- Mấy quán nhậu có ca cổ bây giờ đua nhau mọc lên nhiều quá , tao đang muốn cải tiến một chút để thu hút khách thêm mà , mày để tao lo mấy chuyện này cho.

- Nhưng . ..

Thế lắc đầu :

- Đừng nhưng nhị gì nữa , tao quản lý xưa nay ngon lành mà , mày cũng đừng biết cái gì tình cảm thì ra tình cảm , nhưng làm ăn phải rõ ràng là làm ăn chứ , mày cứ để yên , tao tính toán không sai đâu .

Chương 9

Bằng vẫn còn muốn nói sao để Thế giữ lại cô đạo cụ cũ của đoàn mình , nhưng nhìn nét mặt tự chủ của bạn , anh biết mình khó lay chuyển được.

Nếu tính về lợi nhuận , thì rõ ràng cách tính toán lạnh lùng , thẳng thừng của Thế rất có hiệu quả , nếu không , sao chỉ trong vòng hai năm , một quán Thương Ca đã mở rộng thành hai , ba quán Thương Ca ?

Nhưng . . . Nói gì thì nói , làm quản lý mà đưa ra những quyết định vô tình , vô tư lự kia , anh không thể nhẫn tâm làm được . Có phải vì vậy mà cách quản lý khác nhau của anh và Thế có hai hiệu quả khác nhau ?

Thế quản lý quán ăn ca cổ thì khuếch trương , thu lợi . Còn anh , anh quản lý một đoàn hát chính quy đảng hoàng , nhưng sao cứ ba chìm bảy nổi lặn độn lao đao quá trong giai đoạn này.

Cổng trường Sân Khấu Điện Ảnh bên kia đường đã tạm đóng lại . Nắng rực rỡ khắp nơi , rơi vào cửa cổng một màu vàng sáng đến chói chang cả mắt.

Bằng thăm thở dài bất lực.

Cải lương đang hồi bị lãng quên , những giọng hát hay như Thanh Liễu bây giờ đừng nói đến chuyện tìm khách tri âm , ngay cả đêm tiếng hát đến quán ăn nhậu đổi lấy cơm áo cũng trở thành khó nhọc quá.

Rồi mai đây , những Mỹ Trinh , Song Lan khi ra trường , liệu cải lương đã được vực dậy chưa ?

Những cô đào chưa kịp bước ra sân khấu trình diễn ấy , liệu có ngậm ngùi ngân lên vài câu vọng cổ trong mấy cái quán Thương Ca của anh và Thế không ?

Những cảnh ấy biết đến bao giờ mới rực sáng trở lại ?

Ồi những câu hỏi , vẫn chỉ là những câu hỏi sương rơi vào thính lặng , có ai đâu để trả lời.

Thầy Năm Mạnh vào lớp khoát tay cho học trò ngồi xuống . Sau lưng thầy hôm nay , ngoài người phụ giảng ôm cây đàn cò và anh chàng lớp trưởng cắp giùm thầy cây guitar còn có thêm một vị khách.

Mỹ Trinh và Song Lan tròn mắt ngó nhau ngạc nhiên . Người khách này lạ đối với lớp học , nhưng không lạ đối với hai cô.

Thầy Năm Mạnh không giới thiệu khách vào lớp , chỉ cười chỉ tay vào cuối lớp mà nói :

- Anh ngồi dưới đó nhe.

Phía cuối lớp còn khá nhiều ghế trống , nhưng vị khách kia lựa chỗ ngồi ngay sau lưng hai cô . Mỹ Trinh không giấu được tò mò , nhân lúc thầy đang sờ dây đàn , cô quay xuống hỏi nhỏ :

- Sao anh Thế lại vô đây ? Tìm tụi em à ?

Thế nhìn gương mặt nghiêng qua của Song Lan , anh cười trả lời :

- Ai mà tìm tụi em , anh vô có chuyện.

- Chuyện gì ?

Thế nhướn mày :

- Đừng tò mò , quay lại học đi . Chút rồi biết.

Thầy Năm Mạnh đã bắt đầy dạy . Sau một lần hướng dẫn , ông gọi vài người lên luyện giọng . Song Lan hồi hộp khi nghe thầy gọi tên mình là người kế tiếp.

Cô đứng dậy đi lên trên . Hôm nay sao cô không được tự nhiên như ngày thường , không biết có phải vì sự hiện diện bất ngờ của người khách nửa quen nửa lạ ở dưới không , điệu Văn Thiên Tường cổ hát hơi bị lạc giọng làm cô phải ngừng đàn chỉ về . Lần thứ hai làm vẫn bị sượng . Thầy Năm Mạnh lắc đầu cười với cô học trò ưng ý của mình :

- Con đừng hồi hộp như vậy , cứ giữ bình tĩnh để hát , hôm nay lớp mình có khách dự thính thật nhưng dù có một hay trăm vị khách , thì cũng đều đang là những thính giả của con . Con cứ nghĩ mình đang trình diễn , hay để tâm vào lời ca mà hát chứ . Tập lại đi.

Lời của thầy như thức tỉnh cô , Song Lan dặn lòng mặc kệ sự có mặt của Thế hay của bất kỳ ai khác , cô nhìn chăm chú vào bản lời để bắt đầu ca lại.

Điệu Văn Thiên Tường lần này khá suôn sẻ , thầy Năm Mạnh gật đầu :

- Con lật trang kế , hát luôn điệu Nam Ai và ba câu vọng cổ tiếp theo xem.

Song Lan hơi ngạc nhiên , nhưng cũng làm theo ý thầy . Âm thanh của dàn nhạc đơn giản kia vừa trỗi lên , cô ngâm theo giọng vào điệu Nam Ai một cách dản dị và mượt mà.

Lời viết cho điệu này là phần trích trong vở tuồng Lan Và Điệp mà từ thuở nhỏ cô nghe mà hát đã thuộc lòng . Song Lan để tâm tư vào từng câu từng chữ ai oán , buồn đau trong bản nhạc , không nhớ gì đến cảnh vật chung quanh nữa , chỉ mang máng câu ca kỷ niệm của má và hình ảnh một cô Lan có số phận hẩm hiu , bạc bẽo xưa kia mà thôi.

Khi cô vừa xuống một câu vọng cổ , cả lớp chột rạo rạo tiếng vỗ tay làm cô thêm phần khích , càng say sưa hơn với lời hát đã được viết từ bao năm tháng xưa củ nay vẫn còn đủ sức lay động hồn người.

Khúc Nam Ai và mấy câu vọng cổ vừa xong , thầy Năm Mạnh gật đầu tâm đắc , thầy chỉ cô thêm vài chỗ luyện lấy rồi cho cô về chỗ.

Lúc hát , Song Lan đã hết e ngại , nhưng khi đi xuống , đám bạn gật gù tặc tặc khen và ánh mắt nhìn lạ của Thế làm cô đỏ mặt mất tự nhiên.

Mỹ Trinh ngồi cạnh cũng suýt soa :

- Hôm nay Lan hát hay hơn bình thường nữa , nghe đã quá trời . Trừ điệu Văn Thiên Tường thầy phải sửa chút ít , còn mấy câu vọng cổ với điệu Nam Ai , thầy khỏi có sửa luôn . Nghe thật !

Song Lan chẳng biết mình có nghề thật không , chỉ thấy nhột nhột quá chừng , khi cảm giác có một người đàn ông ngồi ngay sau lưng mình , anh ta nghĩ gì nhỉ ?

Mình hát như vậy có . . . tạm gọi là hay không ?

- Làm . . . ca sĩ ? - Song Lan giật mình kêu lên - Sao lại làm ca sĩ ?

Lại cũng là quán cà phê đối diện trường nhưng hôm nay thiếu Bằng , lời đề nghị vừa buông ra của Thế làm Song Lan sửng sốt đến suýt buông rơi ly nước trên tay.

Mỹ Trinh cũng tròn mắt nhìn Thế :

- Anh Thế giống à ? Cái gì mà làm ca sĩ ? Ca sĩ gì mới được chứ ?

Thế cười :

- Thì ca sĩ hát nhạc trẻ.

Hai cô nhìn nhau kinh ngạc.

Mỹ Trinh hỏi ngay :

- Anh định . . . giới thiệu cho Song Lan đi hát tân nhạc à ? Ở đâu mới được chứ ? Làm sao hát được ?

Hớp một ngụm nước , Thế giải thích :

- Anh có quen một số tụ điểm ca nhạc , quen vài ông bầu sô ở mấy chương trình nhạc hội .

Miễn là Song Lan có thực tại , anh sẽ lắng xê cho em hát kiếm tiền ở mấy chỗ đó.

Song Lan ngơ ngác như chưa hiểu gì . Còn Mỹ Trinh nhíu mày :

- Tự điểm ? Ý anh là mấy tụ điểm ca nhạc treo băng rôn diễn hàng đêm ở mấy nhà văn hóa quận huyện à ?

- Ủ , là mấy tụ điểm đó đó.

Mỹ Trinh lắc đầu quầy quậy :

- Nhưng . . . Song Lan làm sao hát ở mấy chỗ đó được ?

Thế nhướng mày :

- Sao lại không được ? Anhd đã nói là anh có quen mà . Có người lắng xê , giới thiệu , tất nhiên là hát được thôi.

- Nhưng giọng của Song Lan . . .

Thế ngắt lời :

- Trinh quên là chính em cũng có lần khen Song Lan hát hay rồi là gì . Hôm nay anh xin vào lớp mấy em dự thính cũng chỉ vì muốn nghe thử giọng hát của Lan thôi.

Mỹ Trinh nhìn anh :

- Anh Bằng nói anh làm vậy à ?

Thế lắc đầu :

- Không . Là ý của anh thôi . Bằng còn chưa biết anh muốn xin cho Song Lan việc gì.

- Vậy là . . . anh Thế đã nhầm chuyện nang đo Lan đi hát nhạc trẻ từ hôm qua rồi à ?

Thế thản nhiên gật đầu :

- Ủ , thì nhầm trước hôm qua , nhưng đến hôm nay , sau khi nghe Lan hát xong thì mới quyết định được.

Anh quay qua Song Lan còn đang ngờ ngàng lắng nghe hai người nói chuyện :

- Giọng em rất tốt , có đủ hơi và chất giọng để làm một ca sĩ khá , em có muốn thử không ?

Song Lan đáp ứng :

- Em làm sao thử được ? Em chỉ biết ca cổ thôi.

Thế cười nhẹ nhàng :

- Ca cổ khác cải lương chủ yếu chỉ là cách phát âm , anh sẽ giới thiệu cho em một người quen chuyên dạy thanh nhạc , anh sẽ nói hán giúp em luyện cấp tốc cho em để đi hát . Mới đầu chỉ hát thử mấy sân khấu nhỏ miễn phí để lấy kinh nghiệm , từ từ sửa giọng cho nhuần nhuyễn , rồi anh sẽ bốc sô hát ở mấy tụ điểm khá hơn.

Song Lan ngập ngừng :

- Nhưng . . . Ý em chỉ là xin một chỗ phụ việc gì đó thôi mà.

Thế nhún vai :

- Thì có sao , làm phục vụ mấy quán cà phê cũng đâu bằng làm ca sĩ , vừa nhàn , có tiền thu nhập khá hơn , lại vừa có tiếng tăm . Anh nghĩ nếu mà em may mắn nổi tiếng trên sân khấu ca nhạc , không chừng em sẽ không cần học tiếp cải lương nữa.

Song Lan tròn mắt phản đối ngay :

- Không đâu , em nhất định học hết khóa cải lương này , cho dù ra trường sẽ phải khó khăn tìm đoàn để xin gia nhập , nhưng Lan không bao giờ bỏ chí hướng theo nghiệp cải lương của mình đâu.

Thế ngắm vẻ quyết liệt hiếm thấy ở Song Lan mà buồn cười , anh gật gật đầu nói xuôi theo

ý cô :

- Ờ , thì thôi , việc học tiếp cải lương thì cứ theo ý em cũng tốt , nhưng em sẽ thử làm ca sĩ chứ ? Thành công với nghề phụ này cũng hay mà , kiếm tiền để vừa học vừa làm ?

Cô ngập ngừng nhìn Mỹ Trinh rồi nhìn lại Thế :

- Em . . . không biết nữa , em chưa bao giờ lại nghĩ chuyển qua hát tân nhạc cả , không biết sức mình có được không ?

Thế cười :

- Sao lại không , cứ thử đi đã . Giọng Lan thì anh đã nghe qua rồi , nhất định anh không đầu tư làm người đâu . Em hãy tự tin lên một chút.

Nghe vậy , cô ngượng ngập cười :

- Anh thuyết phục hay quá , làm em cứ tưởng mình có khả năng làm ca sĩ thật.

Thế trợn mắt :

- Em có khả năng thật chứ còn gì nữa . Anh không nhận xét làm đâu . Anh đã quen biết nhiều bạn bè trong giới bầu sô . Những ca sĩ thành phố này anh cũng có quen biết một số . Giọng của em nếu chịu khó luyện thêm thì có thể hát chung sân khấu với họ được mà.

Song Lan bối rối nhìn anh :

- Anh Thế nói thật à ?

- Thật chứ , nếu không tin anh thì em cũng nên tin vào tài của mình . Em cứ thử xem.

Song Lan nhìn Mỹ Trinh . Không thấy bạn nói gì , cô lại ngần ngừ nhìn lại Thế :

- Vậy thì . . . chắc là . . . anh giúp em thử một lần.

Thế nheo mắt gật gù :

- Vậy mới phải chứ.

Mỹ Trinh nãy giờ im lìm , bây giờ chợt buột miệng :

- Nhưng sao anh Thế lại sốt sắng trong chuyện này quá vậy ? Bồi dưỡng nặng đô cho một người chưa từng học qua thanh nhạc , nhạc lý là cả một kỷ công , nếu Song Lan nổi tiếng thì anh . . .

Nói đến đây , như thấy ý mình hơi trần trụi , Mỹ Trinh nín lặng . Thế thản nhiên tiếp lời :

- Ý Trinh là ra công vun bồi cho Song Lan thì anh hưởng lợi lộc gì , phải không ?

Anh cười nhìn Song Lan :

- Nhờ câu hỏi của Trinh nhắc nhở , anh cũng xin nói thẳng để Lan đừng e ngại hoặc nghi ngờ này nọ . Thật ra mấy tháng nay anh đã hùn với một người bạn mở một nhà hàng ca nhạc . Và sắp tới , gia đình anh cũng định mở một nhà hàng ca nhạc khác thật quy mô ở trung tâm thành phố.

Thấy hai cô gái vẫn chưa hiểu , anh giải thích kỹ hơn :

- Nếu Song Lan hát được ở những tụ điểm của bạn bè anh rồi , anh sẽ ký với em một hợp đồng , trong đó tất nhiên là sẽ giao ước em phải hát độc quyền cho các nhà hàng của anh trong vòng vài năm.

- Hợp đồng ?

Thế gật đầu :

- Như vậy có lợi cho cả đôi bên , anh ra công ra sức đầu tư thì cũng muốn mượn tiếng tăm của ca sĩ mình lăng xê để kéo khách cho nhà hàng thôi.

Song Lan quay qua bạn , cô khều nhẹ :

- Sao Trinh ? Mình thử đại nha ? Trinh thấy mình làm nổi không ?

Mỹ Trinh thờ ơ :

- Sao Lan lại hỏi Trinh ?

Song Lan cười :

- Mình thân với nhau mà , không hỏi Trinh thì hỏi ai , nhất là . . . cái "chỗ làm" này nhờ Trinh giới thiệu cho mình.

Mỹ Trinh liếc Thế :

- Nhưng Trinh chỉ giới thiệu Lan một chỗ làm . . . như phục vụ trong quán nào đó . Chứ đâu biết mấy anh giới thiệu cho Lan làm ca sĩ.

Thế cười chen vào :

- Song Lan làm phục vụ thì uổng lắm , có giọng , có vóc dáng đẹp , tội gì không nghe lời anh thử giọng ở mấy sân khấu ca nhạc một lần.

Song Lan hồi hộp nhìn Mỹ Trinh :

- Trinh thấy sao ?

Quay nhìn ra đường , Mỹ Trinh nói khô khan :

- Trinh không biết , thì . . . tùy Lan thôi . Nhưng nói trước với Lan là môi trường đó phức tạp lắm , Lan nhắm mình trụ nổi không ?

Nheo mắt nhìn Mỹ Trinh , Thế cười :

- Hát tân nhạc ở nhà hàng chứ đâu phải làm gì ghê gớm mà Trinh nói vậy . Nếu nói phức tạp thì nghề gì dính đến nghệ thuật hoặc sân khấu cũng đều phức tạp hết sao ?

Mỹ Trinh mím môi lặng thinh . Thế tảng lờ vẻ mặt kỳ lạ của cô , anh rút ví đưa cho Song Lan hai tấm danh thiếp :

- Đây là chỗ anh đã dặn trước để em luyện giọng , cái còn lại là danh thiếp của anh . Anh nghĩ em nên học ngay từ chiều nay hoặc ngày mai đi , càng sớm càng tốt . Học tuần ba buổi . Anh sẽ tạt qua đó nghe em tập tành ra sao.

Cầm lấy tấm danh thiếp , Song Lan hỏi ngần ngại :

- Học có lâu không anh Thế ?

- Không lâu đâu , học cái này chỉ để bồi dưỡng sơ cho em cách phát âm , luyện giọng để hát tân nhạc thôi . Nói chung là phát huy cái năng khiếu của mình để đi hát thử . Không phải là học nhạc lý làm chi cho rườm rà , mất thời gian.

Song Lan nhìn xuống tấm danh thiếp . Cô hít một hơi thật dài . Thất nghiệp cũng đã hơn tháng rồi , tuy bà Bính cũng sốt sắng tìm việc làm khác cho cô , nhưng cơ hội có một công việc vừa lạ lẫm vừa thú vị đang có trong tay , thì . . . quyết định thử thời vận một chuyến vậy.

Cô ngược lên gật đầu với Thế :

- Vậy chiều nay em sẽ bắt đầu học.

Thế cười thật tươi :

- Được rồi . Em quyết định như vậy là đúng đó . Nhớ gọi điện cho anh để anh đưa em đi.

Song Lan mỉm cười gật đầu . Háo hức với cánh cửa mở ra chân trời mới , cô quên mất vẻ lằng ló của cô bạn thân bên cạnh .

Chương 10

Sự tự tin và háo hức không còn khi Song Lan đối diện với thực tế . Sân khấu trước mặt cô đang soi động quay cuồng với tiếng nhạc âm ỉ và tiếng hát đầy cao hứng của một ca sĩ trẻ mang cũng thuộc loại sinh viên chưa tốt nghiệp như cô.

Song Lan ngồi ở một bàn nhỏ dành cho ca sĩ , kế sát bên hong sân khấu . Trước mặt cô là ly đá chanh mát lạnh , nhưng ngay cả vịn tay vào ly nước cô cũng không dám , như sợ cái lạnh của nó làm cô rung mình lo lắng thêm.

Chống mặt ngó lên sân khấu , tim cứ đập dồn dập , ngoài tiếng ồn của giàn trống , cô chẳng thém nghe anh chàng ca sĩ trẻ hát những gì.

Sự hồi hợp làm cô hoang mang để nói hau như lời dăn dò của Thế bên cạnh chỉ còn là tiếng được tiếng mất :

- . . . Em nhớ nhe , cứ bình tĩnh mà hát , đừng lo gì hết . Bài hát mà anh kêu em tập là bài hát đang thịnh hành , ca ra là bảo đảm được sự chú ý của khán giả liền.

Anh nói cô bình tĩnh . Thì cô cũng đang nhủ lòng mình cố bình tĩnh , nhưng chẳng biết làm sao nhịp tim cứ thỉnh thoảng một cách kỳ quái.

Quả thật bài "Thì thầm mùa xuân" cô đã thuộc như cháo lòng . Cả tháng nay , Thế cứ cho người tập đi tập lại cô chỉ một hai bài.

Để ra trận lần đầu chắc ăn hơn , anh nói vậy

Bồi dưỡng cho cô kỷ càng mắt cả tháng ròng , và hôm nay , anh xin cho cô được thu giọng . Đây chỉ là một sọ ca nhạc quần chúng ở một quận vùng ven nhân ngày lễ . Khán giả dễ tính và hào hứng vỗ tay với tất cả tiết mục.

Sân khấu là một bức cao ghép bằng mấy cái bàn học của một phòng học nào đó , trên phủ một tấm bạt dày . Ban nhạc nghiệp dư với hai cây organ , một đàn trống xập xình , một cây guitar . Và micro thì chỉ có mỗi một cái mà người giới thiệu chương trình và ca sĩ luân phiên chuyển tay nhau . Sân khấu đơn giản chỉ có vậy.

Thế đưa cô đến đây đã gần nửa tiếng , ca sĩ thì đã thi nhau ra hát năm bảy người rồi . Đa số là những bài hát với nhịp điệu nhanh và vui nhộn , dù là ban ngày nhưng ca sĩ nào cũng ăn mặc thật nổi bật với những tua , những ren , những bộ quần áo ôm sát người.

Song Lan nhìn xuống bộ áo vay đồ rực của mình . Theo sự khuyến khích của Thế , cô cũng đã bấm bụng đi mua bộ áo vay mới toanh . Và giờ đây , chiếc áo như làm cô càng ngượng ngùng hơn với màu đỏ chói ấy.

Chút nữa thôi sẽ đến lượt cô , không biết cô ra trước sân khấu sẽ ra sao , có thoải mái tự tin lại như ngày thường không ? Hay cứ run lên vì hồi hợp như thế này ? Giọng cô nữa , có hát được suông sẽ không ? Hay cứ phải nuốt nước miếng khan vì lo lắng quá độ ?

Để tự trấn an mình , Song Lan đưa mắt nhìn quanh . Khán giả cũng khá đông và đủ mọi lứa tuổi . Ai nấy say sưa nhìn lên sân khấu , mặc cho bóng nắng có xuyên qua những tàn lá thưa trên cao rọi xuống vai , xuống tóc.

Chợt Thế chồm qua nói nhỏ bên tai cô :

- Cái tên đó hát xong là đến em đó , chuẩn bị nhé.

Song Lan giật mình vụt tái xanh gương mặt.

Đến cô rồi sao ? Trời đất ơi , anh không nhắc thì còn đỡ , chứ mở miệng nhắc chỉ một câu mà sao cô thấy mình sợ đến muốn . . . xỉu . Chuẩn bị cái gì bây giờ ? Song Lan nắm chặt lấy tay , chẳng biết tại sao tim cô đột nhiên lại đập loạn một cách dễ sợ như vậy.

Người thanh niên kia vừa hát ngân để dứt , Thế đã quay qua Song Lan :

- Chuẩn bị lên đi em.

Song Lan rời bàn và bối rối đứng ở chân thang . Anh chàng ca sĩ trẻ cúi rạp người chào khán giả . Cô gái giới thiệu chương trình lại tiến ra và giới thiệu một cách đầy khoa trương :

- Và sau đây , mời quý vị thưởng thức giọng hát của nữ ca sĩ Song Lan , một ca sĩ trẻ , một tài năng trẻ có triển vọng của năm nay qua bài hát đang được mọi người yêu thích , đó là bài "Thì thầm mùa xuân".

- Bước lên đi em . - Thế hồi thúc lần nữa.

Tai ông ổng tiếng giục giã của Thế , Song Lan lóng cồng bước lên mấy bậc thang.

Lời giới thiệu màu mè kia làm cô chưa quen , và rồi khi bước lên sân khấu , đứng giữa cái bực cao rộng mênh mông ấy , cảm nhận được hàng ngàn người đang chống mắt vào mình , cô mới cảm thấy mình đang run lên vì hải hùng.

Nhạc đã cứ lên , nhưng . . . Trời đất ời ! Bây giờ cô thấy đầu óc mình trống rỗng , lời ca đã thuộc lòng nhưng sao hiện giờ bay tuốt đầu mất tiêu rồi . Cô cầm micro mà cảm thấy như nó nặng chịch , đôi giày cao gót mang dưới chân muốn quật quẹo như không đỡ nổi thân mình.

Ban nhạc chững hững khi đã qua phần Intro , vẫn không thấy cô hát , họ phải dạo nhạc lại từ đầu một lần nữa.

Song Lan vẫn đứng sững giữa sân khấu , nhấp lên nhấp xuống micro hai ba lần như không biết phải cất lời lúc nào . Mặt cô tái xanh tái xám , cổ họng như tắc nghẹn.

Thế nhăn mặt đứng lên . Anh nói nhỏ đủ để vọng lên sân khấu :

- Hát đi chứ Lan . Hát đi !

Cô vẫn lơ lảo lúng túng trong sự chờ đợi của bao nhiêu người.

Thế rồi đột nhiên , như có một phép lạ , một giọng nam trầm trầm bắt nhịp nho nhỏ ngay sau lưng cô , Song Lan như quan tinh nang micro cất tiếng hát theo.

Giọng ca của cô thoát đầu run rẩy hụt hơi nhưng như nhớ có cái giọng khi thế kia vang lên bên tai , qua lời thứ hai , cô hát suông sẻ hơn . Thế thở phào ngồi xuống trở lại.

Xong bài hát , cô cúi chào một cách máy móc và cũng nhận được tràng pháo tay của những khán giả hiếu khách . Quay người bước vào trong , cô thoáng thấy bóng vị ân nhân của mình cùng xuống theo . Mái tóc dài quen thuộc của anh ta làm cô chững hững ngạc nhiên.

Thế đón cô ngay ở chân thang , anh nhanh lẹ chìa tay ra trước người đàn ông sau lưng Song Lan :

- Cảm ơn nhiều !

Trịnh Huy lơ đãng bắt tay với Thế :

- Có gì đâu.

- Không có anh , Song Lan đã bị bẽ rồi , tôi cứ sợ không cứu vãn được.

Trịnh Huy nhún vai :

- Chuyện nhỏ mà . Chắc là lần đầu lên sân khấu nên bị khớp thôi , tôi chỉ gọi hơi ty đình.

Thế nhìn kỹ mái tóc của người đối diện rồi nói :

- Hình như anh cũng là giới nghệ sĩ , tôi có thấy anh chơi trong một ban nhạc nào đó mà . . . xin lỗi là tôi quên mất tên ban nhạc rồi.

Trịnh Huy cười không đáp , chỉ liếc nhìn qua vẻ mặt vẫn còn nhột nhột của Song Lan :

- Cô ca sĩ của anh mệt rồi đó.

Thế bèn hắng giọng sột sắng :

- Chúng tôi mời anh uống ly nước để cảm ơn , quán ngoài cổng này thôi.

Trịnh Huy lắc đầu cười :

- Thôi khỏi , tôi có việc , những cái vụ uống nước chắc là cần thiết làm cho cô ca sĩ mới của anh.

Trịnh Huy chào rồi bỏ đi , Thế nhìn theo một lúc rồi quay qua Song Lan :

- Em theo anh ra ngoài này.

Quán nước đầu cổng vắng ngắt . Gọi nhanh hai chai nước ngọt , vừa ngồi xuống ghế , Thế đã nghiêm mặt hỏi ngay :

- Hồi nãy em làm trò gì vậy ?

- Em . . .

Giọng Thế trở nên cáu gắt :

- Em em cái gì , bài này anh đã cho người tập cho em biết bao nhiêu lần rồi , vậy mà nhạc cất lên lại đứng sững người ra đó là sao ?

Song Lan ấp úng :

Em . . . xin lỗi anh Thế , nhưng em thật sự sợ quá . . .

Thế tức giận :

- Sợ cái quái gì ? Ai ăn thịt em mà em sợ ? Hát không lo hát , mặt mày thì cứ lao liên nhìn dọc nhìn ngang làm chi . Micro thì cầm nhứ nhứ hoài như là cầm củ cà rốt vậy , bộ em sợ nó chạm điện giật em hay sao ?

Micro thì cầm nhứ nhứ hoài như là cầm củ cà rốt vậy , bộ em sợ nó chạm điện giật em hay sao ?

Song Lan xấu hổ lặng im . Thế càng nói càng có vẻ giận hờn :

- Hôm qua đã tập cho em lần cuối kỹ càng lắm rồi , tưởng là chắc ăn , ai ngờ em lại trở chứng nhứ vậy . Nhạc đánh đi đánh lại hai ba lần , cuối cùng phải có người leo lên đứng sau lưng hát gà cho em thì em mới chịu cất giọng . Vậy là sao ? Công anh bồi dưỡng em cả tháng nay đi đâu hết rồi ?

Cô bối rối phân trần :

- Em . . . Tại em không nghe được tiếng nhạc.

Người phục vụ đặt lên bàn hai chai nước ngọt và hai ly đá . Không kể gì đến sự có mặt của người lạ , Thế vẫn đang vung tay trút cơn giận dữ

- Sao lại không nghe được ? Ban nhạc đứng xung quanh em , đánh lớn đến ngồi dưới này muốn điếc tai mà còn nói là không nghe , em có biết là em làm tôi tức đến ứa gan không ?

Cô úp mặt nói yếu ớt :

- Em . . . em xin lỗi anh Thế !

- Xin lỗi ? - Thế kêu lên - Lên sân khấu thì đứng như trời trồng , xuống đây thì nói xin lỗi . Anh không cần em xin lỗi , chỉ cần em hát hò cho đàn ông thôi . Có biết hay không ?

Thấy cô bậm môi im tiếng , anh thở ra bực bội :

- May mà hôm nay ra quán anh chỉ chọn chỗ khán giả dễ tính như ở đây . Mai một hát thật sự trên sân khấu lớn ở mấy tụ điểm ca nhạc trong thành phố , em cứ như vậy thì làm sao đây ?

Song Lan rơm rớm nước mắt , Thế nhăn mặt quay đi

- Thôi bỏ đi , trách cô một chút đã muốn khóc rồi . Làm ca sĩ muốn vừa nổi tiếng vừa có thu nhập thì phải đem giọng hát của mình ra để hát cho đàn ông . Dở dở ương ương kiểu

đó thì đến tết Công Gô cũng không có ai chịu cho em hát trong chương trình người ta đâu.

Song Lan cúi mặt ngồi im . Cô cảm thấy thật sự xấu hổ và hối hận quá , cô muốn khóc cho nhẹ bớt sự nặng nề , nhưng lại không dám khóc trước mặt Thế.

Thế gườm gườm một lúc rồi hát hàm hời :

- Ờ , còn cái gã hời nầy là ai vậy ? Sao tự dưng từ dưới đi lên đứng sau lưng em hát bắt nhịp giúp ? Em có quen với hắn không ?

Quẹt nước mắt vừa hoen mi , Song Lan thật thà đáp nhỏ :

- Cái người đó thuê chung một nhà trọ với em

Thế nhíu mày :

- Thân lắm sao ?

Cô lắc đầu :

- Không có . Biết mặt vậy thôi.

- Vậy sao hắn lên sân khấu giúp em ?

Cô bối rối lắc đầu :

- Em cũng không biết tại sao . Thật ra anh đó cũng không ưa gì em đâu . mà . . . em thì cũng vậy.

Thế nhìn cô một lúc như đo lường lời nói của cô , rồi anh hỏi :

- Hắn tên gì ?

- Trình huy.

- Cũng là trong giới nghệ sĩ ?

- Em không biết . Hình như anh ta chơi nhạc trong một ban nhạc nào đó.

Thế cau mày ngẫm nghĩ :

- Chơi nhạc à ? Ban nào ?

- Em không biết nữa.

Câu trả lời của Song Lan làm Thế phát bực , anh gắt :

- Không biết , không biết . Em có câu nào khác nữa không ? hỏi cái gì cũng không biết.

Song Lan ngẩng nhìn anh . Cô định nói gì nhưng nghĩ sao lại run vai nín lặng.

Anh ngẫm nghĩ một lúc rồi nhìn thẳng vào cô hỏi :

- Có thật lý do mà em không hát nổi là sợ và khớp với sân khấu không ?

Song Lan ngẩng lên gạt đầu . Thế chắt lưỡi :

- Vậy mà đi học cái lương . Cái lương cũng phải ra sân khấu diễn chứ.

Song Lan ngập ngừng nói :

- Em cũng biết vậy là kỳ , nhưng mà . . . em không biết sao lại vậy . Hay là anh cho em tập lại rồi thử một lần nữa , em sẽ ráng tận tình , chắc là . . . lần đầu ra sân khấu nên bị khớp như vậy.

Thế nhìn kỹ cô một hồi lâu , cuối cùng anh buông giọng :

- Thôi được rồi , bây giờ về , sáng mai tập lại rồi anh sẽ dẫn em qua chỗ khác thử lần nữa.

Móc túi trả tiền hai ly nước mà cả hai người chưa ai đụng tới , Thế nói thẳng với cô :

- Anh sẽ cố gắng xếp nâng đỡ em hai lần nữa , nếu em không vượt qua được cái sợ ệt lẳng nhách của mình thì . . . thôi vậy . Xem như em không có khiếu với nghề này.

Song Lan cúi mặt đứng lên theo cùng tiếng lẩm bẩm của Thế :

- Không biết là mắt tôi kỳ này nhìn lỗi rồi không . Cứ tưởng là đầu tư vào em thì sẽ chắc ăn ngon lành . Vậy mà . .

Nắng sáng lung linh rơi trên con đường trở về . Ngồi sau yên xe Thế , Song Lan thấy tủi hổ vô cùng.

Mộng làm ca sĩ của cô cả tháng nay có phải sắp sửa tan tành theo mây khói rồi không ? Sao cái công việc cô đang bon chen dần thân vào , giờ đây cô thấy nó chông chênh quá với sức của cô ?

Cô biết tìm ở đâu một lời an ủi để có thể tạo được niềm tin là cô sẽ vượt qua nỗi sợ hãi khi đứng trước công chúng ấy ?

Song Lan nén một tiếng thở dài.

Song Lan ngồi trên một cái ghế thấp ở sân thượng . Gió lồng bốn hướng thổi mát cái nền gạch tàu đã hungr ánh nắng suốt ban ngày , nhưng gió chẳng thể làm dịu được tâm sự của cô.

Buổi sáng nay quả thật là ác mộng đối với Song Lan . Cô ước gì thời gian quay trở lại , để cô có biểu diễn khác hơn cái kiểu ngờ nghếch dở cười dở khóc đó . Chắc chắn nếu được làm lại , cô sẽ cố trấn tĩnh mình , cô sẽ đường hoàng bước ra sân khấu , sẽ hát thật rõ ràng và say sưa bài hát đã tập được kỹ lưỡng.

Nhưng ước chỉ là ước vậy thôi , thời gian đâu có quay lại được , và cô đâu thể xóa được cái "thành tích" tự làm hỏng mình ở phút ra mắt ban đầu ấy.

Cô đã thấy Thế thất vọng biết bao nhiêu . Suốt đường về , anh vẫn cau có với cô , những lời anh nhắn như làm cô vừa sợng vừa buồn lòng.

Cô biết là lỗi của mình , nhưng cứ mong anh đừng nên quá tức giận mà nói với cô những lời như vậy.

Đã một tháng rồi kể từ ngày Song Lan nhận được sự giúp đỡ của Thế , anh cũng đã tốn công tốn sức rất nhiều cho cô . Vậy mà cô lại biểu hiện ngược lại với mong chờ của anh . Cô biết mình vụng về , nhưng những lời chì chiết kia làm cô tủi thân quá.

Song Lan nhìn đám trăng sao trên bầu trời cao mà thở dài.

Chắc con đường nhạc trẻ này cô không đi nổi rồi , chắc sự nghiệp ca sĩ mà Thế ủng hộ và động viên cô không tài nào thực hiện được rồi . Nhưng giờ đây làm sao nói với Thế đây , làm sao thú nhận trước anh rằng cô không theo tiếp ? Tiếng thở dài sườn sượt của cô làm người vừa bước ra khoảng sân thượng nhướng mày . Anh ta hằng giọng :

- Gì mà ngồi đây thở dài vậy ?

Song Lan giật mình nhìn lại , cô đứng lên :

- Anh mới về à ?

Trình Huy tiến lại gần :

- Mới về . Sao ? Ngủ không được à ? Biết bây giờ là mấy giờ rồi không ?

Không nhìn xuống đồng hồ , cô chép miệng :

- Anh về là không trước nửa đêm đâu.

Trình Huy bật tiếng cười nhỏ :

- Kiểm đầu ra nhận xét chính xác vậy , em bé ?

Song Lan im lặng . Đây là cách xưng hô mà cô ghét nhất . Nhưng cô biết mình không thể nhắn nhủ cừ cãi được vì đã trót mang ơn anh ta mất rồi.

Trình Huy nghiêng đầu nhìn xuống gương mặt cô :

- Vẫn còn buồn vì chuyện ban sáng à ?

Song Lan gật , cô khẽ giọng :

- Tôi vừa nhớ ra là mình vẫn chưa cảm ơn anh.

- Chuyện nhỏ . - Anh phẩy tay . Song Lan khẳng khái :

- Nhưng thực sự phải cảm ơn anh thôi . Hồi sáng cũng nhờ sự giúp đỡ đúng lúc và cần thiết của anh , nếu không thì . .

Câu nói ngọt ngào trên môi cô , ừ , nghĩ thử nếu không có sự giúp đỡ của anh ta , dám . . . cô còn đứng trơ ra giữa sân khấu , không biết phải ra sao trong khi nhạc thì cứ đánh đi đánh lại , và thế cứ nhăn nhó giận dữ hồi thúc "Hát đi ! Hát đi !"

Song Lan rung mình với những tưởng tượng dễ sợ trong đầu.

Trình Huy quan sát vẻ mặt cô mà phì cười :

- Đừng nghĩ đến chuyện hồi sáng nữa , có gì đâu.

Cô chột buột miệng :

- Hồi sáng tôi sợ lắm . Sợ thật đó.

- Tôi biết.

Giọng nói điềm tĩnh của anh làm cô ngạc nhiên . Cô ngẩng nhìn anh . Đột nhiên , cô thấy Trình Huy không đến nỗi đáng ghét lắm . Ít nhất anh ta cũng là người đầu tiên không cười nhạo hoặc trách cứ cô . Thậm chí trong giọng nói của anh ta , cô còn nhận ra sự cảm thông nhẹ nhàng.

- Anh . . . biết tôi sợ à ? - Cô e dè hỏi.

Trình Huy mỉm cười :

- Dĩ nhiên tôi biết . Cho nên tôi mới đứng sau lưng bắt giọng bắt nhịp cho cô , Lần đầu đứng trình diễn trước đám đông , bị khớp là điều tất nhiên thôi , có gì ghê gớm lắm đâu . Từ từ sẽ quen mà.

Song Lan ngó anh đăm đăm mắt một lúc . Cô mấp máy môi định nói gì đó nhưng lại ngập ngừng và cuối cùng chỉ chép miệng :

- Cảm ơn anh , chỉ có anh là an ủi tôi như vậy.

Anh trợn mắt :

- Không phải an ủi đâu , tôi nói thật đó . Cô có biết không , tôi là đàn ông con trai , vậy mà lần đầu ra sân khấu trình diễn tôi cũng bị khớp.

- Anh cũng sợ giống tôi à ? Song Lan tò mò.

Trình Huy khịt mũi :

- Không đến nỗi run như cây sậy giống cô , tôi chỉ có . . . ngáo mặt ra , đàn quờ quạng kiểu nào chẳng biết mà đứt cả dây đàn , bước tới bước lui làm sút dây nối cây đàn với ổ điện của thằng bạn kế bên luôn thôi.

Song Lan bụng miệng cười . Chẳng biết Trình Huy có nói thật không , nhưng hình ảnh anh ta cao to như vậy mà cũng khớp sân khấu như mình làm cô cảm thấy bớt mặc cảm đang đè nặng.

Liếc qua gương mặt đã nhẹ nhõm mô , t chút của cô , Trình Huy cười nửa đùa nửa thật :

- Nè , có muốn tâm sự không ? Tôi chịu khó nghe tâm sự của mấy cô lắm . Có gì buồn bực thì cô cứ nói ra hết như cách xã hội vậy . Nói xong chắc chắn sẽ nhẹ thở hơn , thậm chí không chừng còn được tôi tặng vài lời khuyên bổ ích.

Song Lan ngạc nhiên :

- Tôi . . .

Huy hát hăm :

- Dù gì tôi cũng là dân trong nghề mà , lời góp ý của tôi có lẽ hữu dụng cho cô , đi cô hàng xóm . Sao ? Muốn san sẻ chuyện bực mình nào không ?

Song Lan ngần ngừ nhìn anh , không hiểu sao cô lại gật đầu . Trình Huy búng tay :

- Vậy đợi chút , tôi vào phòng kéo một cái ghế ra đây.

Anh ta nháy mắt :

- Tâm sự thì thường không giấu , ngồi mới có tinh thần mà nghe hết.

Câu đùa của anh làm Song Lan mỉm cười chứ không tự ái . Dù gì thì anh cũng là người duy nhất chịu lắng nghe cô.

Ngồi trở xuống ghế , cô đợi Trình Huy ra , lòng nhớ đến cô bạn thân của mình . Đạo này Mỹ Trinh như có chuyện gì đó không vui , nên hiếm khi hai cô có dịp tâm sự.

Sáng nay , khi Thế đưa cô về trường cho kịp với giờ học sau , cô đã kể cho bạn nghe chuyện vừa xảy ra , mong có được lời an ủi , khuyến khích , nhưng Mỹ Trinh lại làm cô càng buồn và ngượng ngùng hơn khi bảo rằng cải lương không hát được tân nhạc , rằng cô nên bỏ đi mộng làm ca sĩ.

Cô biết mình có vẻ vô dụng , nhưng đã cố công học và tập dượt cả tháng , bây giờ bỏ ngang , cô thật không đành.

Trình Huy đã trở ra với cái ghế nhựa thấp , cắt đứt dòng suy tưởng của cô . Đặt ghế đối diện , anh nói :

- Rồi , có gì buồn , cứ nói hết ra đi.

Song Lan ngập ngừng nhìn anh , không biết phải bắt đầu từ đâu , sau cùng cô buông giọng dò hỏi :

- Anh . . . thấy tôi tệ lắm phải không ?

Trình Huy nhướn mày :

- Về mặt nào mới được chứ ?

Song Lan so đôi vai :

- Thì như anh thấy đó . Về mọi mặt . Như chuyện sáng nay chẳng hạn.

- Có vậy đã gọi là tệ sao ?

Cô thở dài :

- Vậy mà chưa đủ tệ à ? Trước đây , bụng nước uống cho khách mà tôi còn không nên thân . Bây giờ bon chen học làm ca sĩ thì lần ra quân đầu tiên cũng lại bị thất bại thảm hại . Ngay cả anh cũng từng chê cười tôi đó thôi.

Trình Huy nghiêm nét mặt :

- Nếu in vào trí những lời chế diễu ngày trước thì tôi thành thật xin lỗi . Lúc ấy tôi đang chán nản nên tìm những chuyện trêu chọc đỡ buồn thôi . Không ngờ cô lại nhớ dai như vậy.

Song Lan bứt rứt :

- Nhưng thêm nhiều chuyện gần đây , tôi thấy tôi quá là . . . thất bại . Chỗ của tôi hình như không phải là ở thành phố nhộn nhịp và quá phát triển này.

Đã rút thuốc ra , nhưng không bật lửa , Trình Huy cau mày :

- Sao lại nói vậy . Chuyện khớp trước đám đông ai lại không bị . Lần đầu tiên đứng trước bao nhiêu là người xét nét từ mái tóc xuống thân người , lắng nghe từ giọng ca câu nói của mình thì lính quính là dĩ nhiên thôi.

Anh dụ giọng :

- Không phải chỉ riêng ca sĩ hoặc diễn viên mới ra nghề đâu , mà ngay mấy vị chính khách , họ cũng phải học nhiều lần cách đứng trước đám đông đọc diễn văn đó chứ đâu phải ai cũng tự tin khi đứng trước công chúng.

Song Lan buồn rầu thở ra :

- Nhưng tôi thì tệ quá . Anh có biết không , cái bài hát hồi sáng tôi đã được tập dượt cả tháng nay rồi , thuộc như cháo , vậy mà khi nhạc dạo lên mấy lần , tôi không biết phải vô lúc nào , hát ra sao nữa.

Trình Huy gắt :

- Cái đó tôi hiểu . Cô không nghe rõ tiếng đàn và nhịp trống chứ gì ?

Song Lan trố mắt :

- Đúng rồi , sao anh biết ?

Anh cười :

- Biết chứ , tôi cũng là dân chơi nhạc mà . Cô không để ý đó thôi , đứng trên sân khấu bao giờ âm thanh cũng nhỏ hơn phía dưới rất nhiều.

- Tại sao vậy ? - Song Lan thắc mắc.

Trình Huy giảng giải :

- Bởi vì sân khấu hơi sáng người ta mắc dây dờ quá , âm thanh từ cây đàn ra đến giàn loa bị cách một khoảng thời gian . Nếu mà lắng tai nghe kỹ , sẽ nhận ra nhịp trống kể bên mình chênh với nhịp trống ở loa một chút , không quen thì rất khó mà phân biệt được để vô đúng nhịp , bắt đúng giọng.

Song Lan ngẩn mặt ra :

- Chắc là . . . anh nói đúng , thật ra tôi cũng nghe được tiếng nhạc , nhưng nhỏ xíu , nhịp thì chập nhau kỳ lắm , cứ như là tiếng vọng vậy.

Trình Huy cười :

- Tôi nói đúng đó , không còn "chắc là " gì nữa đâu.

Hội ngưng trước cách bắt lỗi nhẹ nhàng của anh , cô im lặng một chút rồi đánh bạo hỏi hần :

- Vậy . . . làm sao mình phân biệt được để vô nhịp nào cho đúng ?

Trình Huy nhún vai :

- Dễ ẹc . Cô chịu khó để tai nghe nhịp của tay trống sau lưng cô đó . Tay đó là cầm nhịp cho cả ban nhạc , và đó chính là nhịp gốc để dẫn ra loa . Nghe nhịp đó rồi thì cô vào bài mới chính xác.

- Vậy à ! - Cô lẩm bẩm - Nhịp trống . . .

- Cần nhất là giữ bình tĩnh để nghe đúng tông bắt đúng nhịp của giàn nhạc khi họ đánh phần mở đầu . Nếu đã bắt được nhịp và cất giọng đúng tông rồi thì những lời hát cô đã tập dượt kỹ , lúc đó cứ mạch lạc tuôn ra thôi.

Song Lan lo lắng nhìn Trình Huy :

- Nhưng vấn đề là tôi không bình tĩnh nổi . Tôi . . . sợ đến phát run . Mặc dù biết là mình cần phải tỉnh táo , nhưng không hiểu sao tôi vẫn sợ.

Anh nhún vai :

- Đấy cũng là chuyện tâm lý thôi , khắc phục không khó , nhưng phải tùy nơi cô nữa.

Song Lan nói giọng tin tưởng :

- Anh chỉ tôi đi.

Anh ngẫm nghĩ rồi nói :

- Như vậy . Tôi nghĩ trước nhất cô phải tự tạo cảm giác thoải mái cho mình , đừng gò bó những thứ mà cô không quen và ái ngại . Nói cụ thể là cô hồi hộp thì không nên mặc những bộ quần áo kiểu cò mà chính mình không thích , những đôi giày mới bất tiện , cách ăn mặc , trang điểm cũng phải làm cô không thấy quá khác lạ.

Cô lẩm bẩm :

- Phải để ý những thứ đó à ?

- Ừ ! Tất cả phải tương đối bình thường , không quá lạ lẫm , lúc đó sẽ tạo cho cô sự an tâm nhất định , thì khi ra hát , cô chỉ chú tâm vào việc hát sao cho đúng . Ca sĩ còn trong thời gian học hỏi như cô thì chỉ cần hát đúng thôi là được rồi . Chuyện diễn tả ra sao cho hay thì phải chờ khi cô đã có kinh nghiệm sân khấu trước đã.

Song Lan lắng nghe lời của Trình Huy như học trò nuốt từng lời dạy quý báu của thầy . Trình Huy chợt hỏi :

- Cô học trường Sân Khấu mà phải không ?

Cô giật mình :

- Dạ.

Câu dạ của cô làm Trình Huy bật cười :

- Gì mà hiền đột ngột vậy.

Song Lan đỏ mặt làm thinh . Trình Huy hắng giọng hỏi tiếp :

- Cô học bao lâu rồi ?

- Sáu tháng rồi , nhưng tôi học khóa cải lương.

Anh ta gắt :

- Tôi biết . Tôi chỉ định hỏi là trong môn học của cô ở trường bộ chưa học cách làm sao để tự nhiên khi ra sân khấu trình diễn trước mọi người sao ?

- Chưa.

Anh ngẫm nghĩ rồi nói :

- Vậy thì tôi chỉ có một cách nôm na như vậy . Khi ra sân khấu , cô đừng nghĩ mình là một ca sĩ hay diễn viên , đừng nghĩ đến có hàng ngàn ánh mắt theo dõi mình bên dưới , mà hãy nghĩ đến bài hát mà cô sẽ diễn tả vui như thế nào , buồn ra sao.

Thấy cô vẫn chăm chú lắng nghe , Trình Huy gãi đầu lựa lời nói tiếp :

- Bước lên sân khấu lần đầu , cô thấy run chân vì có cảm giác mình đứng cao quá , mọi cử động đều bị chú ý , vậy cho nên tốt nhất cô phải làm giảm bớt tâm lý đó đi.

- Làm sao giảm bớt được ?

- Cô có vị trí cao , đừng nhìn xuống ánh mắt của những người bên dưới , nhưng ánh mắt của họ sẽ làm cô càng luống cuống thêm.

Song Lan thắc mắc :

- Vậy tôi phải nhìn vào đâu ? Nhìn xuống đất và lên trần thì không được đâu . Hôm trước anh Thế không cho tôi nhìn như vậy , cũng không cho tôi nhìn xung quanh , anh nói nhìn như vậy láo liên trông kỳ lắm.

Trình Huy phì cười :

- Tôi cũng đâu có nói cô nhìn lung tung đâu.

Song Lan ngạc nhiên :

- Không nhìn thẳng , không nhìn xuống nhìn lên , cũng không nhìn xung quanh , vậy tôi biết nhìn đâu mới phải ?

Anh rờ cảm ngập ngừng :

- Thì . . . cũng là nhìn thẳng về phía trước , tất nhiên là vậy rồi , nhưng mà . . . tốt nhất cô nên nhìn đâu đó phía trên đầu họ , nhìn ra xa xa , nơi mà những ánh mắt khán giả vì quá xa , không làm cô ảnh hưởng , vậy thì cô không sợ khớp nữa.

Song Lan chớp mắt :

- Thật à ? Ừm , có lẽ anh nói đúng , để tôi thử xem.

- Và còn thêm một điểm chính yếu nữa là cô cần phải dượt kỹ càng nhuần nhuyễn nữa . Tôi hỏi cô nhé , thật ra cô tập nhạc bao lâu rồi ?

- Mới có một tháng thôi.

- Anh chàng kia là bầu của cô à ?

Song Lan hơi ngượng với cách của anh nói , cô đáp :

- Tôi đâu có là ca sĩ thực thụ , nên làm sao có chuyện bầu này , bầu nọ . Có điều anh Thế là bạn của đứa bạn học chung , anh nói giọng tôi khá , nên muốn nâng đỡ cho tôi theo nghề ca hát.

Trình Huy nhướn mắt gật gù :

- Một tháng qua cô đã tập tành những gì ?

- Tôi tập luyện giọng . Anh Thế nói tôi hát quen ca cổ , muốn hát tân nhạc phải tập phát âm theo tân nhạc.

- Học hát bao nhiêu buổi rồi ?

- Một tuần học bốn ngày . Tất cả cũng khoảng 15 , 16 ngày rồi.

- Vậy chắc là không kịp học qua nhạc lý căn bản đâu , phải không ?

Song Lan lắc đầu :

- Tôi chỉ luyện giọng hát và chỉ luyện có hai bài thôi . Anh Thế có nói nếu tôi ra sân khấu hợp thì mai một vừa hát kiếm tiền vừa học thêm nhạc lý để nâng cao nghề hát cũng không muộn.

Trình Huy lắc đầu cười :

- Cô tập với ban nhạc được mấy lần ?

- Ban nhạc à ? - Song Lan ngập ngừng nhìn anh - Ban nhạc đầy đủ như hội sáng đó à ?

- Ừ . Ban nhạc đó chỉ tạm thời chứ chưa đủ đâu.

- Vậy thì chưa.

Trình Huy trợn mắt :

- Cô nói là mình chưa lần nào tập với ban nhạc ? Chưa lần nào cầm micro hát thử trên bục sao ?

- Ban nhạc thì tôi chưa tập chung , nhưng micro thì tôi tập cầm hát karaoke nhiều lần rồi . Anh Thế còn cho người dạy tôi cách cầm micro , tư thế đứng hát , cách chào và cảm ơn . . .

Trình Huy phẩy tay :

- Mấy chuyện râu ria đó đâu có quan trọng . Tôi nói là cầm micro tập hát với ban nhạc thật kìa.

- Chưa có . - Song Lan ngơ ngác lắc đầu.

Trình Huy giờ hai tay như ngăn những câu trả lời lộn xộn của cô :

- Khoan khoan . Để tôi nói lại cho đúng nhé . Cô đã theo cái gã bảnh trai kia học hát . Trong vòng một tháng , anh ta cho người dạy cô cách phát âm để hát tân nhạc , dạy cô mấy chuyện linh tinh như là tư thế đứng hát , cách chào gì đó , rồi tập tành chỉ là cho cô hát với giàn máy karaoke , phải không ?

Cô gật đầu :

- Anh nói đúng rồi.

Trình Huy hỏi gặng :

- Thật sự chưa bao giờ cô bước lên bục hát với một ban nhạc sao ?

Song Lan ngờ ngợ lắc đầu :

- Chưa thật mà . Anh Thế nói hát với ban nhạc máy cho thật quen thuộc , hôm nay mới cho tập hát với ban nhạc sống.

Trình Huy vỗ trán hời ợt :

- Trời đất ! Cô kiếm ở đâu ra tên bầu ma le dữ vậy ?

Song Lan khựng người nhìn anh :

- Sao anh lại nói anh Thế như vậy ?

- Chứ còn gì nữa . Hắn nghĩ ra mấy kiểu đào luyện quái chiêu ghê gớm . Làm ca sĩ chứ đâu phải là mì ăn liền đâu.

Anh lắc đầu :

- Chẳng biết cho cô luyện giọng học hát cái kiểu gì , sao mà toàn tập với giàn máy karaoke , vậy cô là ca sĩ karaoke thì đúng hơn.

Cô cãi :

- Thì . . . tại vì tôi phải đào tạo ngay từ đầu , mà kéo dài thì tốn thời gian nên anh Thế mới nghĩ cách này cho tiện.

Trình Huy lắc đầu :

- Tiện cái gì , hà tiện thì đúng hơn . Mới tập tành sơ sơ , hắn đã đẩy cô ra đi chào sân thử . Hèn chi mà cô không nhát khán giả , không sợ giàn nhạc.

Thấy cô im lặng như phật lòng khi nghe anh nói xấu anh Thế của mình . Trình Huy nhú mày :

- Sao vậy ? Nói đúng rồi giận à ?

Cô lừng khờng đáp :

- Không có . Nhưng anh Thế rất tốt . Tôi chân ướt chân ráo lên đây định vừa học vừa làm , ảnh sốt sắng giúp đỡ tôi như vậy là quá tốt rồi , tôi không dám nghĩ xấu cho ảnh.

Trình Huy nhún vai . Anh muốn phân tích kỹ hơn cho cô nghe , nhưng nhớ cô là một cô gái còn nặng tính chân chất của miền quê . Có phân tích rõ ràng cô cũng không nhìn ra được cái "ẹ" của gã Thế kia , nên anh đành thôi.

Song Lan im lặng một lúc rồi cất giọng buồn buồn :

- Sáng nay tôi có kể qua với cô bạn thân , bạn tôi nói là tôi không có nghiệp với sân khấu ca nhạc , cải lương thì phải giữ hướng cải lương , không nên bon chen qua lãnh vực ca nhạc.

Anh khẽ hỏi :

- Vậy bây giờ cô vẫn còn muốn làm ca sĩ chứ ?

Cô ngáp ngừng :

- Không biết nữa . Tôi vừa muốn bỏ cuộc , lại vừa muốn cố gắng để chứng minh hết khả năng của mình một lần nữa.

Trình Huy hơi trầm ngâm :

- Chuyện tiếp tục hay không thì phải tự cô quyết định thôi.

Cô im lặng một chút rồi ngược nhìn anh :

- Tôi muốn được thử thêm một lần nữa , nếu còn có cơ hội , tôi nghĩ mình sẽ áp dụng những lời khuyên của anh , sẽ cố gắng giữ bình tĩnh.

Anh búng tay cười :

- Phải vậy chứ . Cô quyết định đúng đó . Ít nhất cũng nên thử lại một lần nữa đã , trước khi rút lui một cách nhát nhúa như vậy . Cô nhất định sẽ khá hơn mà.

- Anh nghĩ tôi làm được à ?

Anh cười :

- Tất nhiên rồi . Đã quyết chí tự lập , thì hãy cố gắng hết mình , đừng có dễ dàng nản chí với những lời bài bác này nọ . Nếu cô có năng khiếu thật sự , thì cố gắng sẽ làm được.

Song Lan nhoẻn cười :

- Cám ơn anh !

Nhìn thấy nụ cười của cô , Trình Huy bỗng nổi hứng làm . . . việc thiện . Anh hỏi :

- Chừng nào thì cô ra sân khấu hát thử lần nữa ? Hát ở đâu ?

- Tôi không biết.

- Ông bầu tân tiến kia không nói trước cô biết à ?

Song Lan lắc đầu :

- Không . Anh Thế chỉ nói cho tôi thêm hai lần hát thử trên sân khấu nữa , nếu tôi mà vẫn biểu hiện dở như vậy thì ảnh bỏ cuộc.

Trình Huy thăm chất lười . "Anh Thế" kia xem ra không chịu lỗ vốn và lỗ thời gian nhiều . Anh ngầm nghĩ một chút rồi buột miệng :

- Cô có muốn tôi giúp cô không ?

Song Lan nhìn anh ngạc nhiên :

- Giúp tôi ? Anh giúp gì ?

Anh cười :

- Ban nhạc của tôi cũng không phải rảnh rỗi lắm , nhưng nếu tôi lên tiếng , thì có thể họ nể lời mà tập giúp cô một vài bài hát trong mấy ngày chúng tôi dợt nhạc . Nếu được như vậy thì cô sẽ quen chuyện hát chung với ban nhạc hơn.

Song Lan trố mắt :

- Anh nói thật à ? Tập với ban nhạc của anh ?

- Ừ . Nhưng nói trước là phải tập sau khi tập bài mới cho các ca sĩ của chúng tôi xong đã . Cô phải ngồi chờ cho đến khi họ đã tập xong.

Song Lan mừng rỡ :

- Dạ được chứ . Có khi tôi ngồi xem , lại rút được chút kinh nghiệm của mấy anh chị đó.

- Chúng tôi thường tập vào thứ tư.

Cô cắn môi rồi quyết định :

- Tôi sẽ cúp cua một ngày vậy ?

Trình Huy gắt :

- Vậy cô tập bài gì ? Có thể đưa bài hát cho tôi được không ?

Song Lan tròn mắt :

- Đưa bài ? Tôi đâu có bài nhạc , Anh Thế cho tôi tập hai bài . Ảnh nói hai bài hát đó thông dụng lắm . Ban nhạc nào cũng biết đánh.

- Một tháng qua cô chỉ tập đi tập lại có hai bài thôi sao ?

- Da.

Tiếng dạ làm Trình Huy cut hứng . Anh chất lưỡi :

- Thôi được rồi , vậy thứ tư đi cùng tôi.

Anh vươn vai đứng lên :

- Thôi được rồi , vào ngủ đi ! Trể lắm rồi đó , mai tính tiếp.

Cô đứng lên cầm lấy ghế rồi ngật ngừng hỏi :

- Anh Huy nè !

- Gì ?

- Hồi sáng sao anh lại có mặt ở cái nhà văn hóa đó ? Sao anh lại lên sân khấu vậy ? Anh quen ai ở đó ?

Trình Huy ngáp dài :

- Có quen ai đâu . Tôi đi ngang qua , thấy cô chờ người trên sân khấu thì leo lên mớm lời thôi.

Cầm luôn cái ghế của cô cho vào góc sân , anh khoát tay :

- Thôi về phòng . Tôi buồn ngủ dữ rồi đây.

Cô đứng trước cửa phòng mình và nhỏ nhè :

- Chúc anh ngủ ngon , cảm ơn anh Huy ! Anh . . . thật tốt.

Trình Huy phì cười :

- Được rồi . Ngủ ngon nhé , ca sĩ !

Song Lan chẳng biết mình có là ca sĩ được không , nhưng cuộc nói chuyện và lời chúc của anh làm cô cảm thấy nhẹ nhõm . Sự tự tin lại được khơi dậy.

Vậy là ít nhất cũng đã có một người tin tưởng và khuyến khích cô , ngày mai , cô cần phải cố gắng hơn nữa . Đúng rồi , cô cần phải cố gắng để chứng minh hết khả năng của mình.

Cô làm được mà , câu khuyến khích đơn giản của Trình Huy theo cô vào giấc mơ của cô đêm hôm ấy.

Chương 11

Trình Huy vừa về đến , đã nghe có tiếng mở cửa ở phòng bên cạnh . Và tiếp theo đó là cái đáng lấp ló của Song Lan.

- Gì vậy ? - Tay rút chìa khóa mở cửa phòng , anh háng giọng hỏi.

Cô mon men tiến thêm vài bước :

- Anh Huy có rảnh không ?

Trình Huy nheo mắt nhìn cô . Ánh sáng mờ màng vàng vọt của bóng đèn đầu hành lang không soi tỏ lắm về mặt cô , anh chỉ nghe được trong giọng nói của cô như có niềm phấn khích.

- Sao ? Có tâm sự nữa à ?

Cô cười mỉm chi :

- Một chút thôi.

Trình Huy gãi ót . Hôm nay anh hơi mệt . Tan buổi diễn , mấy đứa bạn kéo anh đi uống mấy ly bia , bây giờ chỉ muốn lăn ra ngủ một giấc . Vậy mà cô hàng xóm tội nghiệp của anh lại muốn than thở gì nữa đây.

Anh chặt lưỡi . Thôi thì mấy hôm trước hứng chí làm việc thiện , giờ cũng nên làm cho trót vậy

- Chừng 10 , 15 phút thì được . - Anh cẩn thận giao hẹn.

- Dạ , 10 phút được rồi.

Hai chiếc ghế thấp đã được đặt ra ngoài sân thượng . Trình Huy vừa ngồi xuống đã thấy Song Lan lo le trong tay một cái túi xấp nhỏ , miệng cười cười thật lạ.

Chưa kịp hỏi , cô đã chìa cái túi xấp ra :

- Em . . . tặng anh Huy.

Trình Huy máy móc cầm lấy . Độ nóng ầm của cái túi làm anh lạ lùng :

- Gì vậy ?

- Dạ , cái bánh.

Anh mở ra . Một cái bánh bao còn nóng đưng trong một túi giấy . Anh ngẩng lên ngạc nhiên :

- Tặng . . . cái này cho tôi à ? Sao lại tặng tôi ?

Cô cười , đôi mắt sáng lung linh :

- Để cảm ơn anh đó . Em . . . thành công rồi.

- Thành công ? - Trình Huy nhăn trán nhớ ra - Ý em là . . . hát được hả ?

Cô hoan hỉ gật đầu :

- Dạ . Hồi chiều này anh Thế dẫn em đi hát thử ở một câu lạc bộ , hát trên sân khấu đảng hoàng , em hát hai bài đều suông sẻ hết . Không có run sợ gì nữa.

- Hát ở đâu ?

- Ở một câu lạc bộ trên đường Hai Bà Trưng.

- Có ban nhạc không ?

Cô gật đầu :

- Dạ có . Ban nhạc ít người hơn ban nhạc của anh . Họ chỉ có một cây đàn organ một cây

guitar thôi , ai muốn hát cứ đăng ký rồi lên hát.

Trình Huy nhú mồm ngạc nhiên :

- Câu lạc bộ ? Giống như . . . quán cà phê vậy chứ gì ?

- Dạ đúng rồi . Nhưng ở đó họ có sân khấu , còn có sàn máy cuộn in lời nhạc , nhạc Việt , nhạc ANH , đủ hết . Người ta hát nhiều lắm.

Trình Huy tròn mắt nhìn cô ngốc trước mặt.

Đằng quán cà phê kiêm câu lạc bộ những người thích ca hát vừa mọc lên như nấm ở thành phố này . Ở đó đông người có thể xem là khán giả của mình , lại có ban nhạc , dù chỉ là nhạc đơn giản , nhưng cũng dễ cho người xung phong lên hát làm quen được với đám đông và ba thứ máy móc âm thanh.

Cha chả , cái gã Thế này cũng hay thật . Huy lắc đầu cười thầm.

Mấy chỗ này khá hơn Karaoke một chút , và cũng không tốn bao nhiêu công và bao nhiêu tiền . Nghĩ ra những chỗ luyện tập quá hợp cho một cô tập tễnh làm ca sĩ như Song Lan như vậy thì . . . thông minh quá , Trình Huy phải phục lần cái gã bầu hiện đại kia rồi.

Song Lan đang hào hứng kể :

- Em làm theo những lời anh Huy dặn . Ăn mặc thì bình thường thôi , không chú ý vào ánh mắt nhìn của những người bên dưới , giữ cho tâm trạng của mình thoải mái , vậy là em đứng hát bình tĩnh và không bị khớp gì nữa.

Thấy anh gật gù , cô thích chí khoe thêm :

- Hôm nay chủ nhật nên trong quán đông người lắm , những người kia hát đa số là rung giọng và sai nhịp , nên em càng bình tĩnh hơn . Anh Thế cũng phải khen em luôn . Anh cứ hỏi em sao mà tự nhiên được như vậy.

Trình Huy khựng một giây :

- Rồi em nói gì ?

Cô cười :

- Em nhớ lời anh Huy mà , em đâu có nói là nhờ anh chỉ và nhờ ban nhạc anh tập hai buổi cho em đâu.

Anh gật :

- Ừ , nhớ như vậy thì tốt.

- Nhưng sao anh Huy lại dặn em giấu chuyện này ? - Cô thắc mắc.

Huy nhún vai :

- Không phải tôi ngại gì mà phải giấu diếm , có điều tôi chỉ muốn giúp em thôi chứ chẳng muốn dính dáng gì đến cái gã Thế đó . Mất công phiền phức.

Anh nhìn xuống cái bánh bao trên tay :

- Vậy rồi mua bánh tặng tôi à ?

Song Lan cười , hơi mắc cỡ :

- Em không biết mua gì . Anh đừng chê . Em cứ nghĩ đại là mua cái gì thiết thực một chút , rồi đoán là anh đi làm về không chừng đói bụng nên . ..

Trình Huy nhìn vẻ bẽn lẽn của cô , anh cười :

- Không chừng gì nữa , em đoán đúng đó . Hôm nay tôi chưa ăn tối , mà đám bạn còn kéo đi uống bia , bụng đang cồn cào đây . Món quà hậu tạ của em đến đúng lúc quá . Anh bẻ đôi cái bánh đưa cho cô :

- Nè , cầm lấy !

Cô ngạc nhiên :

- Sao vậy anh Huy ?

- Mình ăn chung.

Song Lan xua tay :

- Ý , thôi , em mua cho anh Huy mà , em no rồi.

Trình Huy vẫn dứ nữa cái bánh ra :

- No cũng phải ăn . Tôi không thích ăn một mình đâu . Cầm lấy không thôi nguội hết . Mau !

Song Lan ngáp ngừng rồi đưa tay cầm . Trình Huy cắn một miếng bánh to , anh ăn thật ngon lành , vẻ như đang đói bụng thật.

- Bánh mua khi nào mà còn nóng vậy ? - Anh hỏi.

- Mới mua thôi.

Huy ngẩng nhìn cô :

- Đi đâu về khuya quá vậy ?

Thấy anh tưởng lầm , cô cười phân trần :

- Em đâu có đi đâu , tại đã tính sẵn là mua bánh tặng anh , nên . . .

Trình Huy trở mắt :

- Ê , đừng nói với tôi là em đợi cho đến gần giờ tôi về rồi xuống đường mua cái bánh này.

Cô chớp mắt bối rối :

- Thì . . . đúng là vậy mà.

Huy ngó kỹ vẻ mặt ngốc nghếch của cô , rồi anh chột phì cười . Cái cười của anh làm Song Lan khựng lại vì không hiểu . Anh lắc đầu :

- Trời ơi , mai em còn phải đi học sớm , thức khuya đợi tôi về để mua bánh làm gì . Không ngủ sớm cho khoẻ.

- Em muốn cảm ơn anh Huy mà.

Huy phẩy tay :

- Sáng mai cô gặp mặt thì cảm ơn một câu là được rồi.

Cô nói nhỏ :

- Nhưng . . . như vậy mới có thành ý cảm ơn chứ.

Trình Huy chật lưỡi :

- Cũng đúng , nhưng mà tôi thì đi về không chừng , rùi hôm nay tôi theo đám bạn nhậu say ở lại nhà tụi nó thì có phải em chờ dài cổ không.

Vừa ăn vừa nói chuyện , nửa cái bánh thoáng chốc đã hết , Huy nhìn qua thấy cô vẫn còn nhỏ nhẹ nhai từng miếng :

- Có miếng bánh ăn gì mà chậm quá vậy ?

Song Lan cười :

- Đã nói là em ăn tối rồi mà.

Nhìn gương mặt còn đỏ ửng của anh , cô tò mò :

- Anh Huy chưa ăn tối mà sao lại uống bia ? Hôm nay mấy anh có chuyện vui à ?

Anh nhún vai :

- Thích uống thì uống , vui buồn gì cũng vậy thôi . À , mấy đứa bạn tôi hồi nãy nhắc tới em

đó.

- Nhắc gì hả anh Huy ? - Cô ngạc nhiên.

- Tụi nó hỏi tôi cô em gái mấy ngày nay sao rồi , đã nộp đơn thi chưa , còn hỏi em có cần tập thêm vài lần cho chắc ăn không.

Trình Huy nhắc đến chuyện đó làm Song Lan phì cười . Sáng hôm đó , để có lý do chính đáng dẫn cô theo tập nhạc , anh đã khéo léo bịa chuyện rằng cô là đứa em họ dưới quê lên , muốn tham gia cuộc thi Tiếng Hát Truyền Hình.

Các ca sĩ không để ý đến vẻ rụt rè nhút nhát của cô , còn mấy anh trong ban nhạc cứ sốt sắng mời cô uống nước cam và sốt sắng chỉ vẽ thêm cho cô về phong cách biểu diễn , sốt sắng đệm trống đàn cho cô hát.

Tuy tập dượt với ban nhạc các anh chỉ có hai buổi , nhưng những sân đón có vẻ vui nhộn của các anh làm cô có cảm giác như cô là em họ Trình Huy thật vậy.

- Rồi anh Huy nói với mấy anh ra sao ?

- Thì nói em đang làm hồ sơ.

Trình Huy vừa phẩy tay , anh vừa hỏi :

- Chiều nay khen em xong rồi , tay Thế đó có hứa hẹn đưa em đi hát ở đâu không ?

Cô lắc đầu :

- Ảnh chưa nói . Nhưng em thấy ảnh có vẻ đang tính chuyện tìm sơ xỏ em đi hát sớm để lấy chút kinh nghiệm . Nhà hàng của ánh hình như cuống thảng sau mở rồi.

- Nhà hàng gì ? - Trình Huy nhướn mày hỏi.

Song Lan kể cho anh nghe về kế hoạch nâng đỡ có đề sau này ký hợp đồng trình diễn trong cái nhà hàng nào đó sắp mở của gia đình Thế.

Anh gật gù :

- Thì ra là vậy . Nói trước với em là cái hợp đồng đó thế nào cũng sẽ chèn ép một chút về quyền lợi và tiền cát sê , nhưng nếu em nghĩ đi hát là một việc làm thêm để học tiếp ra trường thì dự định của gã Thế đó đối với em cũng không tệ lắm.

Anh nhìn cô rồi chợt mỉm cười chìa tay ra :

- Bánh của em cũng đã ăn hết rồi , tin vui cũng đã nghe xong . Vậy mà lại quên chúc mừng cô em của mình.

Song Lan thích thú bắt tay với anh :

- Em chỉ muốn kể anh Huy nghe để nhân dịp này cảm ơn anh thôi . Mai mốt nếu em được chính thức nhận sô đi hát , có tiền sẽ hậu tạ anh Huy một châu ra trò.

Trình Huy gạt đi :

- Khỏi . Tôi không thích mấy màn dón dáu , nếu em muốn hậu tạ thì một cái bánh bao như bữa nay cũng vui rồi.

Song Lan ngạc nhiên :

- Anh thích cái bánh bao của em thật à ?

Anh gật đầu cười . Nụ cười của anh lây qua cô làm sáng cả khoảng sân thượng nhỏ.

Trình Huy ngẩng gương mặt rạng rỡ của cô và chợt ngạc nhiên vì thấy mình dường như yêu thích nét tươi vui rạng rỡ ấy.

Song Lan ra khỏi lớp , lòng buồn rười rượi . Hôm nay học môn biểu diễn , cô lại bị thầy trách cứ là cứng nhắc quá.

Cô không biết những môn khiêu vũ Thế bảo cô đăng ký học có phải đã ảnh hưởng đến vẻ

diu dàng ẻo lả của mình không mà khi này , chỉ có tập cách rót rượu và cầm quạt mà cô phải để thầy sửa cho mấy lần.

Chất lười thằm trách mình , cô lo đèn đuốc bên quày căn tin mua một cái bánh ngọt và một ly nước chanh . Sáng nay dậy trễ , cô không kịp ăn sáng , mà vội vã đến trường , nên bây giờ bụng đói cồn cào.

Căn tin không còn bàn trống , cô loay hoay một lúc mới nhận ra cái bàn trong góc chỉ có thầy Ánh Dương và một anh bạn bên khoa kịch nói.

Ngần ngừ một chút , cô bước lại cạnh bên :

- Thầy và anh cho phép em ngồi kế được không ạ ?

- Ngồi đi Song Lan . - Thầy Ánh Dương sốt sắng gặt đầu.

Song Lan chào hai người rồi đặt ly nước chanh lên bàn và ngồi xuống ghế . Như không muốn phiền thầy và anh bạn kia , cô bẻ bánh mắt nhìn nghiêng ra khoảng sân đầy nắng phía ngoài.

Được một lúc , cô nghe giọng thầy vang lên :

- Ăn sáng trễ hả Song Lan ?

Cô giật mình quay qua . Anh bạn bên khoa kịch nói vừa đứng dậy đi , bàn chỉ còn cô và thầy.

- Đạo này em học hành như không tập trung lắm , phải không ?

Cô lúng túng :

- Dạ . . . Em xin lỗi thầy !

Thầy khoát tay :

- Không phải xin lỗi . Điểm của mấy môn học vẫn cao , nhưng nghe mấy thầy than phiền rằng dường như đạo này em ham làm việc bên ngoài kiếm tiền , vào lớp như thiếu thần khí . Thầy cũng đang định hỏi em tại sao lại như vậy thôi.

Cô ngáp ngừng rồi kể cho thầy nghe về thời gian biểu của mình.

Mấy tháng nay buổi sáng cô đi học , và buổi chiều tối lao vào việc kiếm tiền . Thế đã đưa cô đi hát liên tục ở những quán cà phê , những số phục vụ đám cưới ở nhà hàng . Công việc và những lần tập dượt khiến cô lúc nào cũng thấy mệt lả và như thiếu ngủ.

Thầy nhượng mảy :

- Cực dữ vậy à ? Thu nhập xứng với công sức em không ?

Cô thành thật đáp :

- Không được nhiều . Nhưng em ít tiêu xài , nên tiền kiếm được cũng tạm gọi là dư dả.

Thầy cười :

- Nhưng mệt phải không ? Bộ em nhận được nhiều sô hát lắm sao ?

- Dạ không có nhiều , trung bình một ngày chỉ hai sô thôi , nhưng thường thì hai sô đó cách xa nhau gần như hai đầu trai đất vậy . Em nhát xe nhưng cũng phải ráng chạy nhanh cho kịp giờ.

Thầy nhún vai :

- Ở thành phố này vừa học vừa làm cũng gian nan lắm , em đã có được công việc làm thêm cũng không tệ , nhưng cần nhất vẫn là phải cố gắng giữ sức để học.

- Dạ em biết.

Thoáng thấy có bóng Mỹ Trinh cặp kè với hai cô bạn học bước vào căn tin . Song Lan vẫy tay gọi tên bạn ráo riết . Nhưng chỉ liếc sơ qua cái bàn còn bỏ trống của cô và thầy , Mỹ

Trình nói gì đó và kéo hai người bạn đi ra.

Song Lan bần thần ngồi trở xuống . Chứng kiến cảnh đó , thầy Ánh Dương nhìn qua cô nhẹ nhàng hỏi :

- Em và Mỹ Trinh giận nhau à ? Đạo gần đây hình như thầy không thấy hai em đi chung.

Cô lắc đầu bối rối :

- Dạ , em . . . cũng không biết nữa . Chắc Mỹ Trinh giận em chuyện gì đó , nhưng em hỏi thì Trình không có nói.

- Từ bao lâu rồi.

- Dạ cũng mấy tháng rồi.

Thầy Ánh Dương nhíu mày nhìn ra ngoài một lúc như nghĩ ngợi điều gì . Đột nhiên thầy hắng giọng hỏi :

- Vậy Mỹ Trinh có lần nào chuyển lời gì của thầy cho em chưa ?

Song Lan ngạc nhiên :

- Chuyển lời ? Dạ lời gì hả thầy ?

Thầy nheo mắt nhìn cô :

- Em chưa nghe Mỹ Trinh nhắc qua lời thầy , cũng chưa bao giờ trả lời cho thầy hết phải không ?

Cô ngơ ngác nhìn thầy :

- Dạ . . . Em đâu có nghe gì.

Thầy trầm ngâm một chút rồi bật cười :

- Ủ , là lời của tôi thôi . Đáng lẽ ra thầy đề nghị trực tiếp với em , thầy không nghĩ lại có chuyện như vậy.

Thấy cô vẫn không hiểu , thầy cười giải thích :

- Chuyện là vậy , thầy có người bạn làm đạo diễn cho mấy chương trình quay cảnh minh họa cho bang karaoke , hôm đầu nay có ghé qua trường tìm người cho mấy cảnh quay của anh . Người bạn đó chọn một số em bên khoa Điện Ảnh , còn bên khoa cái lương thì chọn em và Mỹ Trinh.

Cô ngạc nhiên :

- Chọn để quay karaoke hả thầy ?

- Ủ , thù lao tương đối thôi , nhưng là dịp để các em thử sức mình.

Cô nhìn thầy :

- Và thầy đã nói cho Mỹ Trinh biết ?

Thầy Ánh Dương gật đầu :

- Người bạn đó nhờ thầy nhắn lời mời quay thử đến các em . Thấy hai em thân thiết , nhân khi gặp Mỹ Trinh thầy chỉ nói qua em ấy mà thôi.

Song Lan đã hiểu ra , cô chùng giọng hỏi :

- Trình đã từ chối lời mời hả thầy ?

Thầy nhìn cô vẻ ái ngại :

- Ủ , nhưng . . . chỉ là từ chối phần em thôi . Lúc đó thầy cũng hơi lạ , nhưng cũng không để ý lắm . Về sau này thầy hỏi mới biết em cần việc làm thêm hơn ai hết.

Song Lan cụp mắt buồn buồn . Vậy ra lời của Thế là đúng sao ?

Khi nghe cô ấy nãy về về giận dữ , lãnh đạm kỳ lạ của Mỹ Trinh vào những tháng sau này , Thế đã cười mà bảo cô ngốc . Anh nói Mỹ Trinh xử sự như vậy là lẽ đương nhiên , bởi vì tính con gái hay ganh ghét , Mỹ Trinh khó chịu khi thấy cô có dịp để trình diễn sớm dù là trình diễn trong lĩnh vực khác cái lĩnh vực đang học.

Thoát đầu mới nghe cô đã không tin , nhưng dần dà , cô nhận thấy dường như anh nói không phải là vô lý . Nhất là hôm nay.

Song Lan ngẩng lên nhìn thầy :

- Chắc là . . . đã lâu rồi , phải không thầy ?

- Chừng ba bốn tháng , thầy nhớ lúc đó em rất siêng việc học , chưa có chuyện cúp cua hay nghỉ phép bữa nào.

Song Lan đỏ mặt với lời trách nhẹ nhàng của thầy . Thầy Ánh Dương im lặng một chút rồi nói :

- Chuyện củ thì . . . coi như là lỗi của thầy , muốn giúp các em làm quen và học hỏi ở các môi trường nghệ thuật khác , nhưng lại không để ý đến mấy cái chuyện linh tinh thuộc về tâm lý học viên.

Song Lan vội nói :

- Dạ , em đâu dám trách thầy.

Thầy mỉm cười :

- Bây giờ em có việc làm thêm như vậy cũng tốt , nhưng nếu mai một em thấy đuối với cái chuyện ca hát , thì nhắc thầy một tiếng , thầy sẽ hỏi lại người bạn giúp em.

Song Lan cảm động nhìn thầy :

- Em cảm ơn thầy !

Thầy Ánh Dương cười :

- Thật ra sận khẩu cải lương đang trong thời kỳ thoái thác , các em vẫn ham mê học như vậy là an vui mấy thầy dữ lắm . Khoa học không kéo dài , thầy chỉ muốn giúp cho các em có cơ hội khác , để khi ra trường nếu không theo nghiệp đã chọn được , thì cũng có thể sống được với những lĩnh vực nghệ thuật khác.

Những lời nói đơn giản của một ông thầy từng đậu thủ khoa sao mà ấm áp tình nghĩa thầy trò , tình nghĩa của một bậc đàn anh đã ra trường , và đã từng cay đắng với nghiệp diễn , với thời thế.

Song Lan ngồi im lặng nghe lời thầy .Lòng lại man mác buồn.

Một hồi chuông ngân vang lên . Căn tin đang ồn ào vì những tiếng nói chuyện và cười đùa , giờ lại càng ồn hơn với tiếng chân khua và tiếng gọi nhau vào học nghe ỉ oi.

Song Lan cũng đứng lên chào thầy . Cô vào lớp , mang theo chút tâm sự ngắn gọn của thầy , một diễn viên quy trong nghề ca diễn nhưng không gặp thôi.

Cô vào lớp , mang theo chút tâm sự ngắn gọn của thầy , một diễn viên quý trọng nghề ca diễn nhưng không gặp thời.

Chương 12

Tóc đánh rối tung xit keo màu vàng cháy , bộ quần áo da bó sát thân người , Song Lan nhõn miệng cười với những nhạc công khi bước lên sân khấu . Ban nhạc trở mắt nhìn cô , rồi nhìn qua Trình Huy.

Phía ngoài , giọng người giới thiệu chương trình vẫn đang vang lên những câu chữ màu mè :

- . . . Tiếp theo xin được giới thiệu với quý vị một giọng ca mới tràn đầy sức trẻ , một phong cách biểu diễn hào hứng sôi động . Và đây , nữ ca sĩ Thủy Lan.

Tràng vỗ tay hơi thừa thớt cho cái tên lạ hoắc . Bài hát của cô là một bài Techno đang ăn khách của Mỹ.

Giàn âm thanh như được mở hết công suất và phần Intro thật bốc . Và Song Lan tự nhiên và dạn dĩ một cách đáng kinh ngạc , cô vừa nhún nhảy trên đôi giày boots cao cổ , vừa vào nhịp bằng những câu ngoại ngữ với cái giọng phát âm sai bét.

Với bộ tóc rối xit keo kim tuyến màu vàng sáng rực dưới ánh đèn rọi từ hai hướng , cô như hăng hơn qua phần điệp khúc . Cô nhảy cuồng loạn , vung tay , đá chân , thỉnh thoảng lại còn chêm thêm những tiếng hét rú kỳ dị.

Ban nhạc vẫn đệm nhạc đều nhịp , nhưng ai nấy liếc nhìn nhau ngớ ngàng . Trình Huy im lìm , đôi mày khẽ cau lại.

Dứt bài hát , Song Lan vừa thở phào hào hển , vừa cúi rạp người chào.

Tiếng vỗ tay rì rạc , nhưng tiếng huýt sáo thì vang rân.

Cô tươi cười rời sân khấu , không quên gửi lại một nụ hôn gió về phía khán giả.

Trước cửa phòng dành cho ca sĩ , Thế đang thuyết phục gì đó với người đàn ông mà khi nãy anh giới thiệu với cô là chủ nhiệm sân khấu ca nhạc ngoài trời này.

Thấy cô bước xuống , anh vẫy cô và liếng thoắng nói :

- Hôm nay em hát khá lắm , khán giả vỗ tay quá trời . Em hỏi anh Trung thử xem có được không , rồi mình bàn chuyện hợp đồng luôn.

Mắt lấp lánh niềm vui , Song Lan chưa kịp nói gì thì người đàn ông tên Trung đã hăng giọng lạt lẻo :

- Tôi đang có việc bận , cậu với cô Lan cứ nói chuyện nhé.

Thế hấp tấp nói :

- Anh Trung , vậy còn hợp đồng . . .

Ông Trung nhếch môi :

- Tạm thời cô Lan chưa thích hợp với sân khấu của chúng tôi đâu , chuyện hợp đồng khoan hãy nói tới.

Vừa dứt lời , ông Trung đã quay bước đi . Song Lan thất vọng nhìn qua Thế . Gương mặt nặng chịch , anh hàm hừ :

- Thăng cha cà chớn.

- Anh Thế ? Ông Trung đó . . .

Thế gắt :

- Thăng chả không chịu cho em hát ở đây chứ còn sao nữa mà hỏi.

Rồi anh nhăn mặt :

- Cũng tại em , vừa khờ lại vừa chậm . Phải chi hồi nãy anh mớm lời như vậy thì em ào tới xun xoe hỏi han , anh anh em em ngọt ngào một chút là không chừng xuôi chèo mát mái rồi . Đẳng này . . .

Song Lan buồn thiu . Đây là tụ điểm ca nhạc lớn và tương đối quy mô nhất . Cô cũng biết là không dễ mình được hát chính thức , dù Thế đã bắt cô ra công tập dượt phong cách trình diễn mới , bắt cô thay đổi hình tượng về ăn mặc lẫn cách trang điểm . Và khéo léo đẩy đưa như vậy với ban tổ chức.

- Ông Trung đó chê em hát dở à ? - Cô e dè hỏi.

Thế thở ra :

- Thế chê chứ còn gì nữa , kết nối chả không chịu nói rõ gì hết mới khổ , không biết ý chả ra sao để mình còn sửa cho đúng ý.

Song Lan ngập ngừng :

- Hay là . . . tại em ăn mặc bốc quá , phong cách quậy quá . Em cũng thấy mình hơi . . .

Thế gạt ngang :

- Không phải tại vậy đâu . Quậy vậy mới mau nổi tiếng , anh thấy vậy là được rồi . Có gì là quá đâu . Khán giả hồi nãy cũng huyết sáo chú ý đó chứ . Tây Mỹ tụi nó còn quậy hơn , nên tiếng tăm mới nổi như cồn.

Nhìn vào cửa phòng dành cho các ca sĩ , anh hừ khế :

- Phí công xin thử giọng , chẳng kết quả gì hết . Thôi mình về !

Trên sân khấu một đôi ca sĩ vẫn đang trình diễn một bài hát nhạc Hồng Kông thật say sưa . Song Lan theo Thế đi ra bãi xe.

Cô thất vọng , nhưng biết anh bức bối hơn . Mấy tháng nay , cô vẫn miệt mài hát những sô phục vụ đám cưới , những sô hát rong lưu động để lượm lặt những khoản cát sê ít ỏi.

Nhà hàng của gia đình anh đã khai trương , nhưng danh sách ca sĩ chính yếu ở đó không có tên cô , vì một lý do rất đơn giản là mấy bà chị của anh không thích việc cô trở thành bạn gái của anh chỉ sau vài tháng quen biết.

Ngồi sau yên ôm lấy eo lưng Thế , Song Lan thở dài.

Tình cảm của cô và Thế mới chỉ bắt đầu đã gian nan như vậy rồi.

Thế vì muốn gia đình chấp nhận cô , càng hối thúc cô hoàn thiện khả năng hơn để có thể tạo chút danh tiếng riêng cho mình.

Dĩ nhiên cô biết phận mình không là gì cả so với gia thế của anh , nên ngoài cách nỗ lực để chứng minh tài năng của mình , cô không còn cách nào khác.

Vậy mà đã mấy lần cô chen chân vào những sân khấu lớn , cố tìm nơi để đấu quân , để có tên mình trên bảng rộn quảng cáo cùng với những tên tuổi khác , để bắt đầu trở thành một ca sĩ thực thụ được công nhận , cô vẫn không sao thành công.

Tại mình không may , hay tại mình thật sự không có tài năng ? Cô cũng không biết câu trả lời chính xác cho những lần thất bại đó là gì.

Mỗi khi Thế tìm cách xin cho cô hát thử , anh và cô lại cố gắng thay đổi kiểu tóc , cách ăn ma+ .c . . . ngay cả nghệ danh cũng đổi từ Song Lan sang Thúy Lan , Tú Lan , rồi Thủy Lan , nhưng cánh cửa của các sân khấu lớn sao cứ khép kín trước mặt cô.

Chẳng lẽ suốt đời cô cứ mãi chạy sô với những sô hát lưu động , những sân khấu tạm bợ mà không mong gì được gia đình Thế chấp nhận ?

Đột nhiên , Thế thắng xe cái két làm Song Lan ngã ập lên lưng anh . Cảm cô đập vào vai anh nghe đau điếng . Không thấy chiếc xe nào gần đó như một vụ va quết , cô ngạc nhiên hỏi :

- Chuyện gì vậy anh ?

Thế tắt xe vào lề , quay lại :

- Ê , anh vừa nhớ ra , cái tên cầm đàn đứng bên phải sân khấu hình như là cái gã mà hôm trước , lần đầu tiên em hát đã leo lên sân khấu bắt giọng giúp em.

Đưa tay day day cái cầm ê ầm , cô cố nén đau :

- Anh muốn nói anh Huy à ?

Thế vỗ trán :

- Đúng rồi , hần tên là Huy à ? Phải có lần em nói hần là hàng xóm của em không ? Đúng là hần trong ban nhạc hồi nãy phải không ?

Song Lan gật đầu , chưa hiểu anh đề cập đến Trình Huy để làm gì.

Thế cười , búng tay tanh tách :

- Vậy là mình còn một đường nữa.

- Anh nói đường gì ? - Cô ngạc nhiên.

Thế nói :

- Hồi nãy khi lão Trung có nói tay cầm Lead Guitar là trưởng nhóm nhạc , anh nhìn đã thấy ngờ ngợ mà không biết có chính xác không.

Anh nháy mắt cười :

- Ban nhạc đó đã trụ Ở sân khấu đó gần hai năm nay rồi , càng ngày càng có uy tín . Em nghĩ nếu như chính trưởng ban nhạc giới thiệu và đề nghị thì họ có cho em thử lại lần nữa không ?

Song Lan tròn mắt :

- Ý anh là . . . bảo em xin anh Huy cho hát ở đó à ?

- Chứ còn gì nữa.

- Nhưng . . em vừa hát thử giọng xong , và đã thất bại rồi mà.

- Hôm nay là tại anh tự xin cho em hát thử . Anh mới làm quen với ông Trung đây thôi , nhờ anh quảng cáo đánh bóng em dữ dội nên ông mới gật đầu cho hát thử , còn lần sau thì khác rồi , chính trưởng ban nhạc giới thiệu mà , chẳng lẽ mấy ông không nể mặt một tý.

Song Lan bối rối :

- Vậy à ? Nhưng . . . biết anh có chịu giúp không.

- Sao lại không.

Thế hào hứng giảng giải :

- Hồi trước em vụng về quê trác mà hần cũng chen chân lên sân khấu giúp thì bây giờ em vừa biết ăn mặc , vừa dạn sân khấu thì nhờ hần giới thiệu một lần , anh nghĩ hần không đến nỗi từ chối em đâu.

Cô áp úng :

- Nhưng . . dạo gần đây em bận bịu suốt , đâu có dịp nói chuyện với anh , bây giờ chui vô chỗ anh hát không được , lại lên tiếng nhờ vả , em thấy . .

Thế gạt đi :

- Ngại cái gì mà ngại , miễn là mình được hát thử lại lần nữa thôi.

- Ngại cái gì mà ngại , miễn là mình được hát thử lại lần nữa thôi.

Anh búng tay tành tách , miệng thì miên man nói :

- Nếu được cho hát thử lần nữa , anh sẽ tìm cách thay đổi ngoại hình cho em lần nữa , thay luôn cái tên , tên này dường như cũng không hên . Anh sẽ đổi cho em cái tên khác kêu hơn , ấn tượng hơn , may một bộ đồ bốc hơn . Chắc chắn em sẽ được duyệt hát ở đây.

- Nhưng . . .

Anh nhăn mặt :

- Còn nhưng gì nữa , có cơ hội thì mình cứ cố ráng chụp lấy thử.

Song Lan bối rối :

- Giờ mà tìm ảnh , kỳ quá anh . Khó mở miệng lắm.

Thế kêu lên bực dọc :

- Kỳ cái gì ? Em làm ơn dẹp cái mắc cỡ e dè cổ lỗ sĩ của em đi . Anh đã nói em rồi , sống ở một thành phố đầy bon chen như thành phố này , em phải học cách tranh giành từng cơ hội một . Có người quen , tại sao không nhờ vả ? Mai một nổi tiếng rồi , em sẽ thấy những lần tranh thủ hôm nay là xứng đáng.

Thấy cô im lặng , anh nhìn xuống đồng hồ rồi nói :

- Bây giờ còn sớm , để anh chở em trở lại tụ điểm đó.

Song Lan kinh ngạc :

- Trở lại đó làm chi anh ?

- Thì vẫn chưa buổi trình diễn , em cứ ngồi chơi đợi hấn ra gặp mặt nói chuyện luôn . Nếu về nhà thì chờ hấn về có thể em thấy ngại , chờ ngay trong đó tiện hơn . Cứ coi như em hát xong chờ hấn về chung vậy.

Song Lan hốt hoảng :

- Nhưng chút làm sao em về ?

Thế ngẫm nghĩ rồi nói :

- Gọi taxi về , hoặc nếu tiện thì kêu hấn chở em về cũng được.

Anh bẹo má cô cười :

- Anh là bạn trai của em mà , anh cho phép em rồi đó , em cứ nhờ hấn chở về một bữa , nhưng nhớ là ráng ngọt ngào nói sao cho hấn chịu giới thiệu giúp mình.

Như đã tìm ra giải pháp tối ưu , Thế vòng xe chạy trở lại con đường cũ . Ngừng ở bãi xe , anh nói :

- Được rồi , bây giờ em trở vô đi , tìm cái ghế ngồi đợi tan xuất diễn.

Đứng xuống xe , cô nắm tay anh nói như van lơn :

- Anh , hay là . . . mình bỏ quách cái tụ điểm này đi , xin hát tụ điểm khác vậy.

Mặt Thế vụt sa sầm :

- Em lại trở chứng à ? Sao không nghe lời anh ?

Cô lúng túng :

- Hay . . . anh ở lại rồi cùng nói chuyện với em . Anh cũng biết em vụng nói mà.

Thế lắc đầu :

- Không được đâu , dù gặp mặt cái tên Huy đó có một lần , nhưng anh thấy dường như tên đó khó chịu với người lạ . Đáng người thô lỗ cộc lốc như hấn vậy thì chỉ có đàn bà con gái mới dễ nói chuyện được thôi.

Liếc qua gương mặt lo lắng của Song Lan , anh trấn an cô :

- Dù gì hấn cũng có lần tự nguyện giúp em mà , anh tin là lần này , nếu em nói ngọt thì hấn

cũng chịu thôi.

Thế hằng giọng thuyết phục :

- Em cũng thấy vì em , anh đã cố gắng ra sao rồi . Gia đình anh , anh biết , cũng không cần em là con gái nhà giàu hay danh giá gì , chỉ cần có chút tiếng tăm , có chút tài năng được công nhận là cũng được rồi , em phải ráng nỗ lực với anh chứ.

Cô cup mắt nén tiếng thở dài trong khi Thế vẫn đang phân tích :

- Đây là một sân khấu lớn , nhiều khán giả , nếu em hát được ở đây chừng một vài tháng thì cũng có nghĩa là em nghiêm nhiên có đủ trình độ để xin hát ở những nơi khác.

Anh cao giọng :

- Thậm chí sẽ có lúc không cần xin xỏ , không cần cầu lụy nữa , mà tự người ta sẽ tìm đến và mời em tham gia vào những sân khấu của họ , tham gia vào những chương trình nhạc hội lớn của họ.

Không biết là viễn cảnh anh đang mở ra cho cô đã trở thành nhàm chán và xa vời như thế nào , Thế vẫn thao thao nói về dự định của anh sau khi cô đã nổi tiếng.

Lúc có tiếng tăm rồi , hiển nhiên là gia đình anh sẽ hoan nghênh cô hát ở nhà hàng gia đình , lúc đó anh sẽ đưa cô đi thuê bằng , thuê đĩa , sẽ đưa cô đi lưu diễn , và rồi sẽ gom góp tiền mở một nhà hàng riêng lấy tên cô cho mau nổi tiếng và thu hút khách hàng . ..

Song Lan cup mắt nén tiếng thở dài . Dự định của anh có mãi là dự định suông không thì Song Lan không biết , cô chỉ biết là anh đang kết luận một cách thật trịnh trọng nhiệm vụ của cô . Một nhiệm vụ mà cô thấy khó thực hiện quá chừng.

Cô đành gật đầu :

- Thôi được rồi , em sẽ thử nhờ anh Huy giúp vậy.

Thế tươi ngay nét mặt :

- Phải vậy chứ.

Nhìn xuống đồng hồ lần nữa , anh nói :

- Cũng sắp hết giờ rồi , em vào trong đi , nhớ vui vẻ , ngọt lời nhe.

Cô gật đầu mà lòng nặng nề lạ :

- Em nhớ rồi , anh về trước đi.

Thế gật đầu đề máy xe . Chiếc xe lao đi sau tiếng dạn dò lần nữa của anh . Nhìn theo chiếc xe , Song Lan chép miệng thở dài.

Buổi diễn vẫn . Cát đàn xong , Trình Huy theo tổp bạn ra cổng . Chợt Hùng kéo tay anh :

- Anh Huy , cô . . . em gái anh kia.

Bóng Song Lan đứng bên cổng về lóng ngóng chờ đợi khiến đôi mày anh chợt cau lại phát phiền . Đám bạn nhìn cô , rồi nhìn quét qua nét mặt có vấn đề của anh , họ lảng đi phía trước sau khi thông lại một câu :

- Tụi này tới trước nha anh Huy.

Gượng gạo mỉm cười chào hỏi mọi người trong ban nhạc , Song Lan quay lại đã thấy Trình Huy vừa lướt qua cô.

- Anh Huy ! - Cô lấy giọng tự nhiên để gọi.

- Có gì không ? - Anh hỏi , chân vẫn bước đều.

Song Lan lẻo đẻo bước theo anh :

- Đợi em với , em . . . chờ anh này giờ.

Chợt dừng lại , anh quay mặt đối diện cô :

- Để làm gì ?

Cô ấp úng tìm lời :

- Em . . . à , em muốn . . . xin lỗi anh . Hôm nay anh Thế xin cho em hát thử ở đây . Em biết là . . . thế nào cũng bị mấy anh bạn anh thắc mắc , nhưng không biết làm sao giải thích.

- Tôi không có giận chuyện đó.

cô e dè nhìn anh :

- Vậy thì em . . . Bây giờ em mời anh đi uống nước , có được không anh Huy ? Mời luôn mấy anh trong ban nhạc , anh Hùng , anh Tú , anh Thân . . .

Huy ngắt lời :

- Tụi nó không đi đâu.

Song Lan khựng lại :

- Sao vậy ? Em mời thật tình mà . Em muốn . . . nhân hôm nay cảm ơn mấy anh . Em thật lòng muốn nói xin lỗi với mấy anh.

Huy nheo mắt nhìn cô một lúc rồi bỗng nói :

- Hôm nay tụi tôi lãnh lương đã hẹn nhau đi nhậu . Nếu em có gan và muốn chung vui thì cứ đi theo.

Cô như bị bất ngờ :

- Nhậu à ? Em đâu có biết . . .

Câu nói của cô chưa dứt , Huy đã quay người bước tiếp ra bãi xe.

- Cho em với anh Huy !

- Có đi theo không ?

Cô hồi hải gật đầu :

- Đi , em đi mà.

Đến bên chiếc moto cũ dựng trong góc của bãi xe đang vắng vẻ , Trình Huy gát chóng dắt nó ra . Liếc thấy xe mình là chiếc duy nhất còn lại trong bãi , Huy hỏi :

- Tài xế của em đâu ?

Cô ngập ngừng nhìn anh :

- Ảnh . . . ảnh về trước rồi.

Trình Huy nheo mắt nhìn qua cô . Song Lan chợt thấy mình sợ những câu hỏi tiếp của anh . Sợ phải trả lời tại sao . Thế chớ cô đến mà bây giờ lại bỏ cô lại để đợi gặp anh , sợ phải trả lời tại sao cô hồ hởi đến mức giả tạo khi chào hỏi đám ban nhạc công của anh.

Nhưng Trình Huy không hỏi gì cả , anh chỉ nhìn cô rồi nhếch môi cười . Cái cười nửa miệng ấy khiến cô càng thấy mình vụng về và lố bịch.

- Vậy bây giờ đi chung xe với tôi chứ ?

- Dạ - Cô đáp mà thấy xấu hổ với bản thân.

Anh nhún vai :

- Hy vọng nửa đường tay Thế kia không có xô ra khó dễ gì tôi.

Cô ngượng ngập lắc đầu :

- Không có đâu . Anh Thế đâu có vô lý như vậy . Hồi nãy . . . hồi nãy em thấy ban nhạc mấy anh , nên anh Thế nói anh về trước , để em đợi chào và về chung với mấy anh . Dù gì cũng

là người quen , lâu quá không gặp . ..

Trình Huy nổ máy cắt ngang lời nói vụng về dài dòng của cô :

- Vậy thì lên xe đi

Bộ quần áo đã cho cô một tư thế ngồi tạm thoải mái trên chiếc moto cà tàng sau lưng Huy .
Chiếc xe chồm lên làm cô hoảng hồn chụp lấy vai anh.

Huy phóng xe xuống con đường đã thừa người.

Chương 13

Trình Huy đậu xích xe lại cạnh dãy taxi nói đuôi nhau , Song Lan ngo ngác nhìn xung quanh . Đây là một chuỗi quán nhậu lề đường mà khách hàng toàn những người làm việc về đêm.

Bộ quần áo da và mớ tóc rối đầy keo làm cô lúng túng leo xuống xe dưới ánh mắt nhìn ngó của những người đàn ông mặc đồng phục tài xe taxi ngồi ở cái bàn sát ngoài.

Trình Huy dựng xe rồi hát hàm bảo cô :

- Vào trong này nè.

Cô lóng cồng theo anh . Lác đặc cũng có những bàn nhậu mà khách hàng là giới nghệ sĩ , nhưng là nữ ăn mặc ngẫu đoi nổi bật như Song Lan thì chẳng có ai.

Nhóm bạn của Trình Huy đang ngồi phía trong . Họ đang nói chuyện sôi nổi thì chợt nín bật khi thấy dáng hai người.

Trình Huy đẩy cho cô cái ghế , và mình cũng ngồi xuống . Hùng khều anh nhỏ giọng :

- Sao lại cho Lan đến đây ?

Song Lan ngượng ngập cười :

- Là em nhờ anh Huy cho đến . Em muốn xin lỗi mấy anh , vì . . . chuyện đến hát thử hôm nay . Em chắc là mấy anh giận em , vì . . .

Nhìn anh Huy , Thân cười :

- Tụi này hơi bất ngờ thôi , chứ đâu có biết gì mà giận , cứ tưởng thằng Huy cho . . . em gái của nó nộp đơn thi tiếng hát truyền hình rồi chứ , ai ngờ lại nghiêm nhiên làm ca sĩ hội nào không hay.

Câu nói của người nhạc công thổi kèn saxo làm Song Lan sượng ngất . May cho cô là trừ người nhạc công lớn tuổi có vẻ khó tính này ra , ai cũng xoi loi và không để bụng về chuyện bịa đặt cũ.

Hùng , tay trống trong bàn đã cứu vãn tình thế cho cô bằng cách rót cho cô một ly bia đầy và nói một cách ôn ào :

- Thôi được rồi , chuyện cũ cho qua , gì thì anh em mình cũng quen biết nhau rồi , uống cạn ly đầu đi , rồi xí xóa hết.

Mọi người có vẻ chấp nhận cách xin lỗi này , họ đều nâng ly lên và cười vui vẻ :

- Ủ , đúng rồi , uống hết ly rồi cho qua . Trách móc làm gì mấy chuyện vụn vặt đó.

- Nâng ly của mình lên nào , Lan !

Song Lan lúng túng ngó qua Trình Huy , anh yên lặng như không hề có ý định can thiệp.

Những ánh mắt hồi thúc vang lên khiến cô đành nâng ly nín thở cố ráng uống một hơi cái thứ nước nhạt nhẽo và có vị đắng kia . Ngưng để thở , cô trợn mắt khi thấy mình cố ráng là vậy mà chỉ mới cạn nửa cái ly.

- Ủa , chưa hết mà ?

Lại giọng của Thân . Song Lan liếc nhìn vẻ mặt vô cam của Huy , co mím môi nâng ly lên lần nữa . Lần này , không cần nén hơi , cô cứ nốc cái thứ nước nhạt nhẽo đắng đắng đó cho trôi tuột xuống cổ họng đang khát khô vì một nỗi ám ức không tên.

Cả bàn trợn mắt nhìn theo ly bia của cô cho đến khi nó rỗng không . Họ vỗ tay cười :

- Cha , uống giỏi quá.

Món nhâm được đem ra . Mọi người bắt đầu cười đùa và ăn uống thoải mái . Hùng sốt sắng gấp thức ăn vào chén của Song Lan . Miệng lạt lẽo quá , cô nhâm nhấp miếng cánh

gà chiên nước mắm . Thức ăn trong quán nhậu chẳng ngon lành gì , nhưng vị mặn của nó giúp cô đỡ lạt miệng đôi chút.

- Lan cũng uống bia khá quá chứ . Thêm ly nữa nhé.

Song Lan chưa kịp ngăn lại thì Tú đã chồm qua rót đầy ly cho cô.

- Nâng ly lên đi chứ Lan.

Bên cạnh cô , Huy vẫn im lìm không lên tiếng . Cô nhìn xuống ly nước vàng sánh trước mặt mình . Chết thì chết vậy . Về quả quyết bắt cần , cô nâng ly lên lần nữa thì chợt thấy tay mình nhẹ hẫng.

- Lần đầu uống vậy là đủ rồi . - Trình Huy nói khi giữ lấy ly bia vừa cướp trên tay cô.

Như không đợi người khác phản đối , Huy cụng ly mình vào mấy ly bia đang chìa ra của bạn bè và ngửa cổ uống cạn . Đám bạn anh hơi ngẩn ra rồi cùng nhìn nhau , cuối cùng họ nhún vai cười xòa cho qua.

Song Lan thở ra nhẹ nhõm . May mà Trình Huy cũng lên tiếng can thiệp . Mặc dù giọng nói của anh có phần lạnh đậm nhưng cô nghĩ anh không đến nỗi bỏ mặc cô trước sự sa đọa của mọi người.

Có hơi bia , mọi người bắt đầu phần khích hơn . Ôn ào nói chuyện thiên hạ được một lúc , Hùng quay sang liếc nhìn Song Lan rồi hỏi Huy :

- Chuyện thi thì chắc là bịa , nhưng không biết chuyện anh em họ có là thật không hả anh Huy ?

Trình Huy mỉm cười :

- Mà muốn biết rõ để làm gì ? Cho dù tao nói anh em cũng là dốt thì co em nhan vợ của tao cũng có bồ rồi.

Hùng nhìn Song Lan :

- Thật không Song Lan ?

Song Lan đỏ mặt gật đầu . Hùng hỏi tiếp :

- Song Lan nè , em nhập làng ca sĩ từ lúc nào vậy ?

Cô ngượng ngập :

- Dạ , mới đây thôi.

- Sau bữa dợt thử với tụi anh phải không ?

Liếc khẽ thấy Trình Huy lo đang tán gẫu với đám bạn , không để ý đến những câu hỏi rườm rà của Hùng , cô đành đáp :

- Dạ , lúc đó anh Huy thấy em tội nghiệp quá nên đưa em đến nhờ mấy anh tập thử vài bài.

Hùng liếc mắt nhìn mấy bết keo vàng trên tóc cô :

- Nhưng . . sao em lại lên sân khấu với cách ăn mặc và trang điểm này ? Ai kêu em làm vậy ?

- Dạ , là anh Thế chỉ cho em.

- Anh Thế ? Là . . ai vậy ? Có phải là cái anh chàng đứng ba hoa tán phét khi nãy cứ kè kè theo ông Trung không ?

Song Lan càng ngượng hơn , cô ngập ngừng hỏi nhỏ :

- Anh Hùng không thích anh ta ?

Hùng cười nhe hàm răng am khói thuốc

- Dáng như tên đó thì anh thấy nhiều rồi , tụi nó là dân cơ hội văn nghệ , dỏm lắm !

Vô tình không nhìn thấy nét mặt sượng sùng khổ sở của Song Lan , anh hắng giọng khuyên bảo :

- Em đừng nên nghe mấy cha đó xúi dại , cứ ăn mặc lịch sự , tóc để dài tự nhiên là đẹp , là sành sảng rồi , cần gì phải mặc đồ da , xịt keo vàng quá nổi như vậy.

Thân ở đầu bàn bên này phá lên cười :

- Đẹp đi mày , Hùng . Cứ thấy đàn bà con gái đẹp là cà khía hoài . Bỏ người ta chỉ đạo mà mày lại phá đám , kỳ không ?

Hùng kinh ngạc nhìn Song Lan :

- Bộ ? Cái thằng cha đó . . . là bồ em à ?

Cả bàn cười rồ . Hùng gãi đầu que đo :

- Vậy xin lỗi người đẹp . Cái miệng vô duyên nầy giờ.

Song Lan cũng cười , cô máy móc nâng ly uống . Trinh Huy khẽ nghiêng người nói nhỏ :

- Bìa chứ không phải nước lã đâu , tôi thấy em uống nầy giờ cũng kha khá rồi đó.

Câu nói của anh làm Song Lan sực nhớ :

- Vậy thì . . . thôi , em không dám uống nữa.

Những chai bia trong két cuối cùng cũng hết . Đồng hồ cũng đã chỉ qua nửa đêm , mọi người cạn phần bia trong ly của mình xong thì chia tay nhau ra về.

Dù sau lời cảnh báo của Trinh Huy , Song Lan không dám uống thêm nhưng cô vẫn có vẻ lảo đảo khi đứng lên.

Với sự giúp đỡ của Hùng , cô lại ngồi lên yên sau xe Trinh Huy . Hùng vỗ vai anh :

- Gửi người đẹp đó nhé . Nhớ đưa về tận nhà.

Thân cười xen lỏi :

- Ý nó là đưa về tận nhà người ta , chứ đừng đưa về tận nhà của mày đó Huy.

Trinh Huy nhún vai :

- Bây giờ mà về tận nhà ai thì cũng chả biết đâu.

Hùng trợn mắt :

- Ê , ông nói giỡn chứ ? Đừng có ầu tả mà . . .

Trinh Huy nhếch môi cười khi rẽ ga phóng đi , để lại sự lo lắng của mớ bạn , và tiếng í ới phản đối của anh chàng chơi trống.

Gió mát vờn trên mặt , làm Huy thấy thoải mái đôi chút . Đám bạn chắc hẳn dựa vào thành tích thay bộ bịch của anh mà e ngại dùm cho cái cô gái ngốc nghếch sau lưng anh rồi . Họ chưa biết rằng anh và cô ngốc này là hàng xóm láng giềng , trọ chung một nhà . Đưa về tận nhà cô cũng là tận nhà anh thôi , có gì khác lạ đâu.

Vừa cưa một khúc quanh , Trinh Huy cảm thấy Song Lan ngã chúi vào người anh . Anh nhúm mày quài tay giữ lấy cô.

- Sao vậy Song Lan ?

- Hả ! Anh nói gì ?

- Tôi hỏi em sao vậy ? Say rồi à ? - Anh hỏi lớn , tiếng anh bật trong gió.

Cô lắc đầu quày quạy :

- Đâu có.

- Đâu có mà dật dựa vậy à ?

Cầm va nhẹ vào vai anh ở một chỗ xóc , nhưng lạ lùng là chẳng thấy đau mấy , Song Lan cười khúc khích :

- Cũng có thấy choáng váng một chút thật , nhưng chỉ là hơi buồn ngủ thôi , em thấy . . . thấy em còn tỉnh lắm.

Cho xe chạy chậm lại , Huy làu bàu :

- Bọt rượu nào khi say xin cũng nói câu y chang vậy thôi.

Song Lan không nghe anh nói , cô ngược lên nhìn bầu trời đầy sao mà mơ màng nói :

- Hôm nay vui thật . Lâu rồi em không được vui như hôm nay.

Tỳ luôn cầm lên vai anh , cô lảm nhảm :

- Mấy anh dễ tính ghê , đã bỏ qua không giận gì em . Cứ tưởng là ai nấy trách móc và ghét bỏ em chứ.

Trình Huy không nói gì . Bằng vào cái giọng nhừa nhựa của cô , anh biết cô không đến nỗi say bí tỷ , nhưng chắc có lẽ cũng đã ngà ngà , đủ để mất cả sự e dè thường ngày.

Gió đêm mát quá . Anh kèm tay lái vừa chạy vừa để ý đến cô ngốc yên sau . Chạy nhanh thì dằn xóc , cô không ngồi vững mà té xuống xe thì khổ , còn chạy chậm thì gió mát hiu hiu , cô lảm nhảm riết rồi gục vào lưng anh ngủ gật thì càng khổ thêm.

Cứ lo ngay ngáy như thế , cũng may , cuối cùng anh cũng đưa cô về đến nhà an toàn.

Huy để cô xuống trước , rồi chạy xe qua gửi vào chung cư bên đường . Khi trở lại không thấy bóng cô nữa , chị Hà đã mở hé sẵn cửa , Ánh mắt chị như tò mò khiến anh hơi phiền toái khi lướt qua chị để đi lên lầu . Ngày mai thế nào cũng có thêm lời đàm tiếu về anh thôi , và tội nghiệp cho cô ngốc kia , lần này lại bị dính tên cùng anh trong câu chuyện đàm tiếu ấy.

Vừa lên đến cầu thang , anh đã thấy bóng Song Lan đứng dựa ở hành lang hẹp.

- Gì thế ? - Anh đến gần hỏi nhỏ - Không mở cửa vào phòng , còn đứng đây làm gì ?

Cô cười . Cái cười có chín phần ngớ ngẩn :

- Cửa em mở rồi , nhưng muốn nói chuyện với anh một chút.

- Lại chuyện gì nữa ?

Giọng cô hơi chút nũng nịu :

- Em chưa ngủ được , nói chuyện chút thôi mà.

Đôi mày cau lại ngạc nhiên , Trình Huy ngần ngừ rồi gật đầu :

- Thôi được . Ra sân thượng đi.

Hai chiếc ghế nhỏ lại được đặt ở ngoài sân thượng . Ánh trăng sáng vằng vặc soi tỏ những chậu cây cảnh chẳng bao giờ đơm hoa.

Ngồi xuống ghế , anh hỏi :

- Rồi , muốn nói chuyện gì ?

Cô chép miệng :

- Anh Huy . . . còn giận em , phải không ?

Trình Huy im , nhưng đăm đăm nhìn cô như ngạc nhiên với cách mở đầu này.

- Mấy anh cứng ly một cái , nói bỏ qua là bỏ qua cho em liền , còn có anh Huy là giận dai thôi.

Trình Huy cau mày nhưng vẫn không nói gì . Song Lan đập nhẹ lên vai anh :

- Có phải em nói đúng không ? Anh Huy còn giận em một chút.

Huy nhún vai :

- Không , có gì đáng phải giận ?

Song Lan cười :

- Nói vậy là còn giận rồi.

Huy cười nhạt :

- Không biết có phải ảnh hưởng của chút men làm em thay đổi không mà sao hôm nay lời lẽ lòng vòng rào đón dữ quá vậy . Em muốn nói gì ?

Cô chồm người nói trong tiếng gió :

- Em chưa có say đâu à.

Trình Huy nhún vai , có vẻ khó chịu với cuộc nói chuyện này . Không nhận ra điều đó , Song Lan vẫn nói huyên thuyên sang chuyện khác :

- Mỗi ngày đi đánh đàn , anh Huy có mệt không ?

- Không , sao lại hỏi vậy ?

Cô đẩy đưa :

- Thì em với anh Huy là hàng xóm cũng gần năm trời nay rồi , nhưng không để ý lắm đến chuyện của nhau . Ngộ thật !

Cô cười chუმ chím :

- Nên . . . anh Huy là trưởng ban nhạc mà em cũng không biết.

Trình Huy nhíu mày . Dường như anh đã mang máng hiểu ra mục đích cuộc nói chuyện này rồi.

- Bây giờ biết rồi sao ?

Cô lại cười ngớ ngẩn :

- Có . . . sao đâu . Em chỉ thấy lạ là . . .

Anh ngắt lời :

- Chẳng có gì phải lạ . Tôi hiểu ý em rồi.

Anh hắng giọng cổ kèm cơn giận :

- Mục đích của em hôm nay khi đi theo bọn tôi nhậu nhẹt ngoài quán không phải là vì em muốn thân thiết hơn với tụi tôi , có phải không ?

Song Lan chớp mắt ngạc nhiên :

- Anh Huy biết à ?

Huy nghiêm giọng :

- Nói ngắn gọn ra đi.

Cô cười ngổn ngổn

- Thật ra em đang muốn nhờ anh . . . giới thiệu cho em hát thử ở chỗ đó một lần nữa thôi . Em nghĩ anh là trưởng ban nhạc , chắc anh giới thiệu lại thì người ta chịu.

Anh nhìn thẳng cô :

- Đây là ý em hay ý của tên Thế kia ?

Cô cười vô tâm :

- Ý anh . Nhưng mà có sao đâu , anh vì lo cho em thôi.

Nhìn cô thật lâu , cuối cùng Trình Huy đứng lên lắc đầu chán ngán :

- Thật không ngờ cô lại như vậy.

Song Lan hơi ngớ ra :

- Anh Huy nói gì ?

Trình Huy khoát tay :

- Không cần những màu mè ống ẹo như vậy . Tôi sẽ giúp cô một lần.

- Vậy là . . .

Anh quay đi khi nói với lại :

- Khuya rồi , vào mà lau gương mặt đậm lè đó và ngủ một giấc đi.

- Anh Huy !

Bóng anh đã khuất vào hành lang hẹp.

Song Lan ngẩn người trên ghế . Chuyện gì vừa xảy ra vậy ? Anh vừa nhận lời giúp cô phải không ? Sao cô không thấy mình mừng rỡ , hài lòng ? Men rượu làm Song Lan hoa cả mắt . Cô đứng lên chao đảo mất một lúc . Ánh trăng lên cao mờ mờ soi rọi hành lang dẫn về phòng .

Chương 14

Hình như có cái gì đó làm anh không vui . Anh nói những câu gì nhanh quá , nghe cứ như đang bức bối với ai . Anh bức chuyện gì nhỉ ? Hay là anh bức cô ?

Song Lan ngồi trước ly cà phê đá , người còn bần thần mỗi một vì men bia của ngày hôm qua.

Sáng nay , khi chạm mặt Trình Huy ở hành lang , cô chưa kịp cười chào thì anh đã lạnh lùng nói :

- Không cần nhắc nhở . Chuyện hứa với em hôm qua , tôi nhất định sẽ làm . Nhưng tôi xin nói trước , cho dù em có được thử giọng hát lại , thì chuyện em được chọn hay không không còn là chuyện tôi can thiệp nữa . Nếu em thật sự muốn trở thành ca sĩ và hát ở đó , thì tốt nhất là phải cố gắng.

Cô ngại ngùng :

- Anh Huy ! Thật ra em chỉ muốn . ..

Anh lãnh đạm ngắt lời :

- Tôi bận việc , không thể nghe em nói thêm gì đâu . Nghĩ là chỗ quen biết , tôi chỉ giúp em có vậy . Nhưng kèm theo đó là lời khuyên nhỏ , em có muốn nghe không ?

- Anh nói đi . - Cô cụp mắt.

Giọng anh khô khan :

- Tôi nhớ những ngày đầu quen biết em , tuy em giống như một cô gái quê khờ khạo , nhưng cái khờ khạo ấy rất trong sáng và lạc quan , còn bây giờ , em lao vào lạnh vực mà mình không am hiểu , với sự đốc thúc của cái gã cơ hội kia , em cứ trượt dài để không còn là mình nữa.

Nhìn thoáng qua gương mặt đỏ lựng vì xấu hổ của cô , anh lắc đầu :

- Tôi không biết nói như vậy có quá không , nhưng hôm nào em thử về soi kỹ mình trong gương mà xem , em có còn là em của ngày mới lên thành phố không , hay em đã tự đánh mất mình rồi.

Ly cà phê tan loãng bắt đầu tràn nước ra mặt bàn.

Song Lan thờ thẩn nhìn mông lung vào khoảng sân đang chói nắng trước mặt.

Những lời nói của anh ban sáng , đến bây giờ vẫn còn nguyên dấu ấn với cô.

Lúc ấy cô chỉ biết ngượng ngập tủi hổ , nhưng bây giờ , khi chỉ còn mình đối diện với ly cà phê vô tri , cô lại thấy rằng dường như những lời anh nói chính là sự thật.

Cô đã thay đổi rồi sao ? Từ bao giờ ?

Bóng người vừa bước vào quán đã cắt ngang luồng suy nghĩ của cô.

Thế kéo bàn ngồi xuống ghế đối diện . Anh hỏi han ngay :

- Sao em ? Chuyện đêm qua sao rồi ?

- Chuyện đêm qua ?

- Thì chuyện nhờ vả cái gã hàng xóm của em đó.

Chợt nhìn vào vẻ mặt trầm tư của cô , anh nhíu mày :

- Em đừng nói với anh là em lại rụt rè một cách dở hơi và không chịu gặp hẳn để lên tiếng đó nhe . Em không chịu chờ để gặp hẳn à ?

Giọng anh có một vẻ bức dọc làm cô thấy lòng nặng nề khó tả.

Cô nhìn xuống đôi tay đang ngửa lên bàn của mình :

- Không phải , em có gặp anh Huy.

- Rồi sao ?

- Mấy ảnh hẹn nhau đi nhậu , em cũng phải ráng đi theo , nên khi về cũng quá nửa đêm.

Thế sốt ruột :

- Bỏ qua chuyện dài dòng ăn nhậu gì đi , kết quả thì sao ? Em có lên tiếng nhờ vả hấn không ?

- Có - Cô máy móc gật đầu.

- Rồi hấn nói sao ?

Cô nhìn thẳng vào mắt anh , bỗng dưng thấy như có một điều gì đó thật mâu thuẫn trong mình.

Thế chỉ quan tâm đến kết quả của chuyện cô van cầu người ta , còn chuyện tế nhị như bỏ mặc bạn gái của mình đi quá nửa đêm , thì anh không cần biết đến.

- Hấn nói sao ? - Thế sốt ruột lặp lại câu hỏi.

- Anh Huy nhận lời rồi . - Cô nói mà chột chân ngán với chính mình.

Thế búng tay cái chóc tươi cười :

- Vậy là được rồi . Anh nhận định đúng mà , thấy không . Cái thằng cha đó cũng là hạng hảo ngọt y như cái lão chủ quán cà phê Hương hôm trước vậy , chỉ cần em nhỏ nhẹ nhờ vả là mọi chuyện xong mà.

Cô cụp mắt nói :

- Nhưng anh Huy chỉ giới thiệu thôi , còn đạt yêu cầu của ban tổ chức hay không còn tùy họ.

Thế lặc quan :

- Vậy cũng được rồi . Lần này mình xài chiêu khác , chắc là thành công.

Cô nhìn anh :

- Lại đội bộ tóc giả màu tím đó à ?

- Ừ . Và anh sẽ thêm vào đó là cho em mang kính sát tròng màu tím , gắn móng tay giả thật dài cũng màu tím . Kính sát tròng màu tím ra giàn đèn ở đó sẽ cho em một cặp mắt biếc như mắt mèo hoang vậy . Rất có ấn tượng.

Giọng anh hồ hởi :

- Bộ áo váy vàng hôm trước em cứ nói là ngắn quá , không chịu mặc , lần này phải mặc mới được . Màu vàng rực đó đi với màu tím thì bắt phải biết.

Song Lan chùng giọng :

- Còn bài hát ?

- Bài hát à ? - Thế ngẫm nghĩ - Thì cũng bài cũ cho chắc ăn , nhưng anh sẽ luyện cho em một phong cách diễn mới , vừa giựt gân , vừa ma quái.

- Ma quái ?

- Ừ , với cách hóa trang như vậy , em sẽ sáng rực sân khấu , sẽ nhận được sự chú ý của khán giả và chắc chắn anh Trung cũng sẽ đồng ý mà ký hợp đồng với em ngay . Em đẹp như vậy , ăn mặc bốc như vậy , thành công là cái chắc . Đây là cơ hội cuối cùng , mình phải ráng nắm bắt . ..

Song Lan đưa mắt nhìn ra bên ngoài . Ánh nắng khiến cô chói mắt quá.

Cô nhắm mắt lại , cảm thấy như có nỗi chán chường âm ỉ trong lòng.

Tất cả các âm thanh như ngưng bật mất một giây , thế rồi tiếng huýt sáo trên chóc , những tràng cười ngạo vang lên khắp nơi . Những ánh đèn sáng rực như những đôi mắt thật to chiếu vào đèn tàn nhẵn và chói mắt.

Song Lan hoảng hốt chống tay đứng lên , nhưng lại lạng cọng quá trước những tiếng cười chế giễu.

Có một người nào đó đã đến giúp cô . Người ấy đỡ cô lên bằng đôi tay mạnh khỏe , và dìu cô đi vào trong . Song Lan thất thần quay lại . Vẫn là anh . Cô lắp bắp run rẩy :

- Anh . . .nh Huy !

- Có đau lắm không ? - Huy điềm tĩnh hỏi nhanh.

Cô lắc đầu . Cái ê ằm không đáng sợ bằng sự thật mà cô đang đối diện.

Thế đứng ngay dưới chân thang với nét mặt tức giận . Cô chưa kịp hoàn hồn , anh đã nghiến răng quát hỏi

- Xuất sắc quá phải không Song Lan ?

- Em . . . em . . .

Gạt tay cô ra , mắt long lên tức giận , Thế quát lên :

- Còn em em cái gì nữa ? Tôi đã bỏ công tập cho cô một nhọc như thế nào , vậy mà lại vô dụng đến làm xấu hổ trước mặt bao nhiêu người , cô còn mặt mũi nào ngó tôi đây ?

Không nhìn đến vẻ mặt còn nguyên dấu ấn hoảng sợ và xấu hổ của cô , anh chì chiết :

- Tôi đưa cô lên để hát , đâu phải để cô té bổ ngựa trước bàn dân thiên hạ như vậy ? Cái điệu này thì sân khấu nào mà còn dám cho cô hát ?

Đã cố nhịn từ nãy giờ , Trinh Huy phải cau mày lên tiếng :

- Đây không phải là lúc để chì chiết chửi mắng , tôi nghĩ anh nên đưa cô ấy về trước đi . Lan chưa kịp qua cơn sợ hãi . Vả lại , té trên đôi giày cao như vậy không phải là nhẹ.

Thế trợn mắt quay lại :

- Anh nói cái gì ? Anh là ai mà xía vô đây ? Có tốt bụng thì tự mình xúc cái hạng người vô dụng như cô ta về giùm luôn đi , lên mặt dạy bảo tôi làm gì ?

- Anh . . . Thế ! - Song Lan sững người.

Quăng chiếc áo choàng và túi xách vào người cô . Thế buông giọng :

- Khi tôi nói với em đây là lần thứ quan trọng , đó cũng chính là cơ hội cuối cùng của cô , cô thất bại thì không còn gì để tôi phải tốn công sức đầu tư vào cô nữa đâu . Thôi vậy nhé . Chúng ta chính thức chia tay luôn . Vậy tốt hơn.

Cô chưa kịp nói gì thì Thế đã quay lưng đi một mạch . Song Lan nhìn chiếc áo của mình đang nằm dưới đất rồi ngơ ngác ngẩng lên . Tiết mục kế tiếp đang diễn ra trên sân khấu , quanh cô , ngoài Trinh Huy ra , không còn một ai nữa.

Cúi xuống lượm chiếc áo khoác của Song Lan lên , Trinh Huy dịu giọng :

- Ta rời khỏi đây đi . Hắn không đưa cô về thì tôi đưa về vậy.

Trinh Huy choàng áo lên người cô rồi đưa cô ra ngoài . Đẩy cô lên một chiếc taxi , anh quay lại bảo :

- Về nhà nhé ?

Mắt lơ lảo nhìn anh , cô máy móc gạt đầu . Ra lệnh cho người tài xế xong , Huy quay lại nhìn cô . Nét mặt cô như vẫn còn chưa định thần lại sau những bất ngờ xảy ra chỉ trong tích tắc.

Anh lắc đầu rồi tự mình sờ lên đầu cô để gỡ ra cái đầu tóc giả màu tím bạc quá nổi kia , gỡ

luôn những vòng dây sáng chói lủng lẳng trên cổ cô , đôi bông tai có hình sọ người gớm ghiếc và lốt luôn đôi giày boots cao ghe màu vàng kia nữa.

Trong khi anh làm việc đó , Song Lan thụ động ngồi yên . Đầu óc cô đang lảng đãng chuyện vừa xảy ra.

Trời ơi , có phải là chính cô , chính cô té bổ ngửa giữa sân khấu trước mặt hàng ngàn người không ? Tại sao lại có thể như vậy được ? Cô nhắm chặt mắt ước ao sao có thể chối bỏ sai lầm tệ hại của mình.

Chị Hà có lẽ ngạc nhiên trước sự trở về quá sớm của cả hai người , nhưng thấy ai cũng mặt mày nghiêm trọng , chị không dám lên tiếng hỏi.

Huy đưa Song Lan lên lầu . Mở cửa phòng tắm , anh bảo cô :

- Vào rửa mặt đi cho tỉnh táo.

Anh vừa quay đi , cô đã kêu lên :

- Anh Huy !

- Gì thế ? - Anh nhìn lại.

- Anh đi đâu nữa vậy ?

- Trở về tụ điểm ca nhạc.

Cô ngập ngừng run giọng :

- Anh Huy . . . Đừng đi !

Huy nhìn cô , ánh mắt lẻ loi và vẻ mặt cô làm anh cảm thấy tội nghiệp . Thôi kệ vậy ! Không có anh một buổi cũng không sao.

- Thôi được . Nhưng em vào rửa mặt đi , tôi xuống dưới nhà gọi điện thoại nhắn tụi nó một tiếng đã.

Khi cô rửa mặt sạch sẽ bước ra , đã thấy bóng anh ngoài sân thượng với đống thuốc lập lòe trên tay . Nghe tiếng chân cô , anh quay lại quan sát và gật đầu hài lòng :

- Tỉnh táo một chút rồi chứ ?

Cô gật đầu rầu rĩ :

- Tỉnh hơn , nhưng cũng chỉ để nhận ra sự thật là mình đã tự làm hư hại tất cả cơ hội của mình.

Anh im lặng rút thuốc . Song Lan buồn bã dựa vào lan can , giọng cô nghèn nghẹn :

- Em thật là thất bại quá , có phải không anh Huy ?

Anh nhìn cô :

- Em muốn nói đến chuyện vấp té hay chuyện chia tay của bạn trai mình ?

Cô cười bằng một nụ cười méo xệch :

- Em không nói đến anh Thế , anh làm vậy cũng công bằng thôi . Em đúng là vô dụng . Nhưng không biết có cần phải cảm ƠN cái té xấu hổ này không , khi nhò vào nó , em mới có thể nghe được những lời trần trụi nhất của anh.

Cô rơm rớm nước mắt :

- Chia tay , cũng là nhẹ nhõm cho cả hai . Nhưng em ước gì tất cả những nhục nhã xấu hổ này đừng xảy ra dồn dập đến cho em chỉ trong một ngày như ngày hôm nay . Trời ơi , ăn mặc như vậy , tác phong lơ lửng như vậy mà còn . . .

Huy nói nhẹ nhàng :

- Đừng bi quan nghiêm trọng như vậy . Đó chỉ là tai nạn thôi.

Cô lắc đầu giọng sưng ướt :

- Tai nạn ? Anh chơi đàn lâu rồi , vậy có thể cho em biết có bao nhiêu ca sĩ mới vào nghề mà vấp té trên sân diễn như em không ?

Cô lại nhếch môi cười nhưng những giọt nước mắt tủi hổ bắt đầu rơi trên má cô :

- Em không ngờ mình lại có thể tệ được . Khi mới lên sân , em đã có linh tính một chuyện gì đó không ổn , lúc đó . . . em chỉ muốn hát một bài hát nhẹ nhàng , hiền hòa hơn , em thật không muốn phải nhảy nhót và kêu gào với bài hát Techno đó . Nhưng . . .

Cô mếu máo phân trần :

- Thật tình không hiểu sao em không muốn , nhưng vẫn cứ hát , cứ quay cuồng như một con điên . Để rồi . . .

Cô bật òa khóc nức nở . Huy bối rối choàng tay ôm cô vào người , anh vỗ nhẹ nhẹ vai cô như giúp cô trấn tĩnh lại.

Chính anh cũng không ngờ cái tích tắc lạ đời ấy . Vừa kịp thấy cô vướng chân và chao nghiêng , anh chưa kịp cố hành động gì thì nghe một cái ụp . Cô té bệt xuống sân , chiếc micro con lăn lông lốc , tạo nên tràng âm thanh kỳ dị gây kinh ngạc và sững sờ cho chính anh và bao nhiêu người.

Anh hắng nhổ giọng khuyên nhủ :

- Chuyện qua rồi , đừng buồn nữa , Song Lan.

Cô nức nở :

- Em đã tự làm trò hề trước mọi người . Thật ngu ngốc , cứ tưởng là mình có khả năng làm được những gì mình mong ước . Em thất bại quá . Em vô dụng quá . Anh nói đúng , em đã tự đánh mất chính mình rồi.

- Nín đi , Song Lan . Đừng nghĩ đến chuyện đó nữa.

Cô vẫn bệu bạo :

- Làm sao mà không nghĩ chứ , em còn dám nhìn mặt ai nữa , làm sao em còn dám đi hát ở đâu nữa.

- Đừng khóc nữa , nín đi ! Song Lan !

Những câu an ủi vỗ về của anh vẫn không làm cô nguôi đi mà trái lại tiếng khóc ấy càng tức tưởi hơn nữa . Huy thở dài , ngán nhất là nhìn thấy đàn bà con gái khóc tỉ tê sụt sướt như thế này.

Anh nâng khẽ gương mặt đang đầm đìa nước mắt của cô lên ngắm nghía . Rồi chẳng biết làm cách nào hơn là cái cách mà chính anh cũng muốn phiêu lưu , Huy mạnh dạn cúi xuống đón lấy bờ môi cô.

Thật hiệu nghiệm , tiếng khóc tức thì tắt ngấm . Song Lan giật mình ú ớ . Cô muốn đẩy anh ra , nhưng . . . đâu có được.

Nụ hôn chữa bệnh tâm lý ấy Huy chi , định bụng là ngắn gọn , chớp nhoáng thôi , nhưng chẳng hiểu do đâu chạm vào môi cô là anh mê mải chẳng biết đến thời gian.

Anh cuốn lấy cô trong sự bất ngờ của kẻ cướp , để đến khi buông được nhau ra , Song Lan trở mắt nhìn anh , nửa kinh hãi , nửa lại xấu hổ vì nhận ra dường như chưa bao giờ cô nhận một nụ hôn đắm đuối như vậy.

Huy ngắm nghía vẻ mặt cô và . . . cười . Song Lan đờ người nhìn anh . Trời ơi ! Anh còn cười được ư ? Cô ngập ngừng không biết có nên hành xử như những cô gái thường tình khi bị xúc phạm không . Tay cô đã vung lên , nhưng không hiểu sao , cô lại ngập ngừng rồi buông thõng xuống trở lại.

Huy nhận ra tia phân vân vừa thoáng qua đã tắt ngấm trong lòng cô . Đáng lẽ ra đây là lúc

nên hăng giọng đỉnh chính , nhưng rồi như bị một hấp lực từ đôi môi ngơ ngác kia , anh chất lưỡi vươn tay kéo áp cô trở vào.

Nụ hôn lần này còn ngon hơn vừa rồi . Nhưng khi rời môi nhau , anh không cười nữa , vì đang hoang mang quá khi ý thức mình vừa mới có hành động vượt ngoài tầm kiểm soát như thế nào.

Song Lan cúi gầm mặt ngượng ngùng :

- Sao anh lại . . . làm vậy ?
- Hả ? Không , anh . . . anh . . .

Trời đất , dường như đây là lần đầu tiên anh áp úng vì không biết phải giải thích sao đây với kiểu hôn thoát đầu chỉ là để giúp đỡ , nhưng rồi lại trở thành sa đà , mất tự chủ như vậy . Anh liếc nhìn cô , nhưng không tài nào thấy rõ nét mặt khi cô cứ cúi gầm hoài.

- Anh . . . không biết nữa , chỉ tại . . . anh muốn . . .

Câu giải thích đến đây là bí , Huy im luôn . Còn Song Lan thì nổi thất vọng vừa rồi tan biến đầu mất , bây giờ chỉ còn sự ngượng ngập với bất ngờ này thôi.

Hai người đứng im một lúc . Ánh trăng trên cao vẫn vô tư chiếu sáng khoảng sân , vài luồng gió mát làm mớ tóc dài của Huy bay loạn lên . Song Lan đang liếc mắt nhìn trộm anh , thoáng thấy cảnh đó cô phì cười.

Giọng cười của cô làm Huy thở phào . Anh gãi đầu :

- Em không giận anh chứ ?

Song Lan e dè nhìn anh , cô lắc nhẹ đầu . Huy nắm nhẹ mấy ngón tay mềm mại của cô , cảm thấy vụng về với câu mình nói :

- Em đừng nên nghĩ đến chuyện buồn nữa.

Cô lại gật đầu một cách ngoan ngoãn . Cử chỉ cô khá dễ thương và gương mặt không son phấn này , cô lại xinh và ngây thơ như một cô học trò trung học.

Huy biết vậy , nhưng anh lại đang than thầm vì những mâu thuẫn trong lòng . Anh đánh trống lảng :

- Chỗ té còn đau không ?
- Dạ , hết đau rồi . - Cô nhỏ nhẹ.

Ánh trăng vàng vạc trên cao như trở mắt theo dõi cái phút lúng túng , ngớ ngẩn của cả hai người.

Huy ngó cô , ngập ngừng một chút rồi anh hăng giọng nói :

- Em mệt chưa ? Có muốn vô nghĩ sớm không hay . . . muốn anh đưa em đi ăn khuya ?

Cô chớp mắt :

- Anh chợ em đi ăn khuya à ?
- Nhưng phải thay đồ khác mới được .- Anh giao hẹn.

Cô nói ngượng nghịu :

- Vậy . . . anh đợi em một chút đi.
- Ừm.

Cô đã chạy về phòng . Huy gãi đầu . Không biết mình đang làm cái trò gì nữa.

Chẳng phải nguyên tắc số một của anh từ trước đến nay là không dính dáng tình cảm với mấy cô quá khờ khạo và ngây thơ sao ? Chẳng lẽ cái điều cấm kỵ tự đề ra cho mình là không bao giờ cặp với hàng xóm láng giềng cũng đã bị anh quên lãng ?

Huy xô tung cái đầu tóc dài chấm vai bụi bặm của mình . Trời đất ! Chẳng hiểu nổi mình . Rõ ràng là tội nghiệp cô ngốc đó thôi . Vậy mà bây giờ dường như anh đang ngập ngừng xáp vào lãnh vực khác rồi.

Song Lan đã trở ra , với chiếc quần Jean và áo thun ôm kẻ sọc . Cô cười . Trinh Huy nhường một bên chân mày.

Chao ời ! Chắc phải bỏ qua mấy cái nguyên tắc lần điều cấm kỵ dở hơi kia qua một bên , vì nụ cười rụt rè trên môi cô gái trước mặt anh sao mà . . . dễ thương quá chừng.

Trinh Huy ngồi xuống chiếc ghế đối diện , anh hỏi :

- Chú muốn nói chuyện với con à ?

Ông Ánh bỏ tờ báo qua một bên . Chờ cho Huy gọi thức uống xong , ông hắng giọng :

- Vì chú cháu mình cũng đã quá quen biết , chú muốn hỏi thật con , con định đùa giỡn với con bé Song Lan đến bao giờ ?

Vừa bật quẹt , Huy chưa kịp châm điếu thuốc thì khựng người với câu hỏi quá thẳng thừng ấy :

- Sao chú lại nói vậy ?

Ông Ánh nhăn mặt :

- Nè Huy ! Hôm trước ngờ ngợ chuyện hai đứa cặp nhau , chú đã cảnh cáo con rồi mà . Con nhỏ tuy chỉ một thân một mình lên đây , nhưng nó cũng là một đứa con gái hiền lành , đáng hoàng . Con đã thú nhận là chỉ thích nó , vậy sao không để nó yên ?

Huy chắt lưỡi :

- Chú à , con đâu có làm hại gì Song Lan ?

- Con nói không ? Vậy sao cứ tiếp tục cặp với nó ?

- Thì con . . . có bồ bịch với Song Lan cũng có gì đâu mà chú . . .

Ông Ánh trợn mắt :

- Không có gì à ? Rồi đây con lại chạy theo đứa khác , có phải là làm khổ con gái người ta không ? Con nhỏ này đáng hoàng mà lại khờ khạo , đâu phải là mấy cái thứ diêm dúa lăng lơ trước đây đâu , con làm khổ con người ta thì ác lắm nghe chưa Huy.

Huy nhăn nhó kêu lên :

- Trời ời , chú nói đi đâu vậy . Con làm gì mà chú lại trách là ác đức chứ ? Chú chi lo hao thôi.

Ông Ánh lừ mắt :

- Tính của con chú còn lạ gì nữa . Từ ngày sống lẫn lóc bên ngoài , con cứ cặp với mấy đứa con gái ỏng ẹo , dễ dãi . Đứa nào đứa nấy chỉ vài tháng sống chung rồi thôi . Lần này . . .

- Nhưng lần này khác mà chú - Huy chặn ngang những câu rầy la tiếp theo của ông.

- Khác cái gì ?

Huy phân trần :

- Con thật sự không có ý làm khổ gì Song Lan . Con đối xử với Lan rất tốt mà.

- Tốt ? Tốt được mấy tháng ? Chú đã từng khuyên con là đừng lông bông nữa , 30 tuổi đến nơi rồi . Sao không lo tính đến chuyện tạo dựng sự nghiệp và một mái ấm gia đình , cứ sống như giỡn chơi hoài.

Huy gãi đầu :

- Thì . . . con cũng đang tính đến chuyện đó đây.

Ông Ánh nhìn anh :

- Con nói cái gì ?

Huy gãi đầu

- Con nói là . . . con đang nghĩ đến chuyện tạo dựng sự nghiệp và gia đình như ý chú đó.

Ông Ánh ngạc nhiên :

- Sự nghiệp gì ? Gia đình gì ? Ý con là . . . con muốn lập gia đình với . . .

Huy cười và ngượng ngập gật đầu . Ông Ánh kinh ngạc :

- Con nghĩ đến chuyện lấy con bé Song Lan thật à ? Vậy sao hôm trước lại thanh minh với chú là chỉ thích nó thôi ?

Huy phân trần :

- Thật tình thì lúc mới cặp nhau , con thấy mình chỉ là tội nghiệp và thấy Song Lan . . . dễ thương quá thôi , nhưng mấy tháng nay con . . .

Ông Ánh ngó ra nhìn trần trần Trình Huy , rồi đột nhiên ông bật cười . Thì ra thằng nhóc đã vướng vào vòng tình thật rồi đấy . Cái thằng thật ngộ , điềm tĩnh , tự chủ lắm mà bây giờ nói về chuyện yêu đương nghiêm túc thì lại ấp a ấp úng như vậy.

- Con thương nó thật rồi à ?

Huy gật đầu :

- Dạ thật.

- Vậy bây giờ con tính sao ?

Huy nói đơn giản :

- Con muốn Song Lan là vợ mình , vợ chính thức chứ không phải chuyện lem nhem như chú lo phiền trước đây đâu.

Ông Ánh nhìn anh chăm chú :

- Không phải là một phút bốc đồng chứ ?

Huy phì cười :

- Không đâu chú . Tụi con yêu nhau cũng mấy tháng rồi mà , chú không thấy ngày càng khẳng khái hơn sao.

Ông Ánh hơi trầm ngâm :

- Nghe con nói muốn dừng lại và tính đến chuyện gia đình , chú mừng cho con , nhưng con bé đó . . .

Huy nghiêm nghị nét mặt :

- Sao ạ ? Chú đừng quên chú vừa lên tiếng bênh vực cô ấy xong.

Ông Ánh ngần ngừ :

- Không phải chú chê gì con bé đó , nhưng có điều . . . nó không nghề nghiệp , học hành thi lại học ba cái thứ cải lương gì đó . . . Rồi lại còn tập tành hát xướng , chú thấy sỗ với con . . .

Huy cau mày :

- So với con thì sao ? Có khác gì nhau đâu . Thời buổi bây giờ đáng trân trọng là tình cảm thật sự thì hời hợt đâu phải so kê về thân phận hay gia thế ? Chú là người làm bái , cũng theo sát thời đại mà , sao chú lại cứ cố hủ như vậy ?

Anh chắt lưỡi :

- Hơn nữa , đem Song Lan ra mà so với một thằng con trai tệ hại , thất bại như con thì con

sợ rằng người không chấp nhận là gia đình Song Lan thôi.

Ông Ánh vội thanh minh :

- Thì . . . chú có nói gì đâu , chỉ hơi ngại một chút về chuyện nghề nghiệp sau này của con thôi , nó cứ học ngành sân khấu đó , đâu có thực tế.

Huy nhún vai :

- Đam mê thì học thôi . Chú cũng vì mê nên theo nghề phóng viên nhiếp ảnh mà ? Cả con nữa , cũng đại học mấy năm , nhưng rốt cuộc khi con bắt đầu chí và thất vọng về mình nhất , chỉ có âm nhạc mới giúp con giải toa? phiền muộn trong lòng.

Anh lắc đầu :

- Theo con , đam mê cái nghiệp văn học hay nghệ thuật gì cũng như nhau . Chỉ có khác là ở chỗ niềm đam mê của Song Lan thì đang mất chỗ đứng trong thời buổi hiện nay thôi.

Những lời của Huy làm ông Ánh chợt dạ không ít . Ừ , cũng phải . Ngay chính ông cũng vì mê nghề báo và nghề ảnh , mà bao nhiêu năm trường lẫn lộn khắp nơi . Ông yêu cái máy chụp ảnh và những tờ báo đến nỗi cho nên đến tận bây giờ ông vẫn độc thân đó thôi . Để có người phụ nữ nào chịu lấy một người ham mê nghề nghiệp , nay đây mai đó như ông đâu.

Khẽ liếc nhìn Huy , ông Ánh ngần ngừ :

- Con nói cũng đúng , vậy con đã tính đến chuyện tương lai hai đứa như thế nào rồi ? Hình như Song Lan nó cũng sắp ra trường . Rồi con cho nó theo đoàn hát à ?

Huy thành thật nói :

- Tụi con chưa quyết định , nhưng nếu không có đoàn diễn , thì nghĩ đến nghề khác phù hợp hơn.

Ông Ánh gật đầu đồng tình :

- Ừ , nghĩ qua như vậy cũng tốt . Đó là phần con bé , còn phần con ? Chẳng lẽ tính chuyện ôm đàn suốt đời ?

Huy tự lự :

- Nghề này thoải mái tâm trí , con cũng thích , nhưng con muốn khi lập gia đình , phải đảm bảo cuộc sống cho cả hai đứa , con có tính qua rồi , có lẽ . . . con sẽ trở lại với công việc đã được đào tạo mấy năm trời của mình.

Ông Ánh sáng mắt :

- Con vừa nói gì ? Con sẽ trở lại ngành kiến trúc à ?

Huy gật :

- Sai lầm xưa kia của con , con vẫn còn nhớ rõ , nhưng con nghĩ , mình phải làm lại cho tốt hơn , vấp ngã một lần mà bỏ cuộc thì tệ hại và yếu đuối quá.

Ông Ánh gật đầu lia lịa :

- Con nói đúng quá , nghĩ như vậy là phải rồi.

Huy mỉm cười :

- Không phải con tự nghĩ vậy được đâu . Đó là do Song Lan . Khi con kể về chuyện cũ , Lan đã khuyên con như vậy.

Ông Ánh ngần người . Xưa đến nay , gia đình , bạn bè , và cả ông nữa , ai cũng bảo nó đại loại như vậy , nhưng có lần nào nó đề vào tai đâu . Bây giờ con bé kia mới lên tiếng , cậu chàng đã nghe ra liền . Kỳ khôi chưa.

Huy không để ý đến vẻ mặt như cố giấu nụ cười của ông Ánh , anh chống tay lên bàn nói như tâm sự :

- Ngày xưa , thỉnh thoảng con cũng đến cái nơi mà công trình đầu tay đã sai hỏng của ình , lần nào cũng buồn và nặng nề , nhưng hôm qua , khi con đưa Lan đến đó . ..

Nhìn qua ông , anh bực bực :

- Là một nơi là con không còn hổ thẹn quá đáng như trước nữa . Lỗi lầm vẫn là lỗi lầm , nhưng cần nhìn vào đó mà nhủ lòng phải cố gắng hơn , phải có những thành tích khác nghiêm túc , thành công hơn , thì mới xóa được nỗi ám ảnh về cái sai cũ.

Ông Ánh cười hài lòng :

- Con đang làm chú thêm một điểm mười cho con bé Song Lan đó . Thú thật chú có nghĩ qua rằng hai đứa chưa xứng đôi lắm , nhưng chắc là chú lắm . Bây giờ thì chú ủng hộ hai đứa.

Huy cũng cười :

- Cám ơn chú ! Có lẽ ba năm nay ngành nghề cũng có nhiều thay đổi , nhưng con nghĩ mình sẽ cố gắng học hỏi thêm , tích lũy kiến thức mới mẽ để bắt kịp với thời đại.

Ông Ánh gật đầu khuyến khích :

- Đúng rồi . Con chắc chắn làm được mà.

Mấy ly cà phê đã loãng , nhưng hai chú cháu nhắm nháp như ngon lành hơn mọi ngày . Sự tâm đắc là câu nói giữa họ.

Huy ngồi bàn luận với ông Ánh về vấn đề khác một lúc rồi anh xin phép đi đón Song Lan tan học . Anh vừa rời khỏi quán , ông Ánh đã ra một trạm điện thoại công cộng gần đó.

Khi đầu dây bên kia bắt máy , ông đã nói ngay :

- Cô Lưu phải không ? Là tôi , Ánh đây . Đừng trách tôi mấy tháng nay không gọi điện cho cô . Công việc tôi dạo này hơi lu bù . Sao ? À , tôi sắp nói về nó đây . Sức khỏe nó vẫn tốt , nhưng tôi muốn báo cho cô biết một tin mừng . Thăng nhỏ bắt đầu muốn dừng bước giang hồ rồi đó , nó cũng muốn lấy vợ nữa.

Tiếng kêu sừng sốt của đầu dây bên kia làm ông Ánh phì cười :

- Ừ , ngạc nhiên phải không ? Chính tôi cũng bất ngờ với cái tin này . Tôi có hỏi cận kề rồi , nó tính chuyện đăng hoàng thật đó.

Ông chật lưỡi :

- Con bé đó ra sao à ? Ừ thì cô cũng biết mất thắm mỹ của cậu con trai cô rồi . Con bé xinh đẹp nhu mì lắm , mới chừng 20 tuổi thôi , tính hơi khù khờ , nhưng thằng Huy con cô thông minh nhạy bén như vậy , thì cho nó bù trừ với con bé cũng được mà . Ánh , tôi quên mất , thêm một tin vui nữa là nó muốn nghiên cứu lại ngành nghề cũ , chắc là ý tạo dựng sự nghiệp thật đấy.

Người đàn bà đầu dây bên kia nói gì đó khiến ông Ánh lặng nghe và cuối cùng gật gù :

- Tôi biết rồi . Dù gì thì đã qua một thời gian rồi mà , có lẽ nó sẽ nguôi đi chuyện cũ . Thôi được , để tôi tìm cách nói với nó . Cô yên tâm.

Cúp máy xong , ông Ánh trở lại quán và gọi thêm ly cà phê đến nữa rồi nhìn phin cà phê nhỏ giọt mà lan man nghĩ ngợi.

Mong là lần này Trình Huy thật sự chịu thay đổi.

Ông vốn là bạn thân của ba Huy , một nhà đầu tư xây dựng tầm cỡ . Trình Huy vừa tốt nghiệp đại học năm trước thì năm sau ba nó bị tai nạn qua đời . Nỗi đau mất mát người cha mà nó kính trọng nhất chưa nguôi , thì nó lại phát hiện chuyện dâm dục giữa mẹ và một cộng sự của ba nó , cái người chỉ hơn nó vài tuổi.

Như nhận thêm một vết thương . Trình Huy uất ức và lo sợ thế nào làm hỏng luôn công trình kiến trúc đầu tay của mình . Cái nhà văn hoa ở ngoại thành ấy kết cấu nền móng

không vững , đã lún nghiêng và nứt tường sau vài tháng nghiệm thụ.

Cho dù mẹ nó đã nhanh nhẩu bồi thường thoa? đáng , cho dù cái nhà văn hóa ấy đến nay người ta vẫn tỉnh bơ sử dụng . Nhưng có lẽ không chịu nổi cú sốc từ gia đình lần thất bại của chính mình . Huy bỏ đi , theo đám bạn cũ tập tành và lập ban nhạc , theo nghề đàn hát , không lần nào quay về ngôi nhà của gia đình.

Đốt thêm một điếu thuốc , ông Ánh nghĩ về lời hứa với người đàn bà cả đời khôn ngoan nhưng một lần sai lầm . Ông biết vợ chồng Lưu yêu thương thằng con trai duy nhất này lắm , hy vọng cô ấy hiểu mà cư xử khéo léo trước cái tính ương ương , lì lợm của Trình Huy . Vì đây là cơ hội hiếm hoi mà suốt mấy năm nay cô ấy mong đợi.

Chương 15

Tiếng rao lờ lờ của ông già bán bánh mì lại vang lên quen thuộc . Song Lan còn đang chòm người ngó theo cái nón rộng vành ngộ nghĩnh của ông ở cuối con đường thì có tiếng gọi bên cạnh làm cô giật mình quay lại :

- Anh Huy ! Làm em hết hồn.

Huy cười :

- Tập thể dục xong thì vào thay quần áo chuẩn bị đi học . Em làm gì mà chòm người ngó xuống đường vậy ? Có anh chàng nào đẹp trai hơn anh dưới đó à ?

Song Lan phì cười :

- Không có anh chàng nào hết mà là một ông già bán bánh mì thôi . Ông đội một cái nón rộng vành , nên em đâu có biết là diện mạo cổ khá hơn anh không.

Huy chống nạnh hăm hè :

- Cha , mòm mép lanh lỏi hơn xưa nhiều rồi đó phải không ?

Song Lan nháy mắt :

- Học của anh mà.

Huy cười vò đuôi tóc cột cao của cô . Cô bĩu môi trêu anh :

- Mớ tóc anh đau sao không vò , cắt ngắn làm chi rồi cứ đem mớ tóc đã sưng của em ra làm rối hời.

Huy tròn mắt :

- Còn nói à ? Chứ ai hôm trước chê anh để tóc dài nhìn bù xù bê bối ? Anh đã vì em mà chia tay với mái tóc lãng tử của mình rồi , thì bây giờ anh vọc lại tóc em cho đỡ ngứa.

Song Lan lườm anh :

- Tóc anh để dài bụi bặm thấy mồ , đó là chưa kể thỉnh thoảng em thấy anh gãi nó bù xù phát khiếp . Nói anh cắt ngắn để gọn ghẽ và bánh trái ra , vậy mà còn bắt đền người ta.

Huy ôm vai cô cười :

- Bỏ chuyện tóc tai qua một bên đi , anh hỏi em nè , sao lại nhìn ông già bán bánh mì vậy ? Thèm ăn bánh mì nóng à ? Chút nữa chở em đi ăn bánh mì ộp la , chịu không ?

Cô cười ngất nghẻo :

- Không phải em thèm ăn bánh mì đâu.

- Chứ tại sao lại ngó ông già đó vậy ? Ngó đến nỗi anh đến gần mà không biết.

- Thì tại vì . . .

Cô chột khựng lại nhìn anh :

- À ,mà nói ra anh không được cười mới được.

Huy nhướng mắt ngạc nhiên :

- Ừ thì không cười , gì mà bí mật vậy ?

Song Lan giải thích :

- Có bí mật gì đâu . Hôm nào em dậy sớm tập thể dục , cũng ngừng và nhìn xuống ngắm ông hết bởi vì . . Ông làm em nhớ đến ngoại , nhớ đến hồi còn ở dưới quê.

Huy lạ lùng :

- Nhớ đến ngoại à ? Ngoại em người Hoa sao ?

Cô bật cười :

- Đâu phải . Nhà em người Việt chính gốc.

Huy ngỡ ra nhìn cô :

- Vậy sao nghe ông già Tàu rao bánh , em lại nhớ ngoại ?

Song Lan khựng lại :

- Ờ thì . . em cũng không biết nữa . Hình như tại cái giọng rao của ông già nữa , buồn buồn làm em thấy nhớ ngoại và nhớ quê mình sao đâu.

Cô liếc nhìn anh rồi phân trần :

- Lý do thì có vẻ kỳ cục , nhưng mà . . . em nói thật đó . Em không lý giải nói tại sao tâm trạng mình lại như vậy nữa . Em biết là anh nghe xong sẽ thấy lạ.

Huy chòang tay qua vai cô cười :

- Anh hiểu em mà , chẳng có gì lạ đâu . Em xa quê lâu quá rồi , nên bất cứ điều gì mờ hơi quen thuộc làm em gợi nhớ quê nhà ngay thôi.

Rồi anh hắng giọng :

- À mà em không về quê đã bao lâu rồi nhỉ ?

- Dạ gần hai năm rồi.

- Hai năm . - Anh gật gù - Vậy thi tốt nghiệp xong , em có muốn anh đưa em về quê thăm ngoại không ?

Song Lan tròn mắt nhìn anh :

- Anh định đưa em về thăm ngoại sao ?

Huy vuốt mũi cô cười :

- Ừ , anh thì ngán ai chứ . Trước nhất là anh muốn thăm ngoại , sau đó cũng muốn ngắm qua cái anh chàng Ngàn nào đó , xem coi anh ta tệ ra sao mà bị em chê nữa chứ.

Song Lan đỏ mặt véo tay anh :

- Nè , không phải em kể cho anh nghe chuyện hồi ở dưới quê để anh chọc ghẹo em đâu nha.

Huy cười :

- Thì anh cũng kể cho em nghe lại cái chuyện anh làm sai hồi xưa rồi . Cái nhà văn hóa xấu ỉnh kia , anh còn dẫn em đến "thăm quan" được , thì bây giờ tới phiên em cho anh ngó qua cây si hồi trước của mình đi chứ.

Song Lan trề môi cười . Thật không làm sao nói lại Huy . Suốt ngày anh cứ ra vào trêu cô hòai , dù thỉnh thoảng , khi cô làm mất quạu , anh xuống nước năn nỉ cũng đầy thành ý lắm.

Yêu nhau không lâu , nhưng cô có thể thấy được chân tình của anh . Khi cô cứ thất vọng và bi quan hòai chuyện té trên sân khấu , Huy đã không ngại kể cho cô nghe chuyện cũ , còn đưa cô đến nơi anh bảo là tự làm hồng sự nghiệp của mình.

Đó chính là cái nhà văn hoa mà lần đầu Thế đưa cô đến hát thử và may mắn là gặp anh . Nhìn đó nghiêng của ngôi nhà , những bức tường nứt mà anh chỉ , cô chợt thấy cảm động . Anh đã vì cô mà tự vạch lại vết sẹo vẫn luôn ám ảnh ngày nào.

Mãi nghĩ ngợi , cô không nghe thấy tiếng Huy , anh phải gọi lần nữa cô mới sực tỉnh . Huy ngạc nhiên hỏi :

- Em nghĩ gì dữ vậy ?

Cô lắc đầu :

- Chuyện củ thoi . Anh hỏi em gì vậy ?

- Chừng nào thì em tốt nghiệp ?

- Tháng sau đó anh.

Cô chợt nhớ ra :

- À , em quên mất . Đạo này buổi chiều tối em phải tập thêm cho vở diễn tốt nghiệp , nên có lẽ sẽ về trễ lắm , anh khỏi đón em.

Huy lờm cô :

- Khỏi đón sao được . Em có tập gì thì tập , trễ một chút thì anh ngồi quán cà phê đợi diễn chứ có sao đâu.

Có tiếng chân bước ra sân thượng , cắt ngang cuộc nói chuyện của hai người . Nhận ra là ông Ánh , Huy cất tiếng chào :

- Hôm nay chú cũng dậy sớm quá , chú đi Huế phải không ?

Ông Ánh gật đầu chào Song Lan rồi cười :

- Chuyện đi Huế đó tòa soạn đã nhận hủy rồi , bây giờ chú lại tạm rảnh rang hai ngày.

- Vậy mà chú không chịu ngủ thêm dưỡng sức , dậy sớm làm gì , con thấy đạo này chú hơi ốm đó.

Ông Ánh gật gù , mắt nhìn Huy đậm đậm :

- Nhiều việc chưa làm xong , ngủ nghề cái gì được.

Huy chợt quay sang Song Lan :

- Em vào trong thay áo đi . Rồi anh chờ đi học không thôi trễ.

Song Lan dạ nhỏ rồi chào ông Ánh , cô vào trong . Huy háng giọng :

- Chú lại muốn nhắc con về chuyện đó phải không ?

Ông Ánh cười :

- Còn chuyện nào khác nữa . Chú đang định sẽ dành hai ngày nay để giải quyết cho xong cái vụ của con đây . Không biết hai ngày có đủ để trị dứt tính cứng đầu cứng cổ của con không.

Thấy Huy im lặng , ông Ánh thở ra :

- Chú đã nói là sau khi con bỏ nhà ra ngoài sống , bà ấy đã không còn gì với cái gã đó rồi mà . Chuyện qua lâu rồi sao con cứ để bụng rồi khó chịu với mình ?

Huy cau mày bực dọc :

- Chú đừng nhắc chuyện đó nữa mà . Con không muốn nghe đâu.

- Sao lại không nhắc ? Chuyện gì cũng phải đối diện với nó mà , chẳng thà đối diện một lần rồi quên đi , còn hơn lần tránh nhưng cứ bị nó ám ảnh như con vậy.

Ông lắc đầu :

- Con người ta ai mà không có lúc làm lỗi , nhưng họ nhận ra cái lỗi đó rồi thì chuyện bỏ qua đi , Huy . Thật tình thì ba con mất , con lại bỏ đi , gia đình tan nát , bà ấy cũng dần vật đau khổ lắm rồi . Tại sao con không nghĩ kỹ lại . Người đó là mẹ ruột của con mà.

Huy thở dài :

- Không phải con không nghĩ đến điều này , nhưng nghĩ đến đối diện lại với mẹ , con thấy . . . khó mà như xưa được.

Ông Ánh chép miệng :

- Đó là tại ngày xưa con tôn thờ ba mẹ mình quá , nên khi nhận ra lỗi của họ , con bị sốc .

Con quên ba mẹ cũng là con người , mà con người thì đâu có ai hoàn hảo , sao tránh được ngã nghiêng trước cám dỗ của cuộc đời . Nếu con xét đoán mẹ mình , thì lấy ai xét đoán con sau này ? Con có chắc rằng suốt cuộc đời mình , con không hề làm sai không ?

Huy nhăn mặt làu bàu :

- Sao chú cứ nói mãi những câu này.

Ông Ánh trợn mắt :

- Sao lại không nói ? Mấy năm nay rồi , cứ mỗi lần chú nhắc nhở thì con lại quạo quọ lảng tránh , nhưng bây giờ chú không cho con tránh nữa , con phải nghĩ đến mẹ mình chứ . Ba năm trời nay con có chịu nghĩ cho bà ấy không ? Bà ấy chỉ còn có con , sao con ương ngạnh một cách vô lý hoài như vậy ?

Những câu phân tích khi thì nhẹ nhàng khi lại thẳng đuột của ông Ánh làm Huy phân vân và bối rối . Thoáng thấy bóng Song Lan vừa ra khỏi cửa phòng , anh nói nhanh :

- Con phải đi rồi.

- Nhưng mà . . .

- Thôi được rồi , chú đã thắng . Chiều nay con sẽ ghé về nhà.

Ông Ánh bất ngờ :

- Hả ? Con nói . . .

Huy đã bước vài bước , anh quay lại cười với ông :

- Nếu chú muốn nghe con nói rõ hơn thì chú ra quán cà phê đầu đường đợi con đi . Đưa Song Lan đi học xong con sẽ về đó.

Dứt lời , Huy đã bước tiếp vào hành lang . Gật đầu với câu chào của Song Lan , ông Ánh cười , nụ cười thật tươi.

Vậy là cuối cùng rồi ông cũng đã chuyển hướng được cái đầu ngang bướng của Trình Huy rồi . Cho dù có hơi tốn thời gian thật , nhưng cũng không bỏ công ông bao lâu nay ra sức khuyên nhủ.

o0o

Người giúp việc đặt đĩa bánh ngọt và mấy tách trà lên bàn xong đã lui vào trong , bà Lưu vẫn còn bất ngờ với đứa con trai ngồi trước mặt . Tay bà run run đẩy tách trà về phía ông Ánh :

- Mời anh uống nước !

Tách kia , bà vừa chạm vào đã nghe tiếng Huy vang lên :

- Mẹ để con được rồi.

Giọng anh tuy còn chút lạt lẽo , khô khan nhưng cũng làm bà cảm động đến nỗi lọng cọng khua mấy cái đĩa tách . Ông Ánh cười xòa đỡ lời :

- Người nhà mà , cô lại làm như khách khứa vậy.

Bà bối rối :

- Tôi . . .

Như hiểu sự khó khăn , vướng mắc của cả hai người , ông Ánh hắng giọng :

- Gói thuốc của tôi hết rồi , tôi ra đầu đường mua mới được , hai mẹ con cứ nói chuyện đi . Lâu không gặp , chắc là có nhiều chuyện để nói mà , phải không ?

Ông Ánh đi mất , không khí trong phòng lại càng im lặng.

Bà Lưu lúng túng mãi mà không tìm được lời nào để nói với con . Bà không biết tại sao nữa.

Cái lỗi ngày trước của bà , bà đã ray rứt và ăn năn suốt mấy năm rồi . Thời gian đã trôi có đến ba năm trời , bây giờ đây , thằng con trai ngang bướng của bà đã chịu ngồi đối diện bà , nó đã tha thứ cho bà chưa , hay vẫn còn căm hận mẹ nó ?

Cái chết của chồng , tuy bà không phải là thủ phạm , nhưng nếu không phải vì tức giận khi phát hiện chuyện không chung thủy của bà , ông đâu có bỏ đi uống rượu đến say khướt để rồi lái xe chạy quá tốc độ và tự gây tai nạn chết người cho mình.

Liếc khẽ gương mặt vẫn kín bưng của con , bà Lưu buồn rầu . Trình Huy từ nhỏ đến lớn vẫn luôn hãnh diện về ba mẹ mình . Cho nên khi biết mọi chuyện , nó đã thực sự bị sốc nặng . Tình cảm mẹ con cũng như mái ấm gia đình tan vỡ , tất cả chỉ vì một lần nông nổi của bà.

Nó bỏ nhà , đi lang thang ở trọ , bỏ luôn nghề nghiệp , bỏ đi đánh đàn hàng đêm trong một ban nhạc của bạn bè , và không một lần chịu quay về nhà.

Mọi khi bà có đến nhà trọ thăm nó , nó lảng tránh không gặp , nhưng nghe ông Ánh bảo suốt cả ngày đó , nó đi đánh bạc , đi uống rượu , có khi đến sáng mới về.

Biết điều này , bà đành thôi không tìm thăm nó nữa , chỉ thỉnh thoảng ghé vào tụ điểm nó diễn , mua một vé , ngồi ở góc tối khó thấy nhất , để mong nhìn thấy được thằng con trai duy nhất của mình mà không làm nó phải đau khổ , dằn vặt và tự bẽ tha vì mình.

Bà thở dài , tiếng thở dài dù đã nén lại , nhưng Huy vẫn nhận ra . Anh ngẩng lên nhìn bà một thoáng rồi lờn khùng hỏi :

- Mẹ . . . không khỏe à ?

Bà nhỏ giọng :

- Không có gì đâu con.

Huy chép miệng hỏi khô khan :

- Cái bệnh đau nhức mùa mưa của mẹ đã đỡ chưa ?

Bà cười gượng :

- Bệnh cũ mà con , cứ lúc lặn lúc phát , không dứt được.

Huy cau mày lặng im . Bà Lưu ngập ngừng hỏi :

- Con vẫn khỏe chứ ?

- Con vẫn khỏe.

- Mẹ thấy . . . con đã cắt tóc ngắn gọn gàng như xưa.

Huy gật :

- Tóc dài luộm thuộm bê bối quá , con đã cắt mấy ngày rồi.

Bà Lưu nhìn con rồi rụt rè hỏi :

- Mẹ có nghe chú Ánh nói , con dự định trở lại với nghề kiến trúc.

Huy lại gật đầu :

- Đàn hát chỉ để vui chơi thôi , có lẽ trở lại nghề cũ sẽ tốt hơn cho con.

Liếc khẽ gương mặt Huy , bà Lưu gợi ý :

- Công ty xây dựng của ba con tuy đã nhường người khác quản lý , nhưng chúng ta vẫn còn là cổ đông thứ ba , mẹ nghĩ chúng ta có thể dựa vào đó mà . . .

- Mẹ ! - Trình Huy nhăn mặt kêu lên.

Tiếng kêu của anh làm bà Lưu giật mình nín bặt . Có lẽ như thấy mình cũng quá nóng nảy , Huy dịu giọng lại :

- Hôm nay con chỉ muốn ghé thăm mẹ thôi , mẹ đừng nói gì đến chuyện khác.

Anh thẳng thắn nói :

- Cho dù có làm lại từ đầu , con cũng chịu . Con không thích được ba mẹ đỡ đầu mãi . Con muốn tự mình cố gắng để tạo dựng uy tín , để vượt qua thất bại cũ.

Bà Lưu vội gật đầu :

- Được rồi . Mẹ hiểu ý con . Nhưng . . . con sẽ về nhà chứ ?

Huy lắc nhẹ đầu :

- Xin lỗi mẹ , con nghĩ hiện giờ con chưa muốn về nhà.

Ánh mắt bà lặng buồn :

- Vậy con . . .

Huy nhìn bà , giọng nói và ánh mắt bà làm anh chùng lòng . Anh ngập ngừng :

- Con sẽ về nhà , nhưng mẹ hãy để con một thời gian nữa được không ?

Bà Lưu đành thở dài :

- Thôi được , nhưng mẹ . . . mong con có thể về thăm mẹ thường.

Huy yên lặng nhìn mẹ . Cuối cùng anh nói nhẹ nhàng :

- Con hứa với mẹ.

Khi ông Ánh trở lại , ông mỉm cười hài lòng vì nhận ra nét mặt tươi tỉnh của bà Lưu và câu chuyện đã trôi chảy giữa hai mẹ con.

Có thêm sự hậu thuẫn của ông , Huy chịu ở nhà ăn bữa cơm trưa hôm đó . Bữa cơm ba người có lẽ làm bà Lưu rất vui , bà cứ lo gấp thức ăn cho con trai , mà quên cả chén cơm dần trở thành nguội lạnh của mình.

Cái không khí ngọt ngào nặng nề cũ đã vơi đi , chỉ còn lại sự đầm ấm , yên ả của một gia đình.

Chương 16

Song Lan tay vịn chiếc xe đạp Martin , đứng trước cổng trường Lê Quý Đôn . Trước giỏ xe của cô có một chùm phượng đỏ thắm . Người phụ việc vén mấy sợi tóc lòa xòa trên mặt và chấm mấy giọt mồ hôi rịn bên thái dương của cô xong đã lùi về sau . Tiếng đạo diễn vang lên :

- Xong chưa ? Chuẩn bị nhé . Bắt đầu !

Song Lan chậm chậm đưa mắt nhìn lên bảng tên nơi cổng trường , rồi thông thả dắt xe bước đi.

- Cắt ! - Tiếng đạo diễn.

Cô khựng lại . Ông đạo diễn đến bên cô nhăn nhó :

- Trời ơi , Song Lan ! Đã bảo với em rồi . Em phải diễn tả chứ . Hôm nay sao em cứ làm hỏng hoài vậy ?

Cô ấp úng :

- Em có nhìn lên , có diễn tả mà.

Đạo diễn nhăn nhó :

- Diễn tả khiêu thân nhiên và tươi cười như vậy à ? Phải , em cười rất đẹp , nhưng cái tôi cần hôm nay là vẻ ngậm ngùi luyến tiếc kia . Em cần phải diễn tả tâm trạng của một cô học trò trung học cuối cấp khi phải chia tay với mái trường thân yêu của mình kia . Phải tiếc nhớ mệnh mang buồn chứ đâu có hí hửng dừng dưng kiểu em vậy được.

Song Lan thở ra . Cái trường lạ hoắc chả có ấn tượng gì với cô . Đây chỉ là cảnh quay trước cổng trường , thậm chí cô chưa từng lần nào bước chân vô trong cả , vậy mà cũng bắt cô luyến tiếc nó . Khó lắm chứ bộ.

- Làm lại đi ! - Đạo diễn hăng rõ giọng.

Cô nhún vai . Thì làm lại vậy . Lệnh của đạo diễn mà . Tuy rằng cái câu ra lệnh làm lại này có nghe nãy giờ đã phát ớn rồi , nhưng biết làm sao , khi người đạo diễn này là bạn của thầy Anh Dương.

Cô vừa cần tiền , lại vừa nghĩ đến lời khuyến khích của thầy , nên cô kiên nhẫn với công việc mới làm có một hai lần mà chưa chi đã thấy quá cực này.

Lần diễn tiếp có lẽ cũng chưa đạt yêu cầu của đạo diễn , ông nhăn nhó và bực bội ra mặt . Song Lan cũng phát phiền , cô hỏi thẳng :

- Vẫn chưa được sao đạo diễn ?

Đạo diễn phắc tay , nói giọng chán nản :

- Thôi đành vậy . Em trong khóa diễn viên cải lương mà , bắt em có cái nhạy bén và tinh tế của diễn viên điện ảnh thì chắc khó bằng được . Tạm như vậy cho rồi.

Lời nói của đạo diễn bỗng làm Song Lan nóng mặt . Cô ngẩng phát đầu :

- Em . . . xin lỗi , đạo diễn ! Em sẽ làm lại lần nữa vậy.

Ông đạo diễn lắc đầu :

- Vừa tập vừa quay này giờ cũng hai ba tiếng đồng hồ rồi . Em chưa mệt nhưng máy quay của tôi cũng cần phải nghỉ đó . Thôi đi !

- Nhưng mà . . .

Cô ngậm ngừng rồi dịu giọng nài nỉ :

- Em hứa sẽ cố diễn tả như ý đạo diễn , xin cho em thử một lần nữa . Lần này chắc chắn sẽ

khá hơn.

Ông đạo diễn nhìn cô ngạc nhiên :

- Sao lần nữa lại có thể khá hơn ?

Cô quả quyết :

- Chắc chắn là vậy . Em hiểu ý đạo diễn rồi.

Đạo diễn ngần ngừ một chút rồi đành gật đầu :

- Vậy thôi cũng được . Làm lại lần cuối đó nhé . Nếu không thành công thì tạm coi lần nào khá nhất.

Vào vị trí trước ống kính máy quay và những bảng phản quang từ hai góc , Song Lan đợi tiếng hô bắt đầu của đạo diễn.

Cô tạm quên những chuyện phiền toái những lo toan trong ngày . Cô dọn sạch tâm trí mình , để nghĩ về quê nhà , nghĩ về những ngày còn cắp sách đến trường làng.

Tiếng hô to quen thuộc ấy cuối cùng cũng vang lên.

Song Lan ngoái nhìn tám bảng tên trường rõ ràng trên cổng , nhìn thoáng màu đỏ của cây phượng vĩ vùng trải sau cổng sắt . Ánh mắt cô đầy vẻ tự lự.

Cô cũng sắp ra trường Cao Đẳng Sân Khấu - Điện Ảnh cũng là trường dạy nghề , nhưng tốt nghiệp xong rồi , có sinh viên nào trong khóa cải lương của cô được nhận ngay về đoàn diễn đâu.

Lớp chỉ hơn 20 mạng , nhưng vào những ngày mấp mé chia tay này , ai cũng ráng thu cho mình một nghề tay trái , tay trái nhưng lại kiếm ăn được trước mắt.

Và cô , sự nghiệp ca nhạc trẻ không thành , cô sẽ đi về đâu ?

- Cất !

Tiếng hô lớn của đạo diễn làm Song Lan giật mình.

Cô chưa kịp tỉnh trí thì giọng vui mừng của đạo diễn vang lên bên tai :

- Khá lắm Song Lan ! Chẳng những em lột tả được sự luyến tiếc về ngôi trường mà còn thể hiện được vẻ ưu tư về tương lai của những cô học trò mới vừa tốt nghiệp trung học nữa . Lần này thì quá sức mong đợi của tôi.

Cô phì cười . Thì ra bài giảng về nhập tâm và liên tưởng của thầy cô trong trường sân khấu lần đầu tiên áp dụng đã có kết quả tốt như vậy.

Đạo diễn vỗ tay mấy lượt kêu gọi sự chú ý của toàn nhóm :

- Lần quay cuối rất tốt . Nghỉ ở đây được rồi . Anh chị em thu dọn đi để tìm quán ăn trưa.

Thoáng thấy bóng Huy vừa trờ tới , Song Lan vội lên tiếng :

- Xin lỗi đạo diễn , em về trước được không ạ ? Em . . . có bạn đón.

Đạo diễn cười gật đầu :

- Lại có bạn đón . Bạn của em lúc nào cũng đúng lúc nhỉ . Thôi cũng được , em về trước đi.

Nhướng mắt nhìn ra hiệu cho người phụ tá , đạo diễn cầm phong bì đưa cho cô :

- Tiền cát sê của em đây , hôm nay tuy hơi cực , nhưng lần quay cuối em diễn rất khá . Cứ giữ như vậy nhé.

Cô vừa định bước đi , đạo diễn đã chột kêu lên :

- Ánh què mắt . Chủ nhật tuần này có cảnh quay chiều , em nhớ có mặt lúc ba giờ trước nhà thờ Đức Bà . Nhớ mặc áo dài màu nhạt.

- Dạ , em nhớ rồi - Song Lan nhoẻn cười - Cám ơn đạo diễn.

Chào nhóm quay phim xong , cô chạy đến Huy . Chiếc xe to tướng của anh chờ cô phóng xuống đường . Anh háng giọng :

- Hôm nay sao mà lâu dữ vậy hả em ?

Đội lên đầu cái kết trắng để che bớt cái nắng gay gắt , cô ngạc nhiên hỏi :

- Sao anh biết là lâu ?

- Nãy giờ anh rảo qua đây ba bận rồi đó - Anh lau bầy - Quay cảnh minh họa karaoke thôi mà cũng rườm rà . Có một cảnh cầm chùm hoa phượng với cảnh dắt xe đạp trước cổng trường thôi mà làm gì cứ quay đi quay lại hoài hết mấy tiếng đồng hồ . Anh chỉ rảo phía ngoài thôi còn phát mệt.

Song Lan tròn mắt :

- Anh biết hết trơn hả ? Hôm nay anh cũng tập nhạc à ? Sao lại rảnh tạt qua tạt lại ngó chừng em vậy ?

HUy nhún vai :

- Tập có mấy bài nên xong sớm.

Nghe câu đáp của anh , Song Lan tủm tỉm cười một mình . Cô biết tổng cái tính hay ghen của Huy . Chắc là anh phải bồn chồn khó chịu nên đã bỏ một bữa tập nữa rồi đây.

Khi nhận lời giới thiệu của thầy AD , thật ra cô đã biết trước anh sẽ không mấy hài lòng , nhưng đã mấy tháng rồi cô không có thu nhập gì đáng kể , đành tập sự và làm đại cái nghề quá phù phiếm này cho qua thời gian thôi.

Chồm lên vai anh , cô nói :

- Hôm nay em diễn không đạt , nên đạo diễn bắt làm lại , may mà lần cuối cùng cũng xong.

- Được không ? - Huy hỏi.

Cô cười khoe liền :

- Ông khen khá hơn mấy lần trước.

Huy im lặng không ừ hử gì . Song Lan khều vai anh :

- Em nhận tiền cát sê rồi , hôm nay em bao anh ăn trưa nha ?

Huy nhăn mặt gạt đi :

- Thôi đi . Có chút đỉnh tiền mà bao với đãi cái gì.

Cô cãi :

- Thì lâu lâu cũng để em đãi anh một bữa chứ có gì đâu.

Huy trầm giọng lắc đầu :

- Em cứ cất đó đi , đừng có lộn xộn . Anh vẫn còn tiền mà.

Song Lan đành thôi . Cô đang có một dự định khác trong đầu.

Đạo này buổi tối Huy vẫn đi đàn , nhưng ban ngày anh chúi đầu nghiên cứu lại mấy cuốn sách vở kiến trúc gì đó mượn của thầy giáo cũ.

Cô sẽ dùng tiền cát sê của mình lần này để mua tặng anh một bộ sách mới . Người thầy của anh , cô đã có gặp qua , cô sẽ nhờ ông ấy cho ý kiến nên mua cuốn nào.

Mãi tính toán , cô không để ý rằng Huy cứ chạy vòng vèo ở mấy con đường rợp bóng lá , khi phát hiện ra , cô kêu lên :

- Ủa , anh đi đâu vậy ? Chưa đói bụng à ?

Huy ngần ngừ rồi làm bằm trả lời cô :

- Hôm nay anh không muốn đi ăn ngoài quán nữa . Có một chỗ . ..

Song Lan ngạc nhiên thấy anh tăng tốc quẹo vào một con đường nhỏ yên vắng . Con đường không dài lắm , lại ít xe cộ.

Anh dừng lại ở một ngôi nhà có cổng rào sơn xanh đóng kín.

- Đi đâu vậy anh ? - Cô lạ lùng hỏi.

- Em xuống đi . Tới rồi đó.

Song Lan ngơ ngác xuống xe và nhìn quanh . Chỗ này toàn là nhà dạng biệt thự , cửa đóng im ỉm , có hàng quán gì đâu , sao anh lại ghé đây nhỉ ?

Chưa kịp thắc mắc , cô đã thấy Huy chồm người thản nhiên bấm chuông . Mất khoảng vài phút , cánh cửa được mở ra , và một người đàn bà với nét mặt kinh ngạc đứng sững người nhìn Trình Huy.

- Mẹ tôi ở nhà chứ hả dì Sái ?

Dắt xe vào sân , Huy hỏi.

Người đàn bà sực tỉnh gật lia lịa :

- Có , bà chủ có trong nhà.

Không để ý đến vẻ hốt hoảng của Song Lan , Huy chống chân xe và quay lại nắm tay cô :

- Vào đây em !

Về ngơ ngác , cô theo anh đi lên bậc tam cấp nhỏ vào một gian phòng khách mát mẻ và rộng rãi.

Một người đàn bà khác trong bộ đồ lụa màu vàng nhạt vừa bước xuống những bậc thang uốn lượn cầu kỳ bên trong . Bà xúc động khi thấy hai người.

- Huy ! Con đã về à ?

Giọng Huy vang lên :

- Mẹ dùng cơm trưa chưa ? Con muốn về nhà ăn cơm một bữa.

Người đàn bà lật đặt xuống hết bậc tam cấp :

- Hay quá ! Mẹ đang định cho bày cơm đây , có con về ăn cơm thì còn gì bằng.

Thấy ánh mắt thoáng vẻ tò mò của mẹ , Huy cười nư :

- Quên nữa . Con muốn kể tới hai phần cơm trưa chứ không phải một đâu . Không biết dì Sáu hôm nay có nấu nhiều món không.

Bà Lưu cười.

Bà nói với con mà mắt vẫn ngấm nhìn nét ngượng ngập và ngơ ngác của Song Lan :

- Không đủ thì nấu thêm , dì Sáu xưa đến nay nấu nhanh lắm mà . Con lo chi chuyện thiếu phần , sao không lo giới thiệu với mẹ bạn của con đi.

Huy tủm tỉm nhìn sang Song Lan :

- Con không quên đâu , đây là bạn gái con , tên Song Lan . Còn đây là mẹ anh.

Song Lan hoảng hồn cúi đầu chào bà Lưu :

- Thưa bác.

- Cháu xinh quá.

Bà Lưu cười hài lòng.

Giờ cái kết vẫn còn trên đầu cô , Huy phì cười :

- Nhỏ ơi , đây đâu còn nắng nữa , để anh giữ nón dùm em cho.

Song Lan đỏ mặt nhìn bà Lưu :

- Cháu . . xin lỗi !

- Có gì đâu . - Bà Lưu cùng cười.

Mắt sáng rực nét vui mừng , bà lúng túng mất mấy giây rồi cuối cùng hỏi con trai :

- Đưa Lan lên phòng rửa mặt đi Huy , mẹ sẽ nói dì Sáu nấu thêm một vài món và dọn thức ăn . Nhanh lắm , chừng vài phút là xong thôi.

Câu hỏi thúc của mẹ làm Huy hơi ngạc nhiên , anh dắt Song Lan lên lầu , và mở cánh cửa căn phòng củ của mình . Căn phòng gọn ghẽ và ngăn nắp quá làm anh ngỡ người ra mất một lúc.

Vậy là mẹ vẫn luôn cho người quét dọn phòng ốc đợi anh về , mẹ vẫn luôn mong cái ngày anh trở về ngôi nhà mình , sau mấy năm trời sống lảng bặt bên ngoài.

- Gì vậy anh ? - Song Lan hỏi nhỏ.

Huy sực tỉnh :

- À , không có gì . Phía trong có phòng tắm , em vào rửa mặt đi cho tỉnh táo.

Khi trở ra , Song Lan với gương mặt tươi tỉnh hơn . Thấy Huy vẫn còn ngồi thờ trên giường nhìn ngắm một khung ảnh nhỏ , cô rụt rè đến bên :

- Anh Huy , em xuống phụ mẹ anh nấu cơm nhé ?

Huy phì cười , kéo cô ngồi xuống cạnh mình :

- Xuống đó làm chi . Người đang nấu cơm ở dưới là dì Sáu thôi . Dì làm nhanh lắm , em khỏi lo.

Thấy cô có vẻ áy náy , anh giải thích :

- Mẹ anh chưa bao giờ biết nấu ăn đâu . Mẹ tuyên bố xuống bếp , chắc chắn chỉ là luẩn quẩn quanh đó để chờ thức đơn và hỏi thúc dì Sáu mà thôi . Em đừng bận tâm chuyện đó.

Vồ xuống mặt nệm kế bên , anh nói :

- Ngồi xuống đây với anh.

Song Lan ngồi xuống , cô liếc qua khung hình trên tay anh :

- Hình gia đình anh à ?

Anh chuyển cho cô xem :

- Ừ ! Đây là hình lúc anh mới thi tốt nghiệp trung học . Trong hình là ba mẹ . Còn thằng nhóc lớn không lớn , nhỏ không nhỏ , cười toe toét ở giữa là anh đó . Năm đó anh đậu điểm cao , nên thấy điệu bộ hạnh diện ghê không . Cứ y như là mình vừa đoạt giải Nobel không bằng.

Cảm thấy giọng anh cố đùa , nhưng vẫn đang xúc động với khung ảnh củ kỷ đó , cô ngắm tấm hình rồi nói nhẹ nhàng :

- Anh thật hạnh phúc , có ba mẹ yêu thương anh như vậy.

Huy ngẩn nhìn . Anh choàng tay qua vai cô :

- Anh cứ thường nghe em nhắc đến ngoại thôi , chứ ít khi em nhắc đến cái chết của ba mẹ . Họ mất đã lâu chưa ?

- Hồi em mới bốn năm tuổi . Lúc đó nhỏ quá , vả lại người lớn đều giấu em , nên em cứ đinh ninh rằng ba mẹ chỉ đi vắng đâu đó một thời gian.

Cô so đôi vai giọng buồn buồn :

- Có điều thời gian này dài quá.

Anh vuốt mái tóc cô :

- Em không lạ lòng về sự vắng mặt của ba mẹ sao ?

Cô lắc đầu :

- Có chứ , nhưng em hỏi thì không ai nói thật hết . Vì lúc đó em đang bệnh phải nằm viện , em yếu lắm , nên mọi người không muốn em phát hiện rằng mình sẽ thiếu ba mẹ vĩnh viễn , ai cũng nói dối là ba mẹ mới gia nhập một đoàn cải lương , phải đi xa để diễn và gửi em cho mấy cô chăm sóc.

Cô nhỏ nhẹ :

- Từ nhỏ , em đã có bản tính là ngốc nghếch và rất dễ tin , nên dù đôi khi buồn nhớ mẹ , hoặc thắc mắc mơ hồ , nhưng em vẫn không dám hỏi nhiều , vẫn cứ tin rằng ba mẹ vừa theo một đoàn hát nào đó đi diễn ở đâu xa lắm , chưa về được.

- Rồi sau đó ra sao ?

Song Lan nhún vai :

- Em hết bệnh , họ đưa em về nhà nội ở một vai năm học mẫu giáo . Sau đó bên nội làm thủ tục đi nước ngoài , em mới được chuyển về ngoại . Lúc đó em đã hiểu biết một chút , và tạm quên với sự thiếu vắng ba mẹ , ngoại mới cho em biết sự thật.

Huy thở dài và nắm lấy mấy ngón tay mảnh dẻ của cô . Anh không lên tiếng , nhưng cử chỉ nhẹ nhàng như đồng cảm sâu sắc.

Song Lan chột nhìn anh :

- Anh có biết cái tên của em có nghĩa gì không ?

Huy mỉm cười :

- Anh nghe thấy quen tai , nên đã có lần hỏi người quen rồi . Cái song lan là nhạc cụ gõ nhịp trong đoàn hát mà , phải không ?

Cô gật đầu khẽ :

- Ba mẹ em ngày xưa quen nhau trong đoàn hát , cả hai người đều rất mê những câu vọng cổ , những điệu hò , nên khi sinh ra em , đã chọn cho em một cái tên bình thường với sân khấu , nhưng lại lạ lẫm với người không chuộng cải lương.

Huy nhìn cô :

- Em vẫn còn mê cải lương lắm à ?

- Tất nhiên , Học khoa cải lương là tự em chọn cho mình mà anh . - Cô cười - Mấy câu vọng cổ , mấy điệu Nam Xuân , Nam ai là vốn liếng của ba mẹ , là tình yêu của ba mẹ để lại cho em đó . Hồi nhỏ , em hay luẩn quẩn bên ba mẹ khi cả hai học tuồng , em đã nhấp nháy và yêu thích những điệu ca cổ từ xa xưa đó.

Cô chép miệng nói :

- Có lẽ anh cho là lạ lòng , ngớ ngẩn . Vì em không nhớ rõ lắm hình dáng ba mẹ ra sao , nhưng mọi nghi ngờ nga những điệu hát quen thuộc ấy , em lại mơ hồ cảm nhận được tình yêu thương ngày trước của ba mẹ dành cho mình.

Huy nhìn cô một thoáng rồi hỏi dò :

- Sân khấu cải lương dạo này hầu như không trụ được nữa . Em vẫn có ý tưởng theo nghề chứ ?

Cô cười :

- Em hiểu tình hình này . Nên như anh thấy đó , em không thích đi hát , không thích đồng những cảnh phim karaoke , nhưng em muốn lấy ngắn để nuôi dài , muốn làm tạm những việc vặt vãnh trái nghề để hy vọng cho ngày mai.

Không để ý đến vẻ trầm ngâm của anh , cô nói bằng một giọng lạc quan :

- Em vẫn tin là dù thế nào đi nữa , sẽ cũng có lúc người ta tìm về cội nguồn . Cải lương là tinh hoa của văn hóa dân tộc , cải lương sẽ không bao giờ phải lụi tàn và biến mất đâu . Em tin như vậy.

Có tiếng gõ nhẹ cửa bên ngoài , rồi giọng dì Sáu bảo đã dọn cơm cất ngang cuộc nói chuyện của hai người . Huy đưa Song Lan đi xuống lầu , Chân máy móc bước sau cô , anh đang lờn vờn một ý tưởng mới mẻ vừa chợt đến trong đầu.

Chuyến đi về quê ngoại làm Song Lan và cả Huy mệt nhoài . Đi đường đã mệt , về nhà trọ nghỉ đến phải leo lên mấy tầng lầu lại càng mệt hơn.

Huy dành phần xách hai cái túi du lịch , anh cầm mấy lá thư và tin nhắn từ chỗ bà Bích liền hỏi Song Lan lên phòng.

Leo lên hết thang , cô dựa tường đợi anh mở chìa khóa phòng dùm cô.

Cánh cửa chỉ vừa mở là cô đã tràn vào và ngồi phịch xuống sàn thở ra sung sướng . Huy nhìn cô phì cười :

- Mệt lắm à ? Sao em không rửa mặt cho khỏe.

Tay gỡ đôi sandal , cô lắc đầu quày quật :

- Cho em nghỉ mấy phút đã , rửa mặt hay tắm táp gì cũng chút nữa , em mệt muốn đứt hơi rồi đây.

Huy đặt mấy túi xách vào góc phòng :

- Tại em chứ ai , đã bảo em ngủ sớm đi , lấy sức sáng nay về , em lại cứ nhỏ to tâm sự với bà ngoại suốt đêm , để đến sáng dậy không nổi.

Song Lan lè lưỡi :

- Em cũng không biết sao bây giờ dở vậy , lên xe đã dựa anh ngủ một chập rồi mà vẫn còn mệt.

Huy chỉ cười không nói gì , anh nhìn sơ qua mấy cái thư vẫn còn cầm trên tay.

- Thư của ai vậy anh ? - Song Lan hỏi.

Huy đưa cả cho cô , giọng là lạ :

- Cả hai cái là của em hết.

Song Lan ngạc nhiên . Cô bới lại mớ tóc cho gọn rồi cầm xem . Một phong bì không có tên người gửi , cái còn lại bên ngoài có dấu đóng in rõ mấy hàng chữ "Đài Phát Thanh Thành Phố" , cô kêu lên :

- Đài Phát Thanh ? Anh ơi , là thư báo của Đài Phát Thanh.

Huy gật :

- Em mở ra xem đi.

Song Lan ngập ngừng rồi ngẩng lên nhìn anh :

- Anh xem chung với em đi.

Huy cười nhưng cũng chiều ý cô , anh ngồi xuống bên cạnh sau khi với lấy cho cô cái kéo nhỏ.

Tay run run , cô cắt viền và mở phong bì , tờ thư báo bên trong chỉ vồn vện có mấy hàng , nhưng cô cứ đọc đi đọc lại hàng phút . Rồi cô nhìn anh.

- Có phải vui quá không nói nên lời nói không ? - Huy cười hỏi.

Cô bật lên tràng cười :

- chà , anh nói đúng quá xá , em đang mừng đến phát điên đây . Anh có biết thư báo gì không ? Em trúng tuyển rồi đó . Em trúng tuyển rồi.

Về mặt rạng rỡ , cô chụp tay anh say sưa nói :

- Hôm đó em đi hát thử , em thấy nhiều người đến dự thi quá nên cũng có chút sợ , anh nhớ bữa đó em nắm tay anh miết không ? Cũng nhờ anh giúp em trấn tĩnh lại , may thật , bây giờ thì đâu thật rồi.

Đang huyền thuyên , chợt cô khựng lại nhìn anh.

Ánh mắt cô như có điều kinh ngạc . Huy chợt dạ :

- Gì vậy ?

- Sao em thấy . . . anh không có vẻ mừng giống em.

Huy phì cười :

- Anh mừng chứ , sao lại không . Em được nhận làm cộng tác viên chương trình ca cổ của Đài Phát Thanh thì anh phải mừng chứ , không thấy nãy giờ anh cùng cười vui với em à ?

- Nhưng . . . cái mừng của anh không giống em - Song Lan nhăn trán như suy nghĩ - Ồ , hồi nãy anh cũng không có hồi hộp giống em . Anh cứ tỉnh bơ như là . . như là . .

- Như là gì ?

Cô tìm lời để diễn tả :

- Em thấy cứ như là . . anh coi qua cái thư này trước rồi vậy.

- Bậy nè - Huy nghiêm mặt - Thư của em mà , sao anh lại xem trước làm gì . Hơn nữa anh với em từ quê lên , dì Bích mới đưa xấp thư cho anh mà , bộ em nghĩ . .

Song Lan vội sửa lời :

- Không phải , em nói sai . Ý em là giống như . . Ánh , giống như anh có biết qua nội dung cái thư này vậy , tức là . . anh Phú là bạn cũ của anh mà , ảnh chủ nhiệm chương trình này , không biết . .

Cô nói giọng dò dẫm :

- Không biết có phải anh nhờ ảnh giúp đỡ cho em không ?

Huy nghiêm mặt :

- Sao em lại nghĩ anh làm vậy ? Em có giọng ca tốt thật mà . Sao không tin tài mình ? Em trúng tuyển là vì giọng hát của mình , anh cần gì phải nhờ vả ai.

Song Lan ngập ngừng :

- Thật à ? Em đâu là nhờ sức mình à ? Anh thật không nhờ người ta ?

Huy lườm cô :

- Khổ quá , anh tin vào em mà em lại nhát quá , không dám tin vào mình.

Cô bẽn lẽn :

- Tại em sợ . .

Huy lắc đầu :

- Sợ cái gì mà sợ . Em hát hay thật mà.

Cô tròn mắt nhìn anh :

- Nhưng . . . anh đã nghe em hát vọng cổ bao giờ đâu mà khen em ?

Thôi chết ! Huy gãi tóc ngẩn ngừ rồi đành thú thật một nửa :

- Ờ thì . . . hôm trước anh có tình cờ gặp anh Phú ngoài phố.

Thấy miệng cô đang tròn như chữ không , anh vội giải thích một hơi :

- Nói chuyện vài câu thì ảnh có nhắc qua em , và khen em hôm đó hát rất hay , phong cách

hát cũ , giản dị mà ngọt ngào , sâu lắng , không cần luyện láy quá nhiều như một số diễn viên theo phong cách mới bây giờ . Đài Phát Thanh chính là cần những chất giọng như em .
..

Song Lan vỡ lẽ , cô mau mắn ngắt lời anh :

- À ! Em biết rồi , họ đang muốn tìm người hát theo phong cách cũ đó , cho nên em trúng tủ , phải không ?

Huy thở phào :

- Em . . . thông minh ghê.

Cô cười thích thú nói thêm :

- Vì vậy nên anh mới đoán trước là có thể em được chú ý , nên bữa nay có thư báo , anh cũng tỉnh bơ chẳng ngạc nhiên gì hết.

Huy vỗ tay cười :

- Đúng luôn . Em biết hết , hay thật !

Cô cười toe :

- Em đoán đại vậy thôi mà.

Mắt lấp lánh niềm vui , cô thở thễ :

- Anh nè , anh thấy tháng này tụi mình hên không . Em thì được nhận vào làm cộng tác viên cho Đài Phát Thanh , còn anh thì lại được giao thiết kế một công trình . Nếu mình làm tốt , thì có thể mai mốt đây , em sẽ khỏi đi đóng mấy cái phim karaoke , và anh thì chính thức trở lại nghề cũ , khỏi cần tới tới đi đàn nữa.

Huy nhìn cô cảm động :

- Ủ , tuy chỉ là thiết kế xây dựng một tiệm ăn nhỏ , nhưng anh sẽ xem đây là công trình quan trọng nhất để cố gắng đầu tư tâm trí vào nó , anh có trở lại với nghề kiến trúc hay không , phải trông vào kết quả của công trình này.

Song Lan ghéch cầm lên vai áo anh :

- Hôm trước đi thi tuyển , anh đã ủng hộ em rồi , bây giờ đến em ủng hộ anh hết mình.

Huy nheo mắt nhìn :

- Ủng hộ anh ? Bằng cách nào đây ?

Cô hơi lúng túng :

- Ờ thì . . . Có nghĩa là trong thời gian này , anh cần gì cứ lên tiếng , em sẵn sàng làm hết.

- Thật không ? - Anh cười cười.

- Thật chứ.

Chợt như nhớ ra điều gì , cô đỏ mặt giao hẹn :

- Nhưng không như anh nghĩ đâu.

- Thông minh dữ , em biết anh nghĩ gì à ?

Song Lan trợn mắt :

- Sao lại không ? Đầu óc anh hắc ám thấy mồ . Mấy lần trước tại em không kịp đề phòng đó thôi . Bây giờ em khôn ra một chút rồi , anh đừng hòng giở cái tật hể hửng chí thì mi ầu người ta , bất kể có mặt người khác , bất kể là đang ngồi ở quán nước.

Huy nói ngay :

- Vậy thì trừ lúc vào quán nước , trừ lúc có người khác , chỉ có anh với em thôi thì anh có quyền "ầu" chứ gì ?

Song Lan phì cười , cô trề môi :

- Ai nói anh vậy ? Ở đâu mà ra cái quyền ngang xương đó ?

Huy phá lên cười :

- Vậy cũng không được sao ? Đừng có quên là em đem anh về ra mắt với ngoại rồi , ngoại chịu anh là cháu rể tương lai rồi . Em chẳng thể nào mà có cơ hội quay lại với cái anh chàng Ngàn đeo vàng đầy mấy ngón tay đó đâu.

Cô lườm anh :

- Đã nói anh đừng nhắc Ngàn rồi mà . Hôm bữa anh cứ tỉnh bơ nói chuyện mà như kinh với anh ta làm em sợ gần chết . May mà không có gì xảy ra . Anh không biết chứ Ngàn nóng nảy và hung dữ nổi tiếng ở đó.

Huy nhún vai :

- Chỉ là vẻ ngoài nhát thiên hạ , hấn chỉ dám hung dữ với người yếu đuối mà thôi . Anh nói chuyện nghiêm chỉnh thì hấn lại huênh hoang khiêu khích , đến khi anh hết chịu nổi sẵn sàng nghiêng hấn thì hấn lại lảng đi.

Song Lan cười :

- Anh ta là vậy mà . Có điều dù gì thì anh ta cũng có chút quan hệ bà con , nên em ngại chuyện không hay xảy ra.

Huy nắm tay cô cười :

- Anh biết . Anh cũng đâu có muốn lần đầu về ra mắt ngoại em mà bị điểm xấu.

Song Lan mỉm cười dựa vào Huy.

Đưa anh về quê , cô biết tướng tá anh bặm trợn , không cởi mở , nên cứ sợ vẫn vợ rằng sẽ làm ngoại không yên tâm.

Nhưng thật may khi ngay bữa đầu tiên , Ngàn nghe mợ báo tin cô về cùng một người lạ , anh ta đã tìm đến . Sự giáp mặt giữa hai người thanh niên có vẻ ngoài dữ dằn như nhau khiến cô nhận ra sự khác biệt quá xa giữa hai tính cách.

Cách xử sự chín chắn , đúng mực nhưng ẩn chứa sự lì lợm , không dễ chịu thua ai của Huy làm Song Lan cảm thấy hãnh diện.

Có lẽ Ngàn sau vài phút cổ hung hăng dọa dẫm cũng nhận ra điều này , nên cuối cùng , anh ta tiu nghỉu bỏ về với cuộc gây hấn bất thành.

Mấy ngày sau đó , cô lại có thêm niềm hạnh phúc mỗi khi cô nghe ngoại hỏi mình dọn cơm , giảng mừng cho anh hoặc rầy la cô vì đôi lần cô bướng bỉnh cãi anh.

Ngoại hài lòng khi có anh bên cô . Còn mẹ của anh , bà có hài lòng khi có đứa con dâu vừa chậm lụt , vừa ngốc nghếch như cô không ?

Song Lan chưa biết câu trả lời.

Thỉnh thoảng Huy đưa cô về thăm nhà , mẹ anh đối với cô khá dịu dàng , thân thiện , nhưng điều làm cô có đôi chút lạ lẫm là đối với anh , bà có một vẻ gì đó rất khác thường . Bà yêu thương con trai , điều đó quá hiển nhiên rồi , nhưng đi kèm với tình yêu thương dường như là sự e dè , ngại ngùng vậy.

Song Lan không dám hỏi Huy tại sao , cô đoán là nhà anh có truyền thống cổ hủ , chắc trong gia đình anh coi trọng vai trò người đàn ông hơn hết.

Và nếu cô có trở thành một thành viên trong gia đình anh , chắc chắn cô cũng phải chịu ảnh hưởng cái truyền thống cũ kỹ này.

Cô biết Huy là người cao ngạo , nhưng chỉ ở nhà anh , anh mới lộ rõ nhất cái tính chuyên quyền và phong cách chủ nhân ông.

Tuy vẫn lễ phép với mẹ , nhưng từ sự dè dặt ẩn giấu của bà , cô nghĩ anh phải độc đoán và khó tính ghê lắm.

Song Lan chép miệng nén tiếng thở dài . Mình yêu anh , nhưng nếu mai sau về làm vợ anh , không biết mình có chịu đựng nổi cái tính chuyên quyền kiểu đó không ?

Cô lẩn thẩn tự hỏi . Và nếu như mình không chịu nổi thì . . . mình có thể thay đổi được tính anh không ?

- Nghĩ gì mà thờ người ra nấy giờ vậy em ? - Huy chột lên tiếng hỏi.

Song Lan giật mình ngóc dậy :

- Đâu có , đâu có gì anh.

Huy háng giọng :

- Vậy à . Nếu không mơ mộng gì đặc biệt thì Nô tỳ Isaura đòi mới ời , nhường em rửa mặt tắm táp trước , sau đó thay đồ , nhớ diện một chút , đợi anh tắm xong thì ta đi.

Cô ngạc nhiên :

- Đi ? Đi đâu giờ này hả anh ?

Anh lừ mắt với cô :

- Còn hỏi ? Đi ăn tối chứ đi đâu . Em không biết đã gần bảy giờ rồi à ? Anh đói bụng gần chết.

Song Lan phá lên cười . Cô lắc đầu trêu cái tính háu đói của anh rồi đến bên tủ soạn lấy khăn và bộ quần áo mặc chạy ra nhà tắm.

- Trong lúc em tắm , anh về phòng cất đồ đi.

- Được rồi , khỏi lo cho anh.

Huy mỉm cười nhìn theo cô . Còn một mình trong phòng , anh lười biếng không về phòng mình cất hành lý vội mà nằm dài xuống sàn tự cho mình vài phút thư giãn.

Quê Song Lan thật ra không phải xa xôi lắm , nhưng chuyến đi qua phà chờ đợi có hơi rườm rà.

Ở lại mấy ngày , cô vui tươi , hơn hờ quá chừng.

Anh thích cùng cô thăm vườn , thích ngắm cô nhàn nhã đi quanh mấy góc nhãn tìm trái hạt tiêu , thích được cô dặt tay mình đi thám thú cùng khắp và kể cho mình nghe cô thường hái trộm hoa ở đâu , có lần té u đầu chảy máu ở đâu.

Về mộc mạc , dễ thương của cô khi kể những chuyện nhỏ nhỏ xa xưa ấy khiến anh yêu cô hơn.

Anh đã dặn lòng mình rằng cho dù mai sau có bận bịu công việc thế nào , cũng phải ráng mỗi năm một lần đưa cô về thăm quê thăm ngoại vài ngày.

Gió đưa tờ thư báo bay xuống cạnh chỗ Huy nằm , anh nhặt nó lên.

Vậy là cô đã có thể đạt được ước muốn đơn giản mà dễ thương của mình . Hát trong chương trình ca cổ không phải là một nghề chính , nhưng anh đã có sẵn dự định rồi.

Cuối năm lấy nhau , anh sẽ đưa cô về nhà , và những công việc nội trợ linh tinh bên mẹ anh , sẽ làm cô bận rộn.

Cuộc đời làm vợ và nhất là cuộc đời làm mẹ tiếp theo sau đó , sẽ lấp đầy những khoảng thời gian ngoài công việc ở Đài Phát Thanh của cô . Cô sẽ chẳng cần phải bon chen để tìm thêm công việc nào nữa , và anh với cô sẽ là đôi vợ chồng hạnh phúc nhất.

Huy mỉm cười . Song Lan vẫn khờ khạo và dễ tin . Nhưng anh yêu cô nhất điểm này . Sự ngây thơ và lạc quan của cô đã giúp anh xua đi những ám ảnh về những tổn thương xảy ra đối với gia đình mình , bản thân mình.

Anh không định kể hết cho cô nghe về những điều này , sẽ còn một số chuyện anh không cho cô biết . Nhưng anh tin đó là cách tốt nhất.

Chú Ánh có lần phản nản riêng với anh là Song Lan khờ quá , nhất là sự xét đoán về cuộc sống chung quanh . Anh đã cười và trả lời rằng cô anh bỏ khuyết cho cô rồi . Dù biết trả lời như vậy là tự cao , nhưng anh thật sự nghĩ nếu đầu óc mình nhạy bén hơn cô mấy phần thì lại càng phải có trách nhiệm lo lắng cho cô hơn nữa.

Gió chiều từ khung cửa sổ thổi vào mát rượi . Huy mơ màng nghĩ đến sự có mặt của Song Lan bên cạnh suốt cuộc đời mình.

Khi Song Lan tỉnh quay về phòng , cô thấy anh nằm ngủ quên luôn trong phòng mình , mớ hành lý vẫn ngổn ngang trong góc.

Tần ngần một chút rồi cô chắc lưỡi khép cửa lại . Che miệng giấu một tiếng ngáp dài , cô nghĩ mình cũng không nên đánh thức anh . Cô không đói bụng , chỉ thấy mệt và buồn ngủ mà thôi.

Lười biếng nằm xuống cạnh anh , cô loáng thoáng nghĩ nếu sau vài tiếng chớp mắt , tỉnh dậy họ cũng còn có thể dắt tay nhau xuống phố mua hai cái bánh bao đầu ngõ cứu đói cho cả hai . Ông già ấy luôn bán bánh bao tới tận khuya mà , lo gì.

Gọi hai tô phở xong , Huy quay qua Song Lan và phát hiện cô đang nhìn anh vẻ là lạ :

- Gì vậy em ?

Cô xịu mặt :

- Anh không hỏi em ăn gì mà cứ gọi phở tái thêm hột gà.

Huy ngạc nhiên :

- Em không thích ăn phở tái à ?

Cô phụng phịu :

- Không phải thích hay không thích , mà em đang nghĩ . . hình như anh hơi độc tài.

- Anh độc tài ? Chỉ có gọi giúp em món ăn mà em cũng nói anh độc tài ? Sao hôm nay . .

Anh trợn mắt nhìn cô một thoáng rồi chợt phì cười :

- Thôi được , anh xin lỗi , có lẽ anh cũng có chút độc tài thật.

Gương mặt cô có chút hài lòng khi nghe anh dễ dàng nhận lỗi . Huy chắc lưỡi :

- Tại anh cứ nghĩ đơn giản là em với anh giống nhau , vả lại phở tái ăn bổ , thêm hột gà nữa càng tốt cho chú nhóc của mình , nếu em không thích thì gọi món khác vậy.

Huy ngoắc người phục vụ lại :

- Xin lỗi anh , cho tôi gọi lại.

Anh quay qua cô :

- Em ăn gì ?

- Em . . .

Đột nhiên , Song Lan bỡ ngỡ nhìn người phục vụ , rồi lại nhìn Huy . Thật sự cô chỉ bực anh vậy thôi , chứ không nghĩ mình sẽ ăn món phở gì khác . Cô cảm thấy lúng túng trước vẻ chịu đựng của Huy và trước ánh mắt chờ đợi của người phục vụ.

- Chị dùng gì ạ ? Tái , nạm , gầu , gân hay phở gà - Người phục vụ lên tiếng nhắc.

Song Lan bối rối với tràng quảng cáo đó , cô thấy mình xịu xuống , hết muốn tranh với Huy quyền gọi món gì nữa.

- Chị à ! - Người phục vụ hơi sốt ruột.

Cô liếc nhìn Huy trong khi ấp úng :

- Ánh , ơ . . . xin lỗi ! Cho tôi . . . cho tôi một tô phở . . . giống ảnh cũng được.

"Ảnh" của cô đang ngó lên trần cổ nhin cười , còn người phục vụ thì sau cái trợn mắt chừng hững , anh ta cẩn thận hỏi lại :

- Anh này gọi phở tái thêm hột gà.

- Ủm . . . Thì tôi cũng vậy đó.

Người phục vụ nghe tiếng gắt khế của cô liền khôn khéo dạ dạ bỏ đi . Song Lan liếc nhìn Huy lâu bầu :

- Anh có muốn cười chọc quê em thì cười ha ha đại đi.

Huy khịt mũi thanh minh :

- Anh đâu dám chọc quê em đâu.

Song Lan sượng sùng :

- Còn nói . Em biết tổng anh đang ngạo em . Thú thật là . . em chỉ thấy ảm ức khi lúc nào anh cũng xem em như con nít , không bao giờ hỏi ý kiến em hết , nên em mới nói vậy thôi.

Huy chợt dạ ngưng ngay ý định trêu cô , anh ngấm nghĩ rồi gục gặc đầu :

- Ủ , hình như thỉnh thoảng anh cũng tỉnh bơ quyết định hết mọi việc , như vậy không tốt lắm.

Song Lan đính chính :

- Không phải không tốt lắm , em biết tất cả những quyết định của anh đều đúng , em biết em dở nhiều chuyện , nhưng đôi khi . . - Cô ngập ngừng - Không được hỏi ý kiến gì , cứ theo sự sắp đặt của anh , em cảm thấy mình giống như đứa trẻ chưa lớn hoặc giống như người vô dụng vậy.

Huy vội nghiêm mặt :

- Bậy nè , ai nói là em vô dụng đâu , sao em lại nghĩ lẫn thần như vậy.

- Thật mà , không hiểu sao gần đây em hay có cảm giác đó , thấy buồn lắm nhưng không biết nói sao để anh hiểu.

Huy cầm tay cô dịu dàng :

- Anh hiểu em rồi . Tại anh không khéo thôi . Em nói đúng , đáng ra phải hỏi ý kiến em nhất là những chuyện liên quan đến em , nhưng anh lại cứ quyết định bừa . Đó chỉ là vì anh lo cho em quá thôi chứ không có gì đâu.

Thấy cô vẫn tần ngần , anh nhẹ nhàng hơn :

- Em không hề vô dụng tí nào , bằng chứng là em đã làm rất nhiều việc mà chả ai làm được . Chương trình ca cổ từ khi có em liên tục được yêu cầu phát đi phát lại . Em đã cố gắng và em đã khá thành công rồi , cái tên Song Lan bây giờ đâu có xa lạ gì với người yêu ca cổ nữa.

Cô nhìn anh :

- Anh nghĩ là . . . em cũng có chút thành công à ?

Huy mỉm cười :

- Còn gì nữa . Vợ của anh giỏi lắm mà.

Câu nói của anh hiệu nghiệm . Song Lan như tan mất áng mây mù trong mắt khi nãy , cô nguyền anh :

- Ai làm vợ anh hỏi nào ?

Huy nháy mắt :

- Bây giờ thì chưa , nhưng đến chủ nhật tuần này thì phải rồi . Em không thoát khỏi anh đâu , nhất là bây giờ anh đã . . . thế chấp đứa con của mình cho em giữ rồi.

Cách nói của anh làm cô đỏ mặt :

- Anh lại vậy nữa rồi . Em đã ngượng mà anh cứ nhắc hoài.

Huy trợn mắt :

- Cái gì mà ngượng , có con là chuyện tốt chứ bộ.

- Nhưng . . . có con trước ngày cưới vẫn là . . . không đúng lắm.

Huy phì cười :

- Anh thấy chẳng cơ gì không đúng hết . Mình cũng chỉ có vài ngày nữa là lấy nhau rồi . Chuyện có con sớm muộn gì cũng vậy thôi . Bộ em ngại mẹ anh khó tính à ? Đừng lo , mẹ anh đâu có cổ hủ kiểu đó.

- Không phải em ngại mẹ.

- Hay em sợ mặc áo cưới không đẹp ? Anh nghĩ mới hai tháng thì đâu có mất dáng đâu mà lo , em vẫn thon thả lắm mà ngại gì.

Song Lan im lặng một lúc rồi cô chép miệng :

- Thật ra em cũng không biết mình ngại gì nữa . Từ hôm trước biết là có thai , em cứ lo lo sợ sợ.

Huy mỉm cười nhìn cô :

- Thôi được rồi , nhìn anh nè.

Cô nghe lời anh . Ánh mắt anh điềm tĩnh và thành thật như lời anh nói vậy :

- Em đừng nghĩ ngợi lung tung . Anh yêu em . Mình sắp cưới nhau rồi . Những điều đó là thật . Anh hiểu nỗi lo sợ của em . Mọi việc có vẻ nhanh quá , phải không ? Nhưng em tin anh đi . Tất cả mọi chuyện là thật . Chúng ta sẽ lấy nhau , mình sẽ có một chú nhóc , hay cô nhóc dễ thương . Lúc đó , em sẽ thấy những chuyện lo lắng này là quá xa , quá nhạt nhẽo mà thôi.

Anh nói khoan thai , nhưng với một vẻ quả quyết chắc chắn . Song Lan nhìn anh và thấy lòng mình dịu lại . Bàn tay cô đang được anh nắm gọn đầy mạnh mẽ và tự tin.

Người phục vụ mang cái khay có hai tô phở nghi ngút khói đen . Song Lan sực tỉnh , cô rút tay lại để anh ta đặt món ăn lên bàn . Mắt cô nhìn Huy qua màn khói nóng của mấy tô phở và cô nhoẻn miệng cười.

Huy thở phào nhẹ nhõm khi thấy lại nụ cười ngây thơ của cô vợ sắp cưới . Cầm đôi đũa cô vừa đưa , anh buột miệng :

- Em nếm dùm anh luôn đi.

Song Lan tròn mắt nhìn anh , rồi lập tức cô vui vẻ gặt đầu :

- Để em . Em biết anh không thích ăn tương , nhưng ăn nhiều ớt và chanh.

- Cha , em hay quá.

Cô cười thích chí khi tỉ mỉ nếm nếm cho anh . Huy gật gù ngấm nhìn cô , lòng tự nhủ thỉnh thoảng nên "làm biếng" kiểu này . Cô bực mình tính độc tài của anh , nhưng lại rất thích khi được nhờ vả , lạ thật ! Làm biếng mà được vợ lo lắng , săn sóc chu đáo với vẻ tự nguyện dễ thương thế này thì thật là một đặc ân cho những ông chồng như mình.

- Rồi đó anh.

Huy gặt đầu kéo tô phở về . Gắp phở đầu thật ngon . Anh nheo mắt ngạc nhiên khi cô cười

tít tít :

- Sao anh ? Vừa miệng phải không ? Em biết em ném đúng ý anh à.

- Ùm , em giỏi ghê !

Huy nói với vẻ khâm phục và hài lòng thực sự . Chắc là cô cũng đã nhiều lần để ý cái khẩu vị hơi khó tính và không giống ai của anh . Cô vợ của mình cũng tử mĩ đó chứ , đâu phải lúc nào cũng vô tư và đễnh đoảng đâu.

Đang ăn , bỗng anh thấy cô khựng lại đôi đũa và mở to mắt nhìn qua vai mình . Huy quay lại , có một đôi nam nữ đang bước vào quán , họ cũng lập tức nhận ra hai người.

Thế có vẻ kinh ngạc nhìn Song Lan rồi sầm mặt khi nhìn qua anh . Hấn lững khững rồi quay người đi trở ra.

- Anh Thế ! Đợi em với.

Cô gái đi cùng hấn kêu lên . Trước khi đuổi theo Thế , cô ta còn quay lại ném về phía Song Lan cái nhìn ganh ghét và tức tối.

Huy quay lại . Song Lan vẫn nhìn theo bóng họ.

- Ai vậy em ? - Anh hằng giọng , cổ dằn cơn ghen đang nhấp nhòem trong lòng.

CÔ buồn rầu nhìn anh :

- Anh Thế , anh biết rồi mà.

Anh ngắt lời :

- Anh hỏi cô gái kia kìa , cô ta biết em phải không ?

- Đó là Mỹ Trinh , bạn học chung với em trong trường sân khấu Điện Ảnh . Mỹ Trinh hiện là bạn gái của anh Thế.

Tô phở trở thành đắng nghét và nhạt nhẽo . Huy im lặng.

Ánh mắt cô gái ấy chứa đầy sự Oán ghét của những người khi gặp tình địch . Song Lan và Thế đã không còn gì gần hai năm nay rồi , tại sao cô ta vẫn còn ánh mắt ấy . Tại sao Song Lan như bị sốc khi thấy họ đi với nhau ? Tại sao cô buồn buồn như thế ? Thất vọng ư ? Hay tiếc nuối ?

Sau vài phút tư lự , Song Lan chợt phát hiện Huy đã dừng đũa , cô ngạc nhiên :

- Sao anh không ăn tiếp ?

Huy không đáp , anh chăm diều thuốc.

- Em ném không ngon à ?

Anh khàn giọng :

- Không phải.

- Vậy sao anh không ăn ?

Huy nhún vai :

- No rồi.

Vẻ lãnh đạm khó chịu của anh làm cô cau mày . Cô cũng buông đũa xuống . Khi anh ngẩng nhìn dò hỏi , cô đáp ngay :

- Anh không ăn , em cũng không ăn.

Huy nheo mắt nhìn cô thật kỹ , sau cùng anh dừng dưng buông giọng :

- Tốt . Vậy thì thôi . Về !

Anh búng tay gọi tính tiền . Vẻ thản nhiên rút thuốc đợi tiền thói lại của anh làm cô tức uất . Sao anh lại có thái độ kỳ lạ như vậy chứ ?

- Đi ! - Huy nói cộc lốc.

Anh đứng lên trước và quay người bước thẳng ra cửa như không hề có ý đợi cô . Song Lan vừa kinh ngạc , vừa cảm thấy nổi tức giận lẫn tủi thân ủa đến khi cầm lấy túi xách.

Song Lan muốn hỏi anh xem chuyện gì đã khiến anh như vậy , nhưng sự bất ngờ vì cách cư xử thiếu tôn trọng của anh làm cô ghen lời . Cô chậm rãi đi ngang qua hai hàng bàn ghế đầy khác , cô ngăn mình không vấp té hoặc rơi nước mắt.

Ra đến bên ngoài , cô đi lướt qua chiếc mô tô anh nỏ máy và đang chờ sẵn . Cô bước men theo con lộ lớn và đôi chân mơ hồ không định hướng.

Huy hơi kinh ngạc trước hành động của cô , anh cho xe phóng xuống theo.

- Lên xe đi ! - Anh trầm giọng ra lệnh.

Song Lan né qua bên như không nghe thấy . Lòng đường đã bị anh chiếm , cô đi lên lề.

- Có nghe không ? Song Lan !

Cô vẫn bước , chân cô hơi chệch choạng với những bờ lề mập mờ . Huy gọi lần nữa . Nhưng lần này không phải là gọi , mà anh gần như quát lên :

- Song Lan ! CÓ nghe không ? Lên xe mau ! ĐỪNG để tôi giận lên !

Cô làm lúi bước nhanh hơn , mặc kệ những ánh mắt tò mò hiếu kỳ của người đi đường , mặc kệ sự giận dữ của anh . Anh giận ư ? Đầu phải chỉ có anh biết giận . Cô cũng đang giận đến run người đây mà.

- Không chịu lên phải không ?

Song Lan vẫn mím môi ngoan cố . Huy quắc mắt nhìn cô , rồi anh cười gằn :

- Em giỏi lắm ! Thích lủi thủi đi bộ chứ gì ? Được thôi !

Song Lan chưa kịp hiểu lời anh thì chiếc mô tô đã rú ga và chồm lên như một con thú hung hãn , chỉ chớp mắt , chiếc xe phóng vụt đi , để lại vết khói mỏng và âm thanh gầm rú vọng lại.

Song Lan đứng sững người ngơ ngác nhìn theo.

ANH đã chạy xe đi ? Anh thật sự bỏ đi sao ? Để mặc cô ở đây ? Một mình ?

Cô nhìn theo con đường không còn gì quen thuộc , và ngơ ngác nhìn xung quanh , những khuôn mặt xa lạ , những ánh mắt tò mò xa lạ.

Anh thật sự tàn nhẫn như vậy sao ? Anh đã bỏ cô giữa đường ?

"Mình sắp cưới nhau rồi mà , chỉ còn mấy ngày thôi . Hãy tin anh . . ."

Song Lan loạng choạng bước thêm vài bước , rồi như không đủ sức lê tiếp , cô run rẩy dựa vào thân cây bên vèn đường . Nước mắt không còn kìm được nữa , giờ đây đã lăn dài thành hàng trên mặt cô.

Những điều người ta nói thì dễ dàng và trơn tru quá . Lời nói êm tai nhưng có bao nhiêu phần trăm sự thật ? Anh chỉ vừa hứa hẹn một cách chắc chắn , vậy mà mới đó đã bỏ mặc cô rồi . Thì ra đàn ông giống nhau thôi . Cô yêu anh và đã tưởng mình có thể tin cậy vào anh . Anh tàn nhẫn như vậy thì có khác gì Thế.

Nhưng nếu trước với Thế , cô có cẩn thận giữ mình . Còn với anh , cô đã quá tin và yêu anh , mà phạm vào điều cấm kỵ quan trọng nhất mà trước khi đưa cô lên thành phố , ngoại đã căn dặn kỹ càng mấy lượt.

Nước mắt lã chã , cô sờ nhẹ lên bụng . Hai tháng rồi . Có phải cô là đứa con gái ngu ngốc nhất không ? Dễ tin người quá , dễ hôm nay chẳng còn gì để mất ?

Song Lan nấc khẽ và đưa tay ôm lấy gương mặt đầm ướt . Vậy là nỗi lo sợ của cô mấy tuần nay không phải là không có cơ sở , nó đã thành một sự thật đau lòng rồi sao ? Tình

cảm của cô và anh đã tự bao giờ rạn nứt mà dẫn đến thái độ lạnh lùng , tàn nhẫn của Huy hôm nay.

Hình ảnh cô gái son phấn đậm đà đã đứng chửi rủa trước cửa phòng anh với mớ hành lý bị anh quăng ra ngày nào vẫn còn trong ký ức , giờ đây trở lại rõ nét với cô . Có phải cô đang là người kẻ tiếp ? Chuyện yêu thương trong hai năm qua của anh chỉ là trò vui đùa ác ý ?

Những dằn vặt đau lòng , những tư tưởng tự xỉ vả trách mắng mình làm cô nghẹt thở , đau thắt bụng ngực và cảm thấy đôi chân như không chịu nổi sức nặng thân mình . Những ánh đèn xe như loang loáng và chao đảo loạn xạ trước mặt . Song Lan cảm thấy mình đang khụy xuống dù cổ cổ nứu lấy thân cây xù xì kia . Có ai đó vịn lấy cô và tai cô vang vang những tiếng nói lao xao :

- Nè cháu , cháu làm sao vậy ?

- Coi chừng , đỡ cô lên đi.

- Hình như cô đó xỉu rồi.

Và giữa những tiếng kêu đó , cô mơ hồ nghe một giọng nói quen thuộc đang hỏi hả kêu lên :

- Xin lỗi , cho tôi vào , đó là vợ tôi !

Song Lan cố mở to mắt nhưng chẳng trông thấy gì . Cô ngất đi.

Song Lan tỉnh dậy trong tiếngthở phào của ai đó . Cô ngơ ngác nhìn cái trần trắng toát.

- Con tỉnh dậy rồi , thật may quá . - Mẹ Huy lên tiếng.

Đôi mắt bà ánh lên tia nhìn vui vẻ khác thường :

- Con đừng lo , bác sĩ mới khám mạch cho con , con không sao đâu.

Cô đỡ lấy đầu :

- Còn . . . con bị sao vậy ?

Bác sĩ nhìn bà Lưu cười , bà đỡ lời :

- Con có thai nên yếu trong người thôi , cứ nằm nghỉ một chút cho khỏe đi.

Né tránh bàn tay Huy bên cạnh đang ân cần đỡ mình , cô ngồi lên và nhìn quanh . Cô đang nằm trên

giường rộng , ngoài con người cô không muốn nhìn ra , có mặt bà Lưu , vị bác sĩ và cả dì Sáu đang lấp ló bên ngoài . Có lẽ cô đang ở nhà Huy . Nhận ra vẻ lân cận vụng về của con trai , bà Lưu hắng giọng :

- Để mẹ tiễn bác sĩ ra về rồi xuống bếp dẫn dì Sáu pha ly sữa cho con uống . Uống ly sữa nóng con sẽ tỉnh ra . Cánh cửa phòng khép lại nhẹ nhàng ,

chỉ còn cô và anh . Song Lan buông chân xuống nền gạch định đứng dậy , nhưng Huy níu tay cô :

- Em đi đâu vậy ?

Cô buông gọn :

- Anh bỏ tay tôi ra.

- Nhưng em muốn đi đâu ?

- Tôi về nhà.

- Đây là nhà em , không cần đi đâu nữa.

Song Lan cố gỡ bàn tay to khỏe đang nắm cứng lấy cánh tay mình nhưng vô hiệu . Cô tức tối ngẩng phắt lên nhìn anh :

- Anh muốn gì ? Sao không thả tay tôi ra ? Sao không để tôi đi ?

- Sao anh lại có thể để em đi được , em đàn không khỏe.

- Mặc kệ tôi . Lúc này anh cũng đã mặc kệ tôi rồi mà . Tôi không cần anh quan tâm nữa . Huy im lặng . Mất một lúc , anh mới lắc đầu khấn giọng :

- Anh xin lỗi , Song Lan ! Anh không biết tại sao mình lại có thể bỏ mặc em giữa đường như vậy . Anh . . .

Đang nói , Huy bỗng dừng lời . Anh lúng túng vì giọt nước mắt của cô lại rơi . Những lời anh nói làm cô

nhớ lại tình cảnh thất vọng và nhục nhã của mình khi nãy , cô lại bật khóc.

Huy vội vã dỗ cô :

- Nín đi em ! Anh xin lỗi ! Là tại anh , anh tệ quá.

Song Lan đẩy tay anh ra , nhưng anh như sợ cô tìm cách vùng dậy , nên chồm đến ôm lấy cô :

- Đừng khóc nữa em . Là tại anh . Anh xin lỗi !

Song Lan gượng không được đôi tay mạnh mẽ và bờ vai quen thuộc của anh , cô bều bàu :

- Sao anh lại có thể làm như vậy ? Anh nỡ đối xử với em như vậy đó , vậy mà cứ nói sẽ lo lắng , yêu thương em.

Huy nhắm mắt với chính mình :

- Ờ , tại . . . anh điên , anh sai rồi , đừng giận anh nhé Song Lan !

Cô vội đầu vào vai anh mà khóc cho trôi đi cơn tủi thân anh đã mang lại . Huy không dám lên tiếng , cứ

ngồi yên ôm lấy cô và mong cô nguôi đi . Đến khi nước mắt đã cạn , như tỉnh hơn , cô đẩy anh ra.

- Song Lan ! - Giọng anh vang lên đầy ăn năn - Em đừng giận anh nữa ! Cho anh xin lỗi mà !

Cô quệt nước mắt nhìn anh . Bây giờ thì anh lại hối lỗi , khác xa gương mặt dữ dằn đánh lạnh khi nãy nhiều quá . Đâu mới là tính cách thật , bộ mặt thật của anh ?

Nhận thấy vẻ trách móc và nghi ngờ vẫn còn trong ánh mắt cô , Huy thờ dãi . Đang đợi cho anh làm , khi không lại nổi điên và đối xử cục súc với cô như vậy . Bây giờ làm sao đây ?

Huy buồn rầu phân trần :

- Anh biết khó mà làm em nguôi giận , nhưng mà . . Anh thật sự không hiểu sao mình lại có thể làm như vậy . Lúc đó anh giận quá nên . . .

- Ai làm gì đâu mà anh giận ? - Song Lan ngắt lời một cách gay gắt.

Huy khó khăn giải thích :

- Là lời của anh . Đáng lẽ ra mình đang vui vẻ nhưng . . . Khi cái gả Thế đó vào quán . . . thì anh thấy nóng.

Song Lan mím môi :

- Anh Thế vào quán thì đã sao ?

Huy xịu mặt :

- Anh không muốn mình gặp hắn.

Cô tức giận kêu lên :

- Em cũng không muốn , nhưng chạm mặt thì cũng đã chạm mặt rồi , có phải lỗi em đâu ?

Chuyện gì đáng giận đâu mà anh trút hết vào em ?

Huy ngáp ngừng thú nhận :

- Anh xin lỗi ! Tại . . . anh nổi ghen , anh . . .

Song Lan tròn mắt nhìn anh :

- Anh . . . ghen ? Anh ghen với anh Thế sao ?

Huy sượng sùng gật đầu . Song Lan kêu lên kinh ngạc :

- Bộ anh định đùa hay sao lại ghen em với anh Thế ? Em với anh Thế còn gì đâu ? Em có gặp lại anh Thế đâu mà anh ghen ? Anh nói vô lý quá vậy.

Huy vội vã gật đầu :

- Anh biết , anh biết mình vô lý , nhưng lúc đó . . . lúc đó tự dưng anh không kiềm được.

Song Lan nhìn anh phân vân . Anh đang nói thật đó chứ ? Có thật chỉ vì anh ghen ? Cô im lặng một lúc rồi dịu giọng hỏi :

- Thực ra sao anh lại ghen với anh Thế ?

- Anh . . .

- Em muốn anh nói thật , chuyện hôm nay nếu anh giận thì em cũng giận lắm , em muốn nghe và nói chuyện cho rõ ràng.

Huy nhìn cô đăm đăm , anh ngần ngừ rồi đành chép miệng thú thật :

- Hắn chỉ vào rồi trở ra ngay , nhưng anh thấy em nhìn theo hắn với một vẻ gì đó như là . . . buồn tiếc vậy . Anh ngồi quan sát em có đến mấy giây , người ta đi mất rồi em còn thờ thẩn nghĩ ngợi gì đó . Anh bức quá , chịu hết xiết.

Song Lan im lặng nghe anh nói , cô nữa muốn phát giận , nữa lại muốn phá lên cười vì sự khôi hài kỳ quái này.

Trời đất ơi , anh chỉ ngồi đó , theo dõi cái ánh mắt của cô thôi , vậy mà cũng là lý do để anh không thèm ăn , không thèm nói chuyện với cô , và thậm chí còn bỏ cô giữa đường sao ?

- Song Lan ! - Giọng Huy có vẻ lo lắng.

Cô lắc lắc đầu rồi nhẹ nhàng nói :

- Lúc đó em có hơi buồn tiếc thật , nhưng không phải vì anh Thế , mà là vì em buồn tiếc cho tình bạn giữa em và Mỹ Trinh.

- Mỹ Trinh ? Là cái cô gái đi chung với tay Thế à ?

Cô gật đầu và kể :

- Lúc mới lên thành phố nhập học , em quen và khá thân với Mỹ Trinh . Nhưng rồi cũng vì có sự có mặt của Thế nên sau đó tình bạn giữa hai đứa phai nhạt . Về sau này em mới biết Trinh giận em vì nó thích anh Thế . Cách đây mấy tháng , về trường gặp lại bạn cũ , không có mặt Trinh , nhưng em nghe vài tin về nó . Nó không theo đoàn tình của anh Bằng , không lấy chồng như ý nguyện của ba má , mà theo anh Thế.

Cô chép miệng :

- Thế mở nhà hàng vài năm thấy không khá lắm , nên giờ đã chuyển thành quán nhậu , quán bia ôm hát ca cổ lẫn tân nhạc . Mỹ Trinh theo anh Thế , có lẽ không vui vẻ gì.

Huy im lặng . Anh nhớ lại cô gái tóc uốn quăn có một vẻ luy tình đến tội nghiệp trước cái gã chỉ có toàn tình vụ lợi và tài khoa môi múa mép . Quả thật tình cảm của cô ta với hắn , nhìn thoáng qua cũng thấy không có kết quả tốt đẹp.

Song Lan chép miệng :

- Em thấy tiếc cho tình bạn của hai đứa , tiếc cho Trinh bây giờ , và tiếc cho mình ngày xưa

. Khóa học của em ra trường chỉ vồn vện mười mấy người , vậy mà không có ai được đường hoàng diễn trên sân khấu hết . Mọi người vớ đại một nghề tay trái treo ngoe để kiếm sống.

Huy nắm tay cô , giọng anh khẻ khắng :

- Thôi em , đừng buồn nữa , chuyện qua rồi , mọi người có một hướng đi , một quyết định cho đời mình thôi . Cho dù thế nào đi nữa , niềm đam mê nghệ thuật vẫn không nguôi trong lòng mọi người mà . Rồi sẽ có một ngày nền nghệ thuật ca cổ sẽ trỗi dậy , và sẽ được trân trọng như xưa.

Song Lan gật đầu . Cô ngoan ngoãn để anh kéo mình vào lòng , tâm trí cô lâng lâng với những kỷ niệm vui buồn của những ngày đầu nhập học.

Giọng cô chột mênh mang :

- Em lại nghĩ thấy mình vẫn có quá may mắn , vẫn có thể ca được . Không phải là ca cho những ông bôm nhậu say xưa lệ nhẹ mùi bia rượu mà ca cho những khán giả trung thành với sáu câu vọng cổ . Từ thành phố , cho đến miệt quê em , ai cũng có thể nghe được.

Huy im lặng nghe , anh khẻ vuốt tóc , cảm nhận sự bình yên của mình khi có cô trong vòng tay.

Đồng hồ gõ nhịp khoan thai ngoài phòng khách , Song Lan giật mình ngóc dậy , cô hỏi ngờ ngác khi nhận ra mình đã dễ dàng bị anh thuyết phục.

- Có gì hả em ? - Huy ngạc nhiên khi thấy cô lờm anh.

- Em chưa tha lỗi cho anh mà.

Anh phì cười :

- Vậy à ? Vậy ai nấy giờ nằm yên trong lòng anh vậy ?

Cô liếc xéo :

- Phải , em là đứa rất ngu , còn nhẹ dạ nữa , nên mai mốt anh tha hồ mà hành , muốn bỏ giữa đường là chỉ cần quyết định một tích tắc thôi , phóng xe đi liền chứ gì ?

Huy nghiêm mặt :

- Thôi mà , em . Anh biết lỗi rồi , thật đó . Anh hứa không bao giờ cà chớn và ghen khùng như vậy nữa , anh thật tề , phải không . Nhưng chỉ có lần này thôi , không có lần sau đâu.

- Ai mà tin anh được . - Cô lầu bầu.

Huy nói như khẳng định :

- Em phải tin thôi , đừng nghi ngờ anh nữa , không thôi đứa con của tụi mình sinh ra với cặp mắt nhỏ rí lúc nào cũng dương ra ngó ra đôi với vẻ dò xét , nghi ngờ . Lúc đó đến phiên thiên hạ chẳng ai tin nó là con của đôi vợ chồng thật thà , dễ thương mình , mà tưởng nó là con cháu Tào Tháo thì khổ.

Song Lan phì cười trước vẻ mặt nghiêm trọng của anh , cô trề môi :

- Xạo hòai , anh chỉ giỏi tài ăn hiếp và dọa nạt em.

Huy tròn mắt :

- Đâu có , ngoài mấy cái tài đó anh còn nhiều tài hay hơn nữa mà , em chưa nhận ra sao ? Hay để anh nhắc em nhé , chịu không ?

Song Lan ré lên cười sặc sụa , cô co người tránh né cái kiểu đùa nham nhở của anh.

Có tiếng gõ nhẹ lên cửa làm cả hai im bật . Huy ngừng giởn , anh miễn cưỡng ra mở cửa . Giọng dì Sáu vang lên bên ngoài :

- Cậu Huy , có ông Ánh đến chơi , bà chủ bảo tôi nhắc cô cậu dùng cơm.

Huy gật đầu :

- Dạ , cảm ơn dì Sáu ! Tụi con ra liền.

Song Lan cột lại mớ tóc vừa bị anh làm tung . Tóc tai đã gọn gàng , cô tụt xuống giường và vuốt lại tấm nệm cho phẳng.

Khi quay lại , cô phát hiện anh đang dựa lưng vào cửa ngấm mình . Ánh mắt đầy yêu thương làm cô thấy lòng lâng lâng . Cô ngấm lại anh và nhoẻn cười . Nụ cười của cô như một lời khuyến khích , Huy bước nhanh lại và ghì chặt lấy cô.

- Ý , anh , chú Ánh với mẹ đang đợi mà.

Huy cười hì hì :

- Thì ít nhất cũng cho anh hôn một cái đã . Em cũng biết hôn một cái chỉ tốn có một phút thôi mà . Phải không bà xã ?

Song Lan không trả lời kịp , cô đành nhận lấy bờ môi của "ông xã" nóng tính hay ghen ầu tả với niềm hạnh phúc ngập tràn.

Tiếng khua của cái phong linh nghe thật thanh thót , nghe như tiếng chuông nhạc trong một ngày vui nhất đời vậy.

Khánh Mỹ (1998)

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>